

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 17 / II Legislatura / Segon període

Divendres, 28 de desembre de 1984

Presidència del Molt Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn

Sessió Plenària núm. 17

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir al vespre, es reprèn a un quart d'onze del matí i tretze minuts, sota la presidència del M. H. Sr. President.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985 i esmenes reservades per defensar en el Ple (Continuació.)

Articulat

Article 1

El M. H. Sr. President n'anuncia la posposició (esmenes núms. 1 i 2) fins al final del debat dels estats d'ingressos i de despeses (p. 719).

Articles 2 i 3

Text del Dictamen

Votació: aprovats per unanimitat (p. 719).

Article 4

Punt 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 3, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC), que també anuncia la retirada de les esmenes núms. 6 i 8 (p. 719).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 719).

Esmena del G. p. Popular (núm. 4, de supressió)

Torn a favor: H. Sr. Folchí (P) (p. 719).

Torn en contra: I. Sr. Subirà (CiU) (p. 719).

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 719).

Votació conjunta: *rebutjades per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 720).

Text del Dictamen

Votació dels punts 1 i 3: *aprovats per unanimitat* (p. 720).

Votació del punt 2: *aprobat per 60 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció* (p. 720).

Article 5

Punt 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 6, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Esmena del G. Socialista (núm. 7, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 720).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 720).

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 721).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 8, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 3).

Text del Dictamen

Votació del punt 2: *aprobat per 62 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció* (p. 721).

Votació del punt 1: *aprobat per unanimitat* (p. 721).

Article 6

Punt 1

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 9, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 721).

Esmena del G. p. Popular (núm. 10, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Folchi (P)* (p. 721).

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 721).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU), que també el fa a l'esmena núm. 12* (p. 721).

Punt 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 12, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 722).

Torn en contra fet abans (esmena núm. 11) (p. 722).

Votació de les esmenes núms. 9, 10 i 11: *rebutjades per 37 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 722).

El M. H. Sr. President anuncia el decaïment de l'esmena núm. 12 (p. 722).

Text del Dictamen

Votació del punt 1: *aprobat per 61 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció* (p. 722).

Votació dels punts 2 i 3, conjuntament amb l'article 7: *aprovats per unanimitat* (p. 722).

Article 7

Text del Dictamen

Votat abans (article 6) (p. 722).

Article 8

Apartat segon

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 14 (p. 722).

Apartat tercer

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 13).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 15, de supressió)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 722).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 16, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 722).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 17, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 722).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 722).

Votació conjunta: *rebutjades per 30 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 723).

Text del Dictamen

Votació de la lletra c) de l'apartat tercer: *aprovada per 69 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció (p. 723).*

Votació de la resta de l'article: *aprovat per unanimitat (p. 723).*

Article 9

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 18, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 723).*

Esmena del G. Socialista (núm. 19, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Sala (S) (p. 723).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 724).*

Votació conjunta: *rebutjades per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 724).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 70 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció (p. 724).*

Article 10**Punt 1****Lletra a)****Paràgraf primer**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 20, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 724).*

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 21, de modificació)

L'I. Sr. Torres (ER) n'anuncia la retirada (p. 724).

Paràgraf segon

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 22, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 724).*

Esmena del G. p. Popular (núm. 23, de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Folchi (P) (p. 725).*

Lletres d), e) i f)

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 24, de supressió; 25, d'addició, i 26, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 725).*

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 725).*

Punt 2

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 27, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 726).*

Esmena del G. Socialista (núm. 28, de supressió)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 726).

Torn en contra a l'esmena núm. 27: *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 726).*

Punt 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 29, de modificació)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada (p. 726).

Punt 5

Esmena del G. Socialista (núm. 30, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S) (p. 726).*

L'I. Sr. Ribó (PSUC) intervé per retirar les esmenes núms. 20, 24 i 27 (p. 726).

Votació de les esmenes núms. 22 i 23: *rebutjades per 38 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció (p. 726).*

Votació de l'esmena núm. 25: *rebutjada per 34 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció (p. 726).*

Votació de l'esmena núm. 26: *rebutjada per 34 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions (p. 726).*

L'I. Sr. Santiburcio (S) intervé per retirar l'esmena núm. 30 (p. 726).

Text del Dictamen

Votació dels punts 1 [excepte el paràgraf segon de la lletra a), i les lletres e) i f)], 2, 3, 4 i 5: *aprovats per unanimitat (p. 727).*

Votació del paràgraf segon de la lletra a) del punt 1: *aprovat per 65 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció (p. 727).*

Votació lletres e) i f) del punt 1: *aprovades per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció (p. 727).*

Article 11**Punt 1**

El M. H. Sr. President anuncia la posposició de les esmenes núms. 31 i 32 fins al final del debat dels estats d'ingressos i de despeses (p. 727).

Punt 4

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 33, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 727).*

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU) (p. 727).*

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció (p. 727).*

Text del Dictamen

Votació dels punts 2, 3 i 5: *aprovats per unanimitat* (p. 727).

Votació del punt 4: *aprobat per 72 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció* (p. 727).

Article 12*Text del Dictamen*

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 727).

Article 13

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 34, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 727).

Esmena del G. Socialista (núm. 35, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)* (p. 728).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 728).

Votació conjunta: *rebutjades per 32 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 728).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 73 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció* (p. 728).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de supressió)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S)* (p. 728).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 730).

Vot particular del G. Socialista (núm. 37, per mantenir el text del Projecte)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 730).

Punts 4 i 9

Esmenes del G. p. Popular (núms. 38, de modificació, i 39, d'addició)

Torn a favor: *H. Sr. Folchi (P)* (p. 730).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 731).

Votació de l'esmena núm. 36: *rebutjada per 34 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions* (p. 731).

Votació de les esmenes núms. 38 i 39: *rebutjades per 7 vots a favor, 62 en contra i 34 abstencions* (p. 731).

Text del Dictamen

Votació dels punts 1, 2, 3, 5, 6, 7 i 8: *aprovats per 62 vots a favor, 34 en contra i 7 abstencions* (p. 731).

Votació dels punts 4 i 9: *aprovats per 61 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció* (p. 731).

Explicació de vot: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 731).

Article 15

Esmena del G. Socialista (núm. 40, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cigarrán* (p. 732).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 732).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions* (p. 733).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 733).

Disposicions addicionals**Primera, segona i tercera***Text del Dictamen*

Votació: *aprovades per unanimitat* (p. 733).

Quarta

Esmena del G. p. Popular (núm. 41, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *H. Sr. Folchi (P)* (p. 733).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 733).

Votació: *rebutjada per 7 vots a favor, 65 en contra i 27 abstencions* (p. 734).

Text del Dictamen

Votada després (Disposició addicional cinquena).

Cinquena i sisena*Text del Dictamen*

Votació, conjuntament amb la quarta: *aprovades per unanimitat* (p. 734).

Setena**Punt 1**

Esmena del G. Socialista (núm. 42, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Domínguez (S)* (p. 734).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 735).

Punt 2

Esmena del G. Socialista (núm. 43, de modificació)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada (p. 735).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 44, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Vila i Comaposada (ER)* (p. 735).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 736).

Punt 3

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 45, de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 736).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 736).

Votació de l'esmena núm. 42: *rebutjada per 35 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció* (p. 737).

Votació de l'esmena núm. 44: *rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i 35 abstencions* (p. 737).

Votació de l'esmena núm. 45: *rebutjada per 35 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 737).

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció* (p. 737).

Vuitena

Text del Dictamen

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 737).

Addició de noves Disposicions addicionals

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 46, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (ER)* (p. 737).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 737).

Votació: *rebutjada per 38 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 738).

Esmenes del G. Socialista (núms. 47 i 48, d'addició)

L'I. Sr. Santiburio (S) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 54, 57, 58 i 59 (p. 738).

Esmenes del G. Socialista (núms. 49 i 50, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 738).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 739).

Votació: *rebutjades per 34 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció* (p. 739).

Esmenes del G. Socialista (núms. 51, 52 i 53, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 740).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 740).

Votació: *rebutjades per 33 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció* (p. 740).

Esmena del G. Socialista (núm. 54, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 47).

Esmena del G. Socialista (núm. 55, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Cigarrán (S)* (p. 740).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 741).

Votació: *rebutjada per 32 vots a favor, 70 en contra i 5 abstencions* (p. 741).

Esmena del G. Socialista (núm. 56, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Terradellas (S)* (p. 741).

Torn en contra: *I. Sr. Martínez i Ibáñez (CiU)* (p. 741).

Votació: *rebutjada per 40 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 742).

Esmenes del G. Socialista (núms. 57 i 58, d'addició)

Retirades abans (esmena núm. 47).

Disposició final primera

Esmena del G. Socialista (núm. 59, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 47).

Disposició final segona

Text del Dictamen

Votació de les Disposicions addicionals primera i segona: *aprovades per unanimitat* (p. 742).

El M. H. Sr. President anuncia que ha estat presentada una esmena tècnica en els conceptes 4411 i 4412, a la Seguretat Social, la qual és llegida per l'I. Sr. Secretari Quart i aprovada per assentiment (p. 742).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a un quart de cinc de la tarda i sis minuts.

Esmenes als estats d'ingressos i de despeses dels Departaments de la Generalitat

Esmenes que proposen baixes a diverses seccions

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 97 ter [60], d'addició, i 98 [61] i 99 [62], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 743).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 744).

Rèplica: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 745).

Votació: *rebutjades per 33 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 745).

Esmenes del G. p. Popular (núms. 100 [63], 104 [64], 105 [65] i 106 [66], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Fernández (P)*, juntament amb les esmenes núms. 175, 570, 584, 603, 633 i 1012 (p. 745).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 746).

Votació: *rebutjades per 8 vots a favor, 64 en contra i 35 abstencions* (p. 746).

Departament de Presidència

Secretaria General i Consell Executiu

Esmena del G. Socialista (núm. 108 [67], de modificació i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Gil (S)*, juntament amb les esmenes núms. 154, 236, 261, 282 i 287 (p. 746).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 747).

Votació conjunta: *rebutjades per 37 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions* (p. 747).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 109 [68], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Vintó (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 115 i 143 (p. 747).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 748).

Votació: *rebutjada per 34 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 748).

Esmena del G. Socialista (núm. 110 [69], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Viadiu (S)*, juntament amb les esmenes núms. 155, 232, 237, 262 i 432 (p. 748).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 749).

Votació: *rebutjades per 34 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions* (p. 749).

Esmena del G. Socialista (núm. 111 [70], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Clotas (S)* (p. 749).

Esmena del G. Socialista (núm. 114 [71], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Viadiu (S)*, juntament amb les esmenes núms. 160, 326, 340, 343, 349, 352, 353, 381, 521, 537, 696, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 741, 831, 929, 941, 962 i 963 (p. 749).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 750).

Votació conjunta: *rebutjades per 31 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions* (p. 750).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 115 [72], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 109).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 116 [73], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Vintó (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 118, 119, 123, 129, 132 i 148 (p. 750).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 751).

Votació: *rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions* (p. 752).

Esmena del G. Socialista (núm. 117 [74], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Viadiu (S)*, juntament amb les esmenes núms. 120, 161, 244, 269, 327, 344, 350, 538, 555, 590, 591, 623, 639, 649, 681, 698, 727, 769, 786, 833, 839, 847, 874, 882, 894, 895, 942, 943, 952 i 965 (p. 752).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 752).

Votació: *rebutjades per 34 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions* (p. 752).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 118 [75], de modificació, i 119 [76], de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 120 [77], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. Socialista (núm. 121 [78], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Carnicer (S)*, juntament amb les esmenes núms. 124, 133, 313, 330, 522, 523, 558, 624, 650, 699, 700, 701, 742, 772, 773, 787, 796, 944 i 945 (p. 752).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 753).

Votació: *rebutjades per 32 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions* (p. 754).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 122 [79], de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Torres (ER)*. *Tot seguit, n'anuncia la retirada* (p. 754).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 123 [80], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 124 [81], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 121).

Esmenes del G. Socialista (núms. 125 [82] i 126 [83], de modificació)

Torn a favor: *H. Sr. Armet (S)*, juntament amb les esmenes núms. 163, 247, 248, 249, 250, 258, 271, 284, 331, 541, 559, 571, 592, 593, 594, 625, 640, 641, 651, 652, 702, 703, 704, 705, 706, 728, 743, 748, 797, 875, 876, 877, 909, 930, 946, 966 i 975 (p. 754).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 756).

Votació: *rebutjades per 32 vots a favor, 67 en contra i 6 abstencions* (p. 756).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 127 [84], d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 130, 144, 166, 196, 198, 199, 201, 203, 205, 207, 208, 209,

213, 216 i 224. Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 757).

Esmena del G. Socialista (núm. 128 [85], de modificació i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Santiburcio (S)*, juntament amb les esmenes núms. 131, 164, 273, 297, 312, 332, 333, 542, 543, 596, 695, 858, 878, 883, 913, 948 i 976 (p. 757).

Torn en contra: *I. Sr. Subirà (CiU)* (p. 758).

Votació: rebutjades per 28 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció (p. 758).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 129 [86], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 130 [87], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 127).

Esmena del G. Socialista (núm. 131 [88], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 128).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 132 [89], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 116).

Esmena del G. Socialista (núm. 133 [90], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 121).

Esmena del G. Socialista (núm. 134 [91], d'addició i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Joaquim Nadal (S)*, juntament amb les esmenes núms. 223, 234, 277, 279, 280, 314, 413, 414, 546, 566, 568, 572, 600, 610, 616, 629, 840, 885, 888, 889 i 969 (p. 758).

Posició del Govern: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 760).

Rèplica: *I. Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 763).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 764).

Posició dels Grups no esmenants: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 765).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 765).

Rèplica: *I. Sr. Joaquim Nadal (S)* (p. 766).

Votació: rebutjades per 31 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció (p. 766).

Explicació de vot: *I. Sr. Fernández (P)* (p. 767) i *M. H. Sr. Barrera (ER)* (p. 767).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 136 [92], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Torres (ER)*, juntament amb l'esmena núm. 1054. Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 767).

Esmenes del G. Socialista (núms. 138 [93] i 139 [94], d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Lorda (S)* (p. 768). *L'I. Sr. Torres (ER)* intervé per defensar l'esmena núm. 141 (p. 768).

Torn en contra de les esmenes núms. 138 i 139: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 769).

Posició dels Grups no esmenants pel que fa a l'esmena núm. 141: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 769).

L'I. Sr. Lorda (S) intervé per retirar l'esmena núm. 138 (p. 769).

Votació de l'esmena núm. 139: rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions (p. 769).

Votació de l'esmena núm. 141: aprovada per unanimitat (p. 769).

Esmena del G. Socialista (núm. 140 [95], d'addició i de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Clotas (S)* (p. 769).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 770).

L'I. Sr. Clotas (S) demana per replicar i el *M. H. Sr. President* li ho denega (p. 771).

Votació: rebutjada per 40 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 771).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 141 [96], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 138).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 143 [97], de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 109).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 144 [98], d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 127).

Esmenes del G. Socialista (núms. 145 [99], 146 [100] i 147 [101], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Viadiu (S)*, juntament amb les esmenes núms. 154, 156, 157, 159, 233, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 253, 254, 256, 257, 260, 263, 264, 265, 266, 267, 275, 276, 283, 285, 286, 288, 289, 291, 292, 293, 294, 295, 297, 299, 300, 301, 303, 304, 305, 306, 309, 310, 316, 317, 318, 321, 322, 324, 328, 329, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 355, 356, 494, 495, 496, 506, 507, 508, 516, 517, 518, 519, 520, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 556, 561, 562, 563, 577, 578, 579, 583, 585, 586, 587, 588, 589, 595, 597, 598, 599, 604, 620, 622, 626, 627, 628, 631, 632, 634, 635, 636, 636 bis, 637, 638, 642, 644, 645, 646, 647, 648, 663, 664, 665, 667, 669, 670, 686, 689, 691, 692, 693, 694, 711, 713, 724, 725, 726, 740, 745, 746, 747, 750, 751, 752, 753, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 779, 780, 782, 792, 793, 794, 796, 804, 805, 806, 828, 829, 830, 834, 836, 837, 838, 846, 848, 850, 851, 853, 854, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 872, 873, 879, 880, 881, 886, 891, 892, 893, 911, 919, 920, 926, 927, 928, 931, 934, 936, 937, 938, 939, 940, 948, 950, 951, 953, 961, 967, 972, 973, 974, 979 (p. 771).

Torn en contra: *I. Sr. Sesmilo (CiU)* (p. 771).

Votació: *rebutjades per 36 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció* (p. 772).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 148 [102], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 116)

Esmena del G. p. Popular (núm. 149 [103] i 150 [104], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Garriga (P)* (p. 772).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 772).

Votació: *rebutjades per 38 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 772).

Esmena del G. Socialista (núm. 153 [105], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Casanelles (S)* (p. 772).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 773).

Votació: *rebutjada per 43 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 773).

Direcció General de la Joventut

Esmena del G. Socialista (núm. 154 [106], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 155 [107], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 110).

Esmenes del G. Socialista (núms. 156 [108] i 157 [109], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. Popular (núm. 158 [110], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Veray (P)*, juntament amb l'esmena núm. 994 (p. 773).

Torn en contra: *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU)* (p. 773).

Votació: *rebutjades per 5 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció* (p. 774).

Esmena del G. Socialista (núm. 159 [111], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 161 [112], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. Socialista (núm. 162 [113], de modificació)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 165, 270, 290, 540 i 557 (p. 774).

Esmena del G. Socialista (núm. 163 [114], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. Socialista (núm. 164 [115], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 128).

Esmena del G. Socialista (núm. 165 [116], d'addició i de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 162).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 166 [117], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 127).

Esmenes del G. Socialista (núms. 167 [118] i 168 [119], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)*, juntament amb les esmenes núms. 169 i 170 (p. 774).

Torn en contra: *I. Sr. Casals i Lezcano (CiU)* (p. 775).

Votació: *rebutjades per 28 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 775).

Esmenes del G. Socialista (núms. 169 [121] i 170 [122], d'addició i de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 167).

Esmena del G. Socialista (núm. 171 [123], de modificació)

L'I. Sr. Soto (S) n'anuncia la retirada (p. 776).

Direcció General de l'Esport

Esmenes del G. Socialista (núms. 172 [124], 173 [125] i 174 [126], d'addició i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Terradellas (S)*, juntament amb les esmenes núms. 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 197, 200, 202, 204, 206, 210, 212, 215, 217, 221, 225 i 227 (p. 776).

Els I. Srs. Escudé (CiU) i Santiburcio (S) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 776).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 778).

Votació: *rebutjades per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 778).

Esmena del G. p. Popular (núm. 175 [127], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 100).

Esmenes del G. Socialista (núms. 176 [128], d'addició i de supressió; 177 [129], 178 [130], 179 [131], 180 [132], 181 [133], 182 [134], 183 [135], 184 [136], 185 [137], 186 [138], 187 [139], d'addició i de modificació; 188 [140], 189 [141], 190 [142], 191 [143], 192 [144], 193 [145] i 194 [146], d'addició i de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 172).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 195 [147], de modificació)

L'I. Sr. Alay (ER) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 211, 214, 218, 219, 220, 222 i 226 (p. 779).

- Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 196 [148], de supressió i d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 197 [149], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 149).
- Esmenes del G. p. del PSUC* (núms. 198 [150] i 199 [151], de supressió)
Retirades abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 200 [152], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 201 [153], de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 202 [154], d'addició i de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 203 [155], de supressió i d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 204 [156], d'addició i de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 205 [157], de supressió i d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 206 [158], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmenes del G. p. del PSUC* (núms. 207 [159], 208 [160] i 209 [161], de supressió i d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 210 [162], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana* (núms. 211 [163], de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 195).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 212 [164], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 213 [165], de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana* (núm. 214 [166], de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 195).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 215 [167], d'addició i de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 216 [168], de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 217 [169], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmenes del G. p. d'Esquerra Republicana* (núms. 218 [170], 219 [171] i 220 [172], de modificació)
Retirades abans (esmena núm. 195).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 221 [173], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana* (núm. 222 [174], de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 195).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 223 [120], d'addició i de supressió)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 134).
- Esmena del G. p. del PSUC* (núm. 224 [175], de supressió)
Retirada abans (esmena núm. 127).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 225 [176], d'addició i de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana* (núm. 226 [177], de modificació)
Retirada abans (esmena núm. 195).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 227 [178], d'addició i de modificació)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 172).
- Direcció General d'Afers Interdepartamentals**
- Esmena del G. Socialista* (núm. 228 [179], de modificació i de supressió)
 Torn a favor: *I. Sr. García i Sáez (S)* (p. 779).
 Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 779).
 Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 780).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 229 [180], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 780).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 780).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 780).

Esmena del G. Socialista (núm. 232 [181], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 110).

Esmena del G. Socialista (núm. 233 [182], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 234 [183], d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 134).

Departament de Governació

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 235 [184], de supressió)

L'I. Sr. Ribó (PSUC) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 246, 251, 252, 259 i 268 (p. 780).

Gabinet del Conseller

Esmena del G. Socialista (núm. 236 [185], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Esmena del G. Socialista (núm. 237 [186], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 110).

Esmenes del G. Socialista (núms. 238 [187], 239 [188], 240 [189], 241 [190], 242 [191] i 243 [192], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 244 [193], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. Socialista (núm. 245 [194], de modificació i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Casares (S)* (p. 781).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 782).

Votació: *rebutjada per 33 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 783).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 246 [195], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 235).

Esmenes del G. Socialista (núms. 247 [196], 248 [197], 249 [198] i 250 [199], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 125).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 251 [200] i 252 [201], de supressió)

Retirades abans (esmena núm. 235).

Esmenes del G. Socialista (núms. 253 [202] i 254 [203], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 255 [204], d'addició i de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ayguadé (S)* (p. 783).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 783).

Votació: *rebutjada per 37 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 783).

Esmena del G. Socialista (núm. 256 [205], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Secretaria General

Esmena del G. Socialista (núm. 257 [206], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 258 [207], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 258).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 259 [208], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 235).

Esmena del G. Socialista (núm. 260 [209], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Direcció General d'Administració Local

Esmena del G. Socialista (núm. 261 [210], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Esmena del G. Socialista (núm. 262 [211], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 110).

Esmenes del G. Socialista (núms. 263 [212], 264 [213], 265 [214] i 266 [215], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 267 [216], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 268 [217], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 235).

Esmena del G. Socialista (núm. 269 [218], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. Socialista (núm. 270 [219], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 162).

Esmena del G. Socialista (núm. 271 [220], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 272 [221], de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC), juntament amb les esmenes núms. 281, 296, 302, 307, 308 i 311. Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 784).

Esmena del G. Socialista (núm. 273 [222], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 273).

Esmena del G. Socialista (núm. 274 [223], de modificació i de supressió)

L'I. Sr. Santiburcio (S) n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 324 i 346 (p. 784).

Esmenes del G. Socialista (núms. 275 [224] i 276 [225], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmenes del G. Socialista (núms. 277 [226] i 279 [227], d'addició i de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. Socialista (núm. 280 [228], d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 281 [229], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 272).

Direcció General de la Funció Pública

Esmena del G. Socialista (núm. 282 [230], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Esmena del G. Socialista (núm. 283 [231], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 284 [232], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Esmena del G. Socialista (núms. 285 [233] i 286 [234], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Direcció General del Joc

Esmena del G. Socialista (núm. 287 [235], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 108).

Esmenes del G. Socialista (núms. 288 [236] i 289 [237], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 290 [238], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 160).

Esmenes del G. Socialista (núms. 291 [239], 292 [240] i 293 [241], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis

Esmenes del G. Socialista (núms. 294 [242] i 295 [243], de modificació i de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 296 [244], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 272).

Esmena del G. Socialista (núm. 297 [245], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 298 [246], de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 784).

Torn en contra: I. Sr. Escudé (CiU) (p. 785).

Votació: rebutjada per 3 vots a favor, 66 en contra i 22 abstencions (p. 787).

Direcció General de Seguretat Ciutadana

Esmenes del G. Socialista (núms. 299 [247] i 300 [248], de modificació i de supressió, i 301 [249], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 302 [250], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 272).

Esmenes del G. Socialista (núms. 303 [251], 304 [252], 305 [253] i 306 [254], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 307 [255] i 308 [256], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 272).

Esmenes del G. Socialista (núms. 309 [257] i 310 [258], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 311 [259], de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 272).

Esmena del G. Socialista (núm. 312 [260], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 128).

Esmena del G. Socialista (núm. 313 [261], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 121).

Esmena del G. Socialista (núm. 314 [262], d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 134).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 315 [263], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 787).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 787).

Votació: *rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 787).

Esmenes del G. Socialista (núms. 316 [264], 317 [265] i 318 [266], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Departament d'Economia i Finances

Gabinet del Conseller, Secretaria General i Serveis Territorials

Esmena del G. Socialista (núm. 319 [267], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 320 [268], de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)*, *juntament amb les esmenes núms. 323 i 325* (p. 787).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 787).

Votació: *rebutjades per 34 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 788).

Esmenes del G. Socialista (núm. 321 [269] i 322 [270], de modificació i de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 323 [271], de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 320).

Esmena del G. Socialista (núm. 324 [272], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 325 [273], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 321).

Esmena del G. Socialista (núm. 326 [274], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 114).

Esmena del G. Socialista (núm. 327 [275], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. Socialista (núm. 328 [276], de modificació, i 329 [277], de modificació i de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. Socialista (núm. 330 [278], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 121).

Esmena del G. Socialista (núm. 331 [279], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 125).

Esmenes del G. Socialista (núms. 332 [280] i 333 [281], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 128).

Esmenes del G. Socialista (núms. 334 [282], 335 [283], 336 [284], 337 [285], 338 [286] i 339 [287], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Direcció General de Política Financera

Esmena del G. Socialista (núm. 340 [288], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 114).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 341 [289], de supressió)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)*, *juntament amb l'esmena núm. 345. Tot seguit, n'anuncia la retirada* (p. 788).

Esmena del G. Socialista (núm. 342 [290], de modificació i de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 274).

Direcció General de Pressupostos i Tresor

Esmena del G. Socialista (núm. 343 [291], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 114).

Esmena del G. Socialista (núm. 344 [292], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 345 [293], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 341).

Esmena del G. Socialista (núm. 346 [294], de modificació i de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 274).

Direcció General de Programació Econòmica

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 347 [295] i 348 [296], d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Ribó (PSUC)* (p. 788).

Torn en contra: *I. Sr. Escudé (CiU)* (p. 788).

Votació: *rebutjada per 28 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció* (p. 789).

Esmena del G. Socialista (núm. 349 [297], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 114).

Esmena del G. Socialista (núm. 350 [298], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 117).

Esmena del G. Socialista (núm. 352 [299], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 114).

Intervenció General

Esmena del G. Socialista (núm. 353 [300], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 114).

Departament d'Ensenyament**Gabinet del Conseller i Secretaria General**

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 354 [301], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Vintró (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 358, 407 i 424 (p. 789).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 790).

Votació: *rebutjades per 23 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 790).

Esmenes del G. Socialista (núms. 355 [302] i 356 [303], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 145).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 357 [304], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Vintró (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 359, 360, 361, 362, 363, 364, 366, 369, 375, 377, 412, 415, 416, 417, 425 i 426 (p. 790).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 792).

Votació de les esmenes núms. 359, 360, 361, 362, 363, 364, 366, 375, 377, 415, 416, 417, 425 i 426: *rebutjades per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 793).

Votació de l'esmena núm. 369: *rebutjada per 32 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 793).

Explicació de vot: *H. Sr. Armet (S)* (p. 793).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 358 [305], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 354).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 359 [306] i 360 [307], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 357).

Esmena del G. Socialista (núm. 381 [308], d'addició i de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 114).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 361 [309], 362 [310], 363 [311] i 364 [312], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 357).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 365 [313], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Vintró (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 372, 373, 382, 406, 421 i 428 (p. 795).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 796).

Votació: *rebutjades per 31 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 796).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 366 [314], de modificació, i 369 [315], de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 357).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana (núm. 370 [316], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (ER)*, que n'anuncia la retirada (p. 793).

Esmena del G. Socialista (núm. 371 [317], de modificació i de supressió)

Torn a favor: *I. Sra. Mata (S)*, juntament amb les esmenes núms. 374, 376, 381, 392, 393, 399, 400, 404, 445 i 515 (p. 794).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 795).

Votació: *rebutjades per 31 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció* (p. 795).

Esmenes del G. p. del PSUC (núms. 372 [318], de modificació, i 373 [319], de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 365).

Esmena del G. Socialista (núm. 374 [320], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 375 [321], de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 357).

Esmena del G. Socialista (núm. 376 [322], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 377 [323], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 357).

Esmena del G. Socialista (núm. 381 [324], d'addició i de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 382 [325], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 365).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 383 [326], de modificació)

Torn a favor: *I. Sra. Vintó (PSUC)*, juntament amb les esmenes núms. 391, 398 i 423 (p. 796).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 797).

Votació: *rebutjades per 28 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció (p. 797).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 387 [327] i 389 [328], d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. González Navas (S)* (p. 797).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 798).

Votació: *rebutjades per 30 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 798).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 391 [329], de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 383).

Esmenes del G. Socialista (núms. 392 [330], d'addició i de supressió, i 393 [331], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 371).

Direcció General d'Ensenyament Primari

Esmenes del G. Socialista (núms. 394 [332], 395 [333] i 396 [334], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Lorda (S)* (p. 798).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 799).

Votació: *rebutjades per 30 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 799).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 398 [335], de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 383).

Esmenes del G. Socialista (núms. 399 [336], 400 [337] i 404 [337 bis], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 371).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 406 [338], de supressió i d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 365).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 407 [339], de supressió i d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 354).

Direcció General de Batxillerat

Esmenes del G. Socialista (núms. 409 [340], 410 [341] i 411 [342], de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 799).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 799).

Votació: *rebutjades per 31 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 799).*

Direcció General d'Ensenyament Universitari

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 412 [343], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 357).

Esmena del G. Socialista (núm. 413 [344], d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 413).

Esmena del G. Socialista (núm. 414 [345], d'addició i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 134).

Esmenes del G. Socialista (núms. 415 [346], de supressió, i 416 [347] i 417 [348], de modificació)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 357).

Direcció General d'Ensenyaments Professionals i Artístics

Esmena del G. Socialista (núm. 418 [349], de modificació i d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. González Navas (S)*, juntament amb el vot particular núm. 427 i l'esmena núm. 429 (p. 799).

Torn en contra: *I. Sr. Descals (CiU)* (p. 800).

Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció (p. 800).*

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 421 [349 bis], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 365).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 423 [350], de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 383).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 424 [351], de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 354).

Esmenes del G. p. del PSUC (núm. 425 [352] i 426 [353], de supressió)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 357).

Vot particular del G. Socialista (núm. 427 [354], de modificació)

Debatut i votat abans (esmena núm. 418).

Esmena del G. p. del PSUC (núm. 428 [355], de supressió, de modificació i d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 365).

Esmena del G. Socialista (núm. 429 [356], de modificació i de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 418).

La sessió se suspèn a tres quarts d'una de la nit i deu minuts.

N. de la R.

La numeració de les esmenes segueix la de l'informe de la Ponència de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost (BOPC, núm. 33). La numeració que apareix entre claudàtors fa referència a l'ordenació preparada per al debat del Projecte de Llei en el Ple, que es distribuí en fotocòpia només als assistents.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 17.2

La sessió es reprèn a un quart d'onze del matí i tretze minuts. Pre-sideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Llettrat Sr. Vintró.

En el moment de començar, al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia, i de Comerç, Consum i Turisme.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Entrem ara al debat del text articulat. La primera esmena presentada és a l'article 1, que, com és habitual, posposarem. Passem ara, a l'article quart, que té una esmena, número 3, antiga numeració 10, que correspon al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. És de supressió. Per defensar-la dono la paraula a la l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, des de l'escó, aquesta mateixa esmena la plantejarem, textualment, al Pressupost del 84; donem per defensada aquesta esmena amb els mateixos arguments, coneguts per tota la Cambra, referits parcialment a temes de personal i treball —de personal, perdó, malgrat que el senyor Subirà en aquell moment ens va voler corregir al respecte—, i, de passada, aprofitem per retirar l'esmena número 6 i l'esmena número 8.

El Sr. PRESIDENT: 6 i 8, retirades. Gràcies. Bé, aleshores, hi haurà torn en contra sobre aquesta...

(*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) L'Il·lustre Diputat senyor Subirà, té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President. Igualment, donariem per fet el torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: El donen per fet?

El Sr. SUBIRÀ: El donariem per fet, també. Nosaltres ens estem referint, senyor President, a l'esmena número 3.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Sí, sí, evidentment. Aleshores, podem passar a la votació? (*Pausa.*) Ah, perdó. L'esmena número 4, anterior 11, del Grup Popular, de supressió també. L'Il·lustre Diputat senyor Folchi té la paraula per defensar-la.

El Sr. FOLCHI: Sí, senyor President, també des de l'escó, donat que la proximitat dels dos debats permet d'estalviar molts arguments.

De tota manera, jo voldria remarcar que finançar l'increment de despesa corrent a càrrec de reducció d'inversions no és normal. És a dir, jo no sé si Keynes ha quedat molt mort o malferit, després d'aquest debat que hem tingut, però el que sí que sé segur és que una cosa és la despesa corrent i una altra és la despesa d'inversió.

Aquest article 4.2 juga amb les paraules, no diu que aquesta despesa nova, derivada de la posada en marxa o del funcionament de noves inversions, és despesa corrent i es finança, l'increment d'aquesta despesa corrent, mitjançant la reducció de despeses consumptives no ampliables o d'inversions. Bé, donat que les inversions tenen un sistema de finançar-se diferent de la despesa corrent dintre del nostre Pressupost, de fet el que estem aconseguint és desviar recursos destinats a la inversió al finançament de despesa corrent, pràctica que des del punt de vista del nostre Grup no és acceptable. Per això, demanem la supressió d'aquest apartat.

El Sr. PRESIDENT: El Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Per remarcar que això és així només en aquells casos d'entrada en funcionament de noves inversions i que això està previst que es pugui fer d'aquesta manera en l'article 42 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, aprovada per aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ara proposarem a debat l'esmena del Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula al senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Gràcies, senyor President. És la mateixa, aquesta esmena és la mateixa dels tres Grups i, per tant, no voldria reiterar els arguments ja plantejats, només afegir

que evidentment la Llei de Finances no obliga, evidentment, i per tant nosaltres podem perfectament o bé que l'entrada en funcionament de les noves inversions no tingui aquesta conseqüència o podem plantejar que en l'article l'increment de les operacions corrents s'expliciti ja i perfectament es pugui calcular quin és aquest augment en previsió de l'entrada en funcionament de les noves inversions. I, per tant, com es pot preveure, aquest increment de les operacions corrents es pot pressupostar.

En definitiva, aquí què hi ha? Hi ha una política que per la via de facto, per la via de l'execució del Pressupost es reconduïx d'operacions de capital a operacions corrents i, per tant, no es pressuposta abans, cosa que es podria fer perfectament, i, per tant, d'aquesta manera es permeti al senyor Conseller sortir aquí davant de la Cambra i dir: «estem fent moltes operacions de capital, estem incrementant operacions de capital i estem disminuint les operacions corrents», i després, per via de la liquidació, de l'execució del Pressupost anar tornant i donant-li la volta.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar, doncs, a la votació d'aquestes esmenes.

Els qui estiguin d'acord amb les esmenes 3, 4 i 5 de l'article 4, poden posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Bé, ara, abans de passar a la votació del text del Dictamen de l'article 4, hem d'esmenar una omisió d'aquesta Presidència de no haver votat el Dictamen dels articles 2 i 3. Per tant, votarem ara el Dictamen dels articles 2 i 3, en els quals no hi havia cap esmena, i després el del 4.

Els qui estiguin d'acord amb el Dictamen dels articles 2 i 3, que es posin drets.

Els qui voten en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquests dos articles, segons el text del Dictamen, han estat aprovats per unanimitat dels presents.

I ara anem a votar el text del Dictamen de l'article 4.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen de l'article 4... (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) Alguna observació?

El Sr. RIBÓ: L'apartat 2 separat de la resta.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. O sigui, anem a votar el text del Dictamen de l'article 4, menys l'apartat 2, i després votarem l'apartat 2.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen, a excepció de l'apartat 2, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest article 4, menys l'apartat 2, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Ara anem a votar l'apartat 2 d'aquest article 4, segons el Dictamen.

Els qui estiguin d'acord amb aquest apartat 2, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest apartat 2 de l'article 4 ha estat aprovat, segon el text

del Dictamen, per 60 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció.

Passem ara a les esmenes de l'article 5, de les quals en queda només una perquè han estat retirades les dues del Partit Socialista. Queda, doncs, l'esmena 7, anterior numeració 15, del Grup Socialista de la Cambra, que és de supressió. L'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, intentarem fer el debat sobre les esmenes a l'articulat intentant que els senyors Diputats i les senyores Diputades no pensin que estan veient un vídeo de la setmana passada, intentarem aportar nous arguments, intentarem fer un debat seriós, com cal al Parlament. (*Rialles.*)

L'esmena número 15 es planteja a l'article 5, apartat 2. Aquest article 5, apartat 2, estableix dos criteris, que són els següents. Les pensions que cobren els ex-Consellers tenen dues limitacions, una en el temps —recordin que abans que aquest article s'incorporés al Pressupost del 83 no hi havia limitació en el temps ni incompatibilitats amb altres ingressos—..., les pensions dels ex-Consellers tenen dues limitacions: una, que simplement es podran cobrar durant divuit mesos i l'altra que es deixarà de percebre quan tinguin un altre ingrés de caràcter públic, no de caràcter privat, també. Per tant, aquest article, que és un article que va néixer l'any 83, en el debat dels Pressupostos del 83, o del 82 —si no recordo malament—, del 82, com a conseqüència d'una esmena socialista, una esmena socialista que va ser retallada parcialment en el sentit que la incompatibilitat s'estableix, únicament i exclusivament, amb ingressos de caràcter públic i no ingressos de caràcter privat..., i, per tant, la nostra esmena és establir i, per tant, eliminar aquest principi discriminatori que s'estableix en aquest article. És a dir, que el principi d'incompatibilitat sigui quan tingui qualsevol altre ingrés, i, per tant, en aquest moment deixa de percebre la pensió l'ex-Conseller.

Per tant, el que plantegem és la supressió del darrer paràgraf, que diu «amb càrrec a fons públics», en el sentit d'establir aquest principi d'incompatibilitat de caràcter universal.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'intent del senyor Santiburcio que això no semblés un vídeo ha estat un intent molt lloable, però em sembla que poc reeixit, perquè en tot cas no ha semblat un vídeo solament de la setmana passada, sinó que per als Diputats i Diputades que provenen de l'anterior legislatura ha semblat un vídeo de l'any 81, em sembla.

Bé, en qualsevol cas, el senyor Santiburcio coneix els meus arguments —jo coneixia els seus. Els arguments que nosaltres hem donat sempre, i crec que són vàlids, és que la readaptació a una activitat privada és una readaptació molt diferent de l'assumpció d'una activitat pública diferent. L'assumpció d'una activitat pública diferent és molt objectivable, no té cap període d'entrada, es produeix de cop, i, en canvi, a la reintegració en l'activitat privada —pensem, per exemple, en un professional—, doncs, què passaria? Jo, em sembla que una vegada vaig posar l'exemple del metge que rebia el primer pacient, doncs ara els posaré el de l'advocat que rep el primer client, eh? (*Rialles.*) Aleshores, a partir d'aquell moment ha de deixar de percebre la pensió? Nosaltres creiem que no. És a

dir, que hi ha un període de readaptació en l'activitat privada més llarg i això és el que justifica aquesta diferència de tractament en els dos casos.

Suposo que l'any que ve en tornarem a parlar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a procedir a la votació d'aquesta esmena número 7, del Grup Socialista, a l'article número 5.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat refusada per 32 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Anem a votar, doncs, el text del Dictamen. Volen que..., els dos apartats separadament.

Doncs, els qui estiguin d'acord amb el primer paràgraf del text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest primer paràgraf d'aquest article ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Anem a votar ara el segon apartat.

Els qui estiguin d'acord amb el segon apartat del text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest segon paràgraf ha estat aprovat per 62 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 6, per al qual hi ha quatre esmenes, tres a l'apartat 1, una a l'apartat 2. L'esmena número 9, anterior número 17, és presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya; és de supressió. Per defensar-la, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, em sembla que la segona esmena és a l'apartat 3, no al 2, a l'apartat 3.

El Sr. PRESIDENT: N'hi ha una a l'apartat 1 i una a l'apartat 3, la primera de supressió i la segona de modificació.

El Sr. RIBÓ: Sí, creia que deia a l'apartat 2. A l'apartat 3. Nosaltres a l'apartat 1 presentem una esmena que creiem que és coherent amb la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Potser és una llei hipercrítica, però és una llei que ho diu. Potser hem de considerar que queda derogada —si s'arriba a aprovar la Llei del Pressupost del 85— en aquest apartat. I, en segon lloc, creiem que els altres dos apartats de la Llei serien obvis i potables, perquè repeteixen conceptes que ja són en la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Per aquest motiu és pel qual hem presentat aquest parell d'esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Al mateix apartat hi ha una esmena del Grup Popular. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Des de l'escó, senyor President. Bé, veig que el senyor Subirà està molt recuperat ja del seu accident, i això sens dubte li permetrà fer una argumentació clara i contundent sobre aquest punt, m'imagino. Abans nosaltres fèiem una argumentació basant-nos en un motiu polític, la distinció entre despeses d'inversió i corrents, i se'ns contestava amb un

argument de legalitat, per referència a la Llei de Finances Públiques, amb una interpretació absolutament laxa.

Ara que nosaltres portem un argument de legalitat —la Llei diu clarament en l'article 42, apartat a), que no es faran transferències que afectin despeses de personal—, estic completament convençut que el senyor Subirà trobarà un argument per no recolzar-se, en aquest cas, en la Llei de Finances Públiques.

Bé, mentrestant, nosaltres pensem que la Llei de Pressupostos, a banda de poder ser definida com una llei d'article únic, aviat podrà ser definida també com una llei única, perquè si comencem a derogar —com després veurem en altres apartats de la Llei— les parts de la Llei de Finances Públiques que no ens agraden, de fet la Llei del Pressupost continuarà aviat tot el conjunt de la normativa financera de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha encara una altra esmena, del Grup Socialista... Suposo que es poden agrupar, perquè totes tres són de supressió, de manera que... El Grup Socialista també té una esmena, la número 11, i per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Gràcies, senyor President. Aquesta esmena pretén la supressió d'un apartat, un apartat que planteja una competència o una potestat al senyor Conseller, que és la de modificar el Pressupost d'una forma important, i, per tant, podríem dir —i més en el dia d'avui— que estem davant segurament d'uns Pressupostos bastant innocents, perquè, a més que el senyor Conseller els pot modificar, es poden guillotinar a partir de l'article 14 de l'any passat. Per tant, és més una joguina per al dia de Reis del senyor Conseller, i que el dia després destrossarà aquest Pressupost, que no pas un Pressupost que surti de la Cambra perquè el pugui aplicar el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara, si l'Il·lustre Diputat senyor Subirà vol fer el torn en contra...

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats. És clar, el senyor Folchi em sembla que s'oblida d'una cosa, i és que la Llei de Pressupostos és una Llei que té vigència anual, i llavors una llei de vigència anual pot fer determinades modificacions a una altra que és permanent, la Llei de Finances Públiques, i no passa res. (*Remor de veus.*) És a dir, si no s'hagués de retocar aquesta disposició de la Llei de Finances Públiques, efectivament l'article 6, apartat 1, no hi seria, aquí; per això hi és.

Nosaltres pensem que s'ha de retocar per a aquest exercici, i s'ha de retocar per tal de poder procedir —sense ocasionar increments de despesa— a la ubicació òptima del personal, a causa dels retocs que òbviament s'han de fer en l'Administració de la Generalitat en aquesta fase en què estem, que és encara de recepció de transferències i és encara de reestructuració de l'Administració.

Per tant, ens sembla que no és cap imprudència, al contrari, i a més a més els voldria llegir, a les senyores i als senyors Diputats, amb quines excepcions es dona aquesta autorització; és a dir, la norma en què es demana la supressió —que és l'apartat primer de l'article 6— diu que el Conseller d'Economia i Finances podrà autoritzar aquestes transferències de crèdit del personal tenint en compte les limitacions que conté l'article 4. I l'article 4 les conté, aquestes limitacions, especialment en el

seu apartat primer, quan diu que «no es poden tramitar expedients d'ampliació de plantilla, ni disposicions o expedients de creació o reestructuració» —que és el cas que ens ocuparia— «d'unitats orgàniques, si l'increment de despesa pública que se'n deriva no es compensa mitjançant reducció...» etcètera, etcètera. De manera que hi ha les limitacions de despesa oportunes perquè tot temor respecte a aquest punt quedi diluït.

I ara em voldria referir breument a l'altra esmena, l'esmena número 20, que ha estat defensada també —si no ho he entès malament—... No ha estat defensada? He entès que el Grup del PSUC defensava dues esmenes, l'esmena 9... la 12? Sí, d'acord, la 12, que té també com a numeració el 20, segons una altra numeració... Es manté? Doncs, de tota manera, m'interessaria fer un torn en contra perquè aquesta esmena és molt curiosa. Fixin-se que es tracta d'esmenar l'apartat 3. L'apartat 3 diu: «El Departament d'Economia i Finances ha de donar compte a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost de les transferències de crèdit...» etcètera, etcètera. Ha de donar compte. I l'esmena que vostès proposen, diu: «En el moment d'autoritzar-se les transferències de crèdit, se'n donarà compte.» Em sembla difícil..., és a dir, em sembla que no té massa sentit posar en una que en el moment d'autoritzar-se se'n donarà compte, perquè això pot ser físicament difícil de fer, i, en canvi, no afegeix res en relació a dir: «el Departament d'Economia i Finances ha de donar compte a la Comissió».

Per tant, senyores i senyors Diputats, ens oposarem a totes quatre esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara l'Il·lustre Diputat senyor Ribó té la paraula per defensar l'esmena que ja ha estat contradita pel...

El Sr. RIBÓ: Moltes gràcies, senyor President; només per dir-li, a tota la Cambra, el que deia al senyor Subirà, que és que aquesta esmena té sentit si es relacionés amb la voluntat de suprimir el primer paràgraf, senzillament.

Gràcies, senyor Subirà, gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, podem passar a la votació de les tres primeres esmenes referents a l'apartat 1, i després votarem la referent a l'apartat 3.

Els qui estiguin d'acord amb les esmenes de l'apartat 1, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 37 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Quant a l'esmena a l'apartat 3, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, sembla que decau, no? *(Pausa.)* Per tant, la deixem de banda, i anem ara a votar el text del Dictamen. Volen fer-ho en conjunt o algú demana que es faci per separat? *(Pausa.)* Conjuntament? *(Pausa.)* El punt 1 per separat. Bé, doncs el punt 1 del text del Dictamen és sotmès a votació.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest apartat 1 ha estat aprovat per 61 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció.

I ara anem a votar els altres dos punts del text del Dictamen, i els que hi estiguin d'acord que es posin drets... Bé, si no hi ha inconvenient, afegiríem a la votació l'article 7, segons el text del Dictamen. No hi ha inconvenient? *(Pausa.)* Bé, doncs,

aleshores anem a votar aquests dos apartats segon i tercer de l'article 6 i tot l'article 7.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Els qui s'abstinguin?

Aquest conjunt de textos ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a l'article 8. A l'article 8 hi ha una esmena, la número 13, del Grup Socialista, a l'apartat 2, lletra c). Una altra, també del mateix Grup, a l'apartat 3, lletra a). En aquest mateix apartat, lletra a), hi ha una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que coincideix amb la socialista perquè és de supressió, i una altra a l'apartat 3, lletra c), del Grup Socialista, també de supressió, que coincideix amb una altra d'igual, també de supressió, del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Per defensar la primera d'aquestes esmenes tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Gràcies, senyor President; no, per anunciar-li la retirada de les esmenes 13 i 14.

El Sr. PRESIDENT: 13 i 14, gràcies. Ara, doncs, he de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor..., també retirades. I la 16 i 17? No. Bé, per defensar l'esmena 16 dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, molt breu. Aquesta esmena, ja clàssica perquè planteja el caràcter ampliable d'un conjunt de partides, una d'elles és el tema de la partida que cobreix la fallida dels avals, i, per tant, nosaltres, que políticament sempre hem estat en contra d'aquesta política, una política que s'ha de recordar que, després d'haver donat 5.000 milions d'aval, l'any 83 en van fallar ja 250; que el setembre d'aquest any ja n'havien fallat més de 640, i que en el Pressupost del 85 es pressuposten 600 milions més; és a dir, que ens n'anem al voltant dels 1.300 milions de fallida d'aval... Això vol dir una quarta part, és a dir, el 25% dels avals. I, per tant, nosaltres creiem que ha estat un fracàs aquesta política i, per tant, nosaltres no podem recolzar aquesta política d'aval.

És per això, no per raons tècniques, que són òbvies —que tinguin el caràcter ampliable—, sinó per raons polítiques que plantegem la supressió d'aquest apartat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per defensar l'esmena següent, la número 17, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, amb els arguments que vam utilitzar en el Pressupost del 85, i coincidint amb els del senyor Santiburcio, donem per defensada aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Per a un torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, des de l'escó mateix. Senyor President, el senyor Santiburcio de fet ha fet el torn en contra que jo hauria de fer. És a dir, ell ha parlat que està en desacord amb la política d'aval. Això és perfectament correcte; fins aquí no hi ha res a dir. Però, en canvi, ell mateix reconeix que donades les autoritzacions d'aval en els Pressupostos dels anys precedents és absolutament imprescindible, tècnicament, que existeixi aquesta ampliabilitat.

Per altra banda, també és necessària l'ampliabilitat dels honoraris dels liquidadors de districte hipotecari, a causa de la

Llei de recaptació dels tributs cedits, i els destinats a pagament de premis de cobrament de tributs és òbviament necessari que siguin ampliables pel fet que, *a priori*, no es pot conèixer quin import tindrà aquest premi.

Per tant, nosaltres, per aquestes raons...

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara, doncs, hauríem d'anar a la votació de les esmenes. Les retirades, naturalment, ja no tenen cas, i la votació d'aquestes dues de supressió es pot fer conjuntament.

Per tant, els qui estiguin a favor de les esmenes 16 i 17, a l'apartat 3, lletra c), de l'article 8, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 30 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Podem passar ara a la votació del text del Dictamen, del qual potser s'haurà de fer separatament l'apartat c), eh? Bé, doncs, l'apartat 3, lletra c), quedarà apartat, i la resta és el que ara se sotmet a votació.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part de l'article vuitè, per tant amb l'exclusió de l'apartat 3, lletra c), ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara posem a votació aquest apartat 3, lletra c), d'aquest article 8.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen, per a aquesta lletra c) de l'apartat 3, ha estat aprovat per 69 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 9, en el qual hi ha dues esmenes, una del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i l'altra del Grup parlamentari Socialista d'aquesta Cambra. Ambdues són de supressió. Per defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, la donem per defensada amb els arguments que vam fer en el Pressupost del 84.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio té la paraula per defensar...

El Sr. SANTIBURCIO: No, senyor President, el senyor Sala.

El Sr. PRESIDENT: Ah, perdó, el senyor Sala. L'Il·lustre Diputat senyor Sala té la paraula.

El Sr. SALA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la discussió d'una esmena de supressió del Grup Socialista a l'article 9, que fa referència a la contractació directa d'inversions, ens permetrà de tractar, encara que ho farem de forma molt breu i molt parcial, un dels elements centrals de les relacions entre l'Administració pública i els seus administrats, i molt especialment la contractació de serveis, la contractació d'obres al sector privat per part del sector públic.

Es tracta, òbviament, en aquestes polítiques de contractacions, de protegir els interessos econòmics de l'Administració, aconseguint les millors condicions possibles dels contractistes, i de garantir també, al mateix temps, la igualtat d'oportunitat entre les empreses contractistes, evitant qualsevol possibilitat o qualsevol impressió de possibilitat de favoritisme o privilegi. Els contractes s'han de realitzar així sota els principis de publi-

catat i els principis de concurrència.

La contractació directa, que regula amb un aspecte molt precís aquest article 9 que sotmet a la nostra consideració el Consell Executiu, la contractació directa apareix en tota la legislació corresponent com un procediment excepcional a utilitzar, també, de forma excepcional quan el procediment habitual, que és el procediment del concurs subhasta, i, en algun cas, també, el de la subhasta no són d'aplicació. Per tant, la contractació directa, senyores i senyors Diputats, és un procediment a utilitzar en casos molt comptats. Alguns d'aquests casos fan referència a la quantitat de l'obra. En un Decret aprovat el novembre del 82, que modificava l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat, s'autoritza les Administracions públiques a contractar per adjudicació directa obres amb un import inferior als 25 milions de pessetes.

La Llei de Pressupostos Generals de l'Estat autoritza el Consell de Ministres a contractar obres per import inferior als 50 milions de pessetes, simplement per acord d'aquest Consell de Ministres. I el Consell Executiu ens proposa que aquest Parlament homologui la situació del Consell Executiu amb la política i la situació del Consell de Ministres en el cas de l'Estat, i ens proposa un article que diu, literalment: «El Consell Executiu pot autoritzar, a proposta dels Departaments interessats, la contractació directa de tots aquells projectes d'obres que s'iniciïn durant l'exercici del 85 amb càrrec als Pressupostos del Departament respectiu i de llurs entitats autònomes, sempre que el Pressupost de les quals sigui inferior als 50 milions de pessetes.» Fins aquí podríem estar d'acord, podríem discutir amb el Consell Executiu si és o no apropiat d'homologar les capacitats de contractació del Consell Executiu amb les capacitats de contractació del Consell de Ministres. I probablement estaríem d'acord que, si el Consell de Ministres té potestat per a ampliar el límit de 25 milions fins a 50 milions de pessetes, el Consell Executiu de la Generalitat pogués fer exactament el mateix. Però, lamentablement, no es tracta només de jutjar la possibilitat de donar un marge de maniobra superior al Consell Executiu en el tema de les contractacions directes, sinó que es tracta també de jutjar la coherència d'aquest Consell Executiu, quan sotmet a la nostra consideració un article com el que acabo de llegir i que, al mateix temps, està permetent que algunes Conselleries —i molt especialment la Conselleria de Sanitat i Seguretat Social, però també d'altres— aprovin, durant els anys anteriors, i aprovin molt recentment, ordres —no decrets del Consell Executiu, no previ acord del Consell Executiu— amb les quals es concedeixen, per adjudicació directa, obres no inferiors als 25 milions de pessetes, no inferiors als 50 milions de pessetes, sinó molt superiors als 50 milions de pessetes, molt superiors als 100 milions de pessetes.

I, per exemple, i com a exemple que els poso, els comentaria que en una ordre del 30 de desembre la Conselleria de Sanitat, signada pel seu Conseller, s'adjudica la contractació de les obres d'instal·lació d'un nou servei de bacteriologia a la Ciutat Sanitària de la Vall d'Hebron, a una empresa, per un import total de 354.389.000 pessetes. Una altra ordre, per exemple, concedeix les obres de condicionament de la Delegació Territorial de Barcelona de la Direcció General d'Assistència Sanitària del Departament de Sanitat i Seguretat Social a una empresa, etcètera, per un import de 268.067.130 pessetes. Una altra ordre que concedeix a una altra empresa les obres de construc-

ció d'un edifici per a magatzems i aparcaments de vehicles a l'Hospital de Girona, per un import de 232.960.000 pessetes. I en tots aquests casos fent-ho pel procediment de contractació directa.

I no estem parlant d'una o dues obres, perquè podríem dir que si es contractessin utilitzant aquest procediment per una determinada Conselleria una, dues o tres obres, potser sí que alguna de les situacions d'excepcionalitat que la legislació de contractes de l'Estat contempla li serien d'aplicació, sinó que, en el cas concret només d'aquesta Conselleria —que és l'única que s'ha pogut estudiar en aquest tema concret amb una mica de precisió—, en els tres últims anys s'han contractat, pel sistema d'adjudicació directa, un total de 56 obres, de les quals 36 estan per sobre dels 25 milions de pessetes, per un import total de contractació superior als 3.200 milions de pessetes.

Per tant, senyores i senyors del Consell Executiu, no estem davant d'un procediment excepcional; estem davant d'un procediment habitual. No estem davant d'adjudicació directa, com diu l'article que ens proposen, per acord del Consell Executiu, sinó que estem procedint a adjudicar directament obres per import molt superior als 50 milions de pessetes, simplement a través d'una ordre d'una Conselleria. Estem davant, òbviament, senyores i senyors del Consell Executiu, d'una interpretació abusiva de la legislació.

I quan el Consell Executiu ens presenta aquest article, tenim dos dubtes. Un primer, si el Consell Executiu sap, o la Conselleria d'Economia i Finances quan ens proposa aquesta Llei sap el que algunes Conselleries estan fent. És possible que no ho sàpiga, perquè si ho sap jo diria que el Consell Executiu, quan ens sotmet a l'aprovació un article que diu: «El Consell Executiu pot autoritzar obres sempre que el seu Pressupost sigui inferior als 50 milions de pessetes —quan Conselleries d'aquest Consell Executiu estan adjudicant directament obres per un import molt superior a aquests 50 milions de pessetes—, si ho sap, està cometent un acte de cinisme polític.

Per aquestes raons, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup proposa la supressió de l'article, recomana al Consell Executiu que s'estudiï la Llei, que posi ordre en els seus mecanismes de contractació i, quan ho hagi aconseguit, que ens porti, en el Pressupost de l'any 86, un article com aquest, que potser en aquest moment li podrem donar la nostra aprovació.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, el nostre Grup parlamentari està convençut que el Consell Executiu no ha fet cap irregularitat de les que ha insinuat el senyor Sala, i en tot cas, si ell tingués dubtes sobre les coses que ha dit, podria fer servir altres mecanismes parlamentaris, com per exemple la interpellació o la pregunta, per aclarir-ho. Però a nosaltres ens sembla que ara es tracta de decidir si aprovem o no l'article 9 de la Llei, i a nosaltres ens sembla perfectament raonable que el Consell Executiu tingui la mateixa capacitat de contractació directa que la Llei de Pressupostos que l'Estat reconeix al Govern de l'Estat.

Per tant, nosaltres ens oposarem a l'esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar, doncs, a la votació d'aquestes dues esmenes a l'article 9, que són iguals, perquè

són de supressió.

Els qui estiguin d'acord amb aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat refusades per 31 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Anem a votar ara el text del Dictamen, el text del Dictamen de l'article 9.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

El text del Dictamen per a aquest article 9 ha estat aprovat per 70 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

A l'article 10. A l'article 10 hi ha, si no m'he descomptat, onze esmenes. La primera d'elles és a l'apartat 1, lletra a), paràgraf primer, i ha estat proposada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. És d'addició. Per defensar aquesta esmena, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor President, nosaltres volem, en afegir aquests conceptes, ampliar la possibilitat d'aquests avals a sectors, especialment, del camp de les cooperatives, del camp cooperatiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, la segona esmena, número 21, és també d'aquest mateix paràgraf primer, i correspon al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Senyor President, retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Al paràgraf segon hi ha l'esmena 22, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. L'Il·lustre senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, la capacitat de sorpresa d'un té uns límits, i quan sent arguments, per part de la majoria, que són legals, després, quan se li posen arguments legals, se surt amb arguments polítics, quan es posen arguments polítics es fa un *dribbling* i s'esmunyen del tema, i quan es porten evidències amb xifres concretes, aleshores es fa un salt endavant o endarrere i es fuig d'estudi.

Un Conseller d'aquesta Cambra va inventar, a partir de la publicació d'unes dades sobre els comportaments electorals, el terme «hipercrític» aplicat a una forma de defensar les esmenes per desqualificar amb la vella tècnica de no entrar en l'argument de l'esmena i desqualificar el que esmena.

Nosaltres aquí presentem una esmena que és de tipus legal: el 2% de la quantia, tal com estableix l'article 62.2 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Ara estem esperant —la nostra capacitat de sorpresa, ho repeteixo, té uns límits— si se'ns sortirà amb arguments legals, amb arguments polítics, amb el *dribbling* o amb el fugir d'estudi. Nosaltres, possiblement, de vegades semblam hipercrítics, però el que no voldríem semblar mai és hipòcrits o hipòcrites, com de vegades pot semblar quan es donen argumentacions com les que acabem de sentir per refusar una esmena que ha estat defensada pel senyor Sala. Nosaltres voldríem que la majoria del Govern, que té una majoria absoluta en aquesta Cambra, se cenyís a les

qüestions que es plantegen a les esmenes, i donés arguments no respecte a qui esmena, sinó sobre el que s'està esmenant. Per tant, nosaltres demanaríem la supressió d'aquest 4% que s'estableix en el Projecte perquè creiem, planerament, que atempta de manera flagrant contra el que diu la Llei de Finances Públiques de Catalunya.

Se'ns pot dir que és excepcional, que és un any... Nosaltres hem vist com, en el debat de la setmana passada, una sèrie de qüestions —suposem que també per raons excepcionals— significaven derogacions de la Llei de Finances Públiques de Catalunya o modificacions. O sigui, cada vegada que argumentem la Llei de Finances Públiques de Catalunya, se'ns dirà que, per a aquest exercici, queda modificada. Bé, aleshores, ens trobem que, en un important tant per cent d'articles de la Llei del Pressupost del 85, estem modificant la Llei de Finances Públiques de Catalunya. Però, senyores Diputades i senyors Diputats, això ja succeí la setmana passada amb el 84. Estem fent de l'excepcionalitat una norma. Per aquest motiu, nosaltres presentem aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En aquest mateix paràgraf hi ha una esmena del Grup Popular, també de modificació. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: També des de l'escó, senyor President. Bé, de fet, la nostra esmena és absolutament coincident, i ja acceptem que la Llei del Pressupost pot modificar o modular la Llei de Finances Públiques de Catalunya. El que passa és que s'ha de demanar que aquesta modificació respongui a algun principi. Bé, jo tinc poc per afegir al que ha dit el meu predecessor en l'ús de la paraula, però sí que voldria recordar a la Cambra que el màxim per aval individualitzat en la Llei del Pressupost del 1981 era el 5%; en la del 1982, el 2%; en la del 1983, el 2%; en la del 84, no sortia, perquè els avals es posaven expressats per quantitats numèriques, i ara és el 4%. Però fa molt poc, dos mesos, aquesta Cambra, en aprovar la Llei de l'Institut Català de Finances, va aprovar també una modificació de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, i va quedar clar i expressat que el màxim per aval individualitzat seria el 2%. Atès que una disposició addicional de la Llei de Finances Públiques diu que els avals són un instrument per al suport de la petita i la mitjana empresa, i atès que aquests canvis de criteris van del 2 al 4 i al 5%, hom té la impressió que la majoria primer determina l'aval màxim que vol donar en un exercici, després calcula l'import que té per a avals i, després, per una senzilla operació matemàtica, en determina el percentatge. És a dir, si nosaltres volem donar aquest any un aval de 200 milions i en tenim tants, doncs, això vol dir que aquest any hem de posar el 4%. Bé, com a sistema per regular una qüestió com aquesta, no sembla el més adequat. Per tant, nosaltres, senyor President, senyors Diputats, el que voldríem és tornar al principi general establert per la Llei de Finances Públiques tal com va quedar redactada i per la Llei de l'Institut Català de Finances, i no sabem, no som capaços d'entendre, com, en dos mesos, els criteris d'un govern, els criteris d'una majoria, poden anar del 2% al 4%, és a dir, tenir una variació del cent per cent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha ara tres esmenes del Partit Socialista Unificat de Catalunya, a les lletres d), e) i f) d'aquest

mateix apartat 1.

Si el senyor Diputat que les ha de defensar creu que ho pot fer conjuntament...

El Sr. RIBÓ: Sí.

El Sr. PRESIDENT: ...em penso que hi guanyaríem. Gràcies.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, i molt breument. La número 24 vol suprimir un concepte indeterminat, com és el de les agrupacions agràries, que no figura en cap altre text legal, que podria recordar una figura encoberta de societat anònima. Nosaltres hi estariem d'acord si es parlés directament de societats agràries de transformació o de cooperatives.

En la número 25, nosaltres volem fixar l'aval màxim en el 10% del total, quan es tracta d'empreses familiars, justament pel caràcter d'empreses familiars, i el 10% sobre la partida que es pressuposa que són 30 milions, i creiem que per a un exercici pressupostari, aquesta és una quantitat més que suficient d'aval. I, en l'última esmena que defensem conjuntament, la número 26, per motius similars, per a una major distribució dels cabals públics que poden anar destinats als avals, posem un topall de límit superior del 15%.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé. A continuació, entrem ja a l'apartat 2 d'aquest article 10. Ah!, un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, és que jo voldria —si m'ho permet la Presidència— fer un torn en contra de totes les esmenes a l'apartat primer que s'han defensat fins al moment, perquè, si no, faríem una acumulació excessiva, em sembla.

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord.

El Sr. SUBIRÀ: Bé, quant al tema del límit en els avals, de nou estem parlant, estem comparant una llei de vigència anual, com és la de Pressupostos, amb dues lleis, la de l'Institut Català de Finances i la de Finances Públiques de Catalunya, que són lleis que no tenen la vigència limitada a un any. Llavors, em sembla que és natural i perfectament legítim que la Llei de Pressupostos moduli aquests aspectes que, possiblement, no serien propis d'una llei de finances públiques —és dubtós, almenys—; en canvi, sí, evidentment, de l'Institut Català de Finances. Però aquesta modulació anual em sembla que no és gens «descabellada» i a nosaltres ens sembla correcta.

Per altra part, referent al terme «agrupacions agràries», jo puc aclarir i, evidentment, el text del debat —allò que en diuen els juristes «la voluntat del legislador»— és una font d'interpretació... jo voldria manifestar ben clarament que, quan es diuen «agrupacions agràries», es vol dir, precisament, cooperatives agràries, SATs, APEs, etcètera, eh? Per tant, no hi ha d'haver cap temor en aquest sentit.

La limitació que s'intenta posar, del 10%, per als crèdits relatius a l'empresa familiar agrària ens sembla que és inadequada. La quantitat no és molt gran, la que s'hi pot destinar o la que s'hi destina en l'articulat, i ens sembla que aquesta limitació podria ser massa limitativa —i valgui la redundància. El mateix diríem en relació amb l'esmena 40 —26, segons la numeració que s'agafi—, a la lletra f).

I, finalment, m'he reservat l'esmena número 20 perquè l'esmena número 20, nosaltres entenem que, quan es diu, quan es

parla de sectors productius, també són sectors productius els que fan activitats de serveis i de distribució. Es parla de sectors productius en sentit ampli. Evidentment, no tan ampli per posar en un text legislatiu l'«etcètera» que es proposa. Nosaltres preferiríem que no aparegués un «etcètera» en un article d'una llei.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara, doncs, a l'apartat segon, en el qual hi ha dues esmenes —27 i 28—, la primera del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, ara sí que la sorpresa va en augment, perquè, una vegada que estan d'acord amb nosaltres, malgrat que hi estan d'acord, ens diuen que no hi ha cap necessitat de posar-ho!

Senyor President, en aquest cas, en l'esmena número 27, i continuant amb el tema dels avals, nosaltres estem en contra que s'expliciti el caràcter solidari dels avals. Com vostès saben perfectament, podria ser un aval mancomanat o un aval solidari, però seria molt millor per al Consell Executiu disposar de la capacitat discrecional d'anar a un o a un altre tipus d'aval.

Se'ns va argumentar —se'ns va argumentar en Comissió— que algunes entitats financeres no acceptaven avals de la Generalitat si aquests no eren solidaris, amb un reconeixement explícit —si nosaltres fem una lectura correcta d'aquestes paraules— d'una certa feblesa del prestigi de la Generalitat davant d'empreses financeres. Nosaltres, per aquest motiu, creiem que seria millor deixar la porta oberta a tots dos camins i no lligar-se a un d'ells en l'articulat d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem ara a la següent esmena, número 28, del Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la, dono la paraula a l'Illustre senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: No, nosaltres retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. A mi em fa l'efecte que, de vegades, no ens escoltem, em sembla, perquè, si el que preocupa el senyor Ribó és que hi hagi obertes les dues vies en el tema de les característiques de l'aval, el text concret del Dictamen diu: «El Consell Executiu pot determinar, en cada cas, el caràcter solidari o no dels avals autoritzats pel punt 1 d'aquest mateix article.» És a dir que, efectivament, queden obertes les dues vies.

El Sr. PRESIDENT: A l'apartat 3 hi ha una esmena, número 29, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): La retirem, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. Hi ha ara, a l'apartat 5, una esmena número 30, del Grup Socialista d'aquesta Cambra. Per defensar-la, dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Aquest apartat 5 és un apartat que va ser modificat en Comissió i, per tant, modificat respecte al Projecte de Llei original, i en aquest apartat nosaltres plantejàvem la supressió

per una raó ben senzilla. És a dir, nosaltres, el que plantejem és que nosaltres mai hem estat d'acord amb la política d'avals, mai hem estat d'acord que la política d'avals fos portada pel Consell Executiu, i sempre hem plantejat que aquesta funció, aquesta competència, hauria d'haver estat, fonamentalment, de l'Institut Català de Finances. Ara està creat, se n'ha aprovat la Llei i, per tant, quan l'Institut Català de Finances comenci a funcionar, aquest serà l'organisme competent que donarà els avals. Per tant, en aquest apartat cinquè, a partir de la modificació que es va realitzar en la Comissió, planteja això, precisament: que en el moment en què entri en funcionament l'Institut Català de Finances, aquest serà l'organisme que donarà els avals. Per aquesta raó, nosaltres retirem la nostra esmena de supressió.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà vol fer un torn en contra? (*Pausa.*) No. Bé, per tant, com que hem acabat ja les esmenes corresponents a l'article 10, podríem passar-les a votació. (*Ll. Sr. Ribó demana per parlar.*) El senyor Ribó té la paraula.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres retirem l'esmena número 20, atesa la interpretació que feia el senyor Subirà del text —que en la seva interpretació coincidia amb el contingut de l'esmena—; igualment, retirem l'esmena número 24, per les mateixes raons i retirem l'esmena número 27.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

Anem a votar, doncs, les esmenes 22 i 23, referents ambdues al paràgraf segon.

Els qui estiguin d'acord amb el text d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 38 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de l'esmena número 25.

Els qui estiguin d'acord amb el text d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

L'esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena número 26.

Els qui estiguin d'acord amb el text d'aquesta esmena número 26, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions.

Ara passem a l'esmena número 30, que és la darrera mantinguda en aquest article.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

El Sr. SANTIBURCIO: Retirada.

El Sr. PRESIDENT: Retirada? Ah!, perdó. Així podem anar, ja, al text del Dictamen.

El text del Dictamen, com volen que el votem? Per quines Seccions?

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres demanàriem que fos votat deixant de banda les lletres que han estat objecte d'esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Si la Presidència no ho entén malament, ara podríem votar el Dictamen amb excepció del paràgraf segon de la lletra a) de l'apartat 1, de la lletra e) i f), i prou. Bé, doncs, aleshores, posem a votació la totalitat del text del Dictamen, amb l'excepció d'aquestes esmenes que acabem de fer.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del text del Dictamen, amb l'excepció, doncs, del que hem esmentat, ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

I ara anem a fer la votació del paràgraf segon, apartat 1..., lletra a), apartat 1), de les lletres e) i f) d'aquest mateix apartat, i res més. Això és el que anem a posar... (*L'H. Sr. Folchi demana per parlar.*) Perdó, el senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Senyor President, per demanar votació separada del de l'apartat segon.

El Sr. PRESIDENT: El paràgraf segon, apartat de la resta. Molt bé, doncs anem ara a votar el text del Dictamen en el paràgraf segon, lletra a), apartat 1.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquest text del Dictamen ha estat aprovat per 65 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.

Ara, per raons fàcilment comprensibles, posposarem la votació de les esmenes de l'article 11, i, per tant, hauríem de passar ja a l'article 13. (*Pausa.*) Perdó, les esmenes que han estat posposades, doncs, són les esmenes 31 i 32. Passarem, doncs, ara, a la discussió de l'esmena número 33, de l'article 11... (*Pausa.*) Bé, anem a votar, doncs, el text del Dictamen per a aquesta part dels apartats e) i f) de l'article 10.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del text del Dictamen ha estat aprovada per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció.

Passem ara, com hem dit, a l'article 11, que, a excepció de l'esmena de l'apartat 3, l'hem hagut de posposar per raons fàcilment comprensibles. Per defensar aquesta esmena número 33, a l'apartat 3, de l'article 11... Perdó, hi ha un error, és l'apartat 4. Per defensar aquesta esmena té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Molt breument, senyor President, nosaltres posem una xifra relativa, 8.000 milions, podien ser 7.000, 5.000, 6.000; la que ens sembla exagerada és la que hi ha en el Dictamen, donada l'enorme càrrega financera que se'n pot desprendre, el benefici de la qual només pot ser per a intermediaris financers.

Nosaltres, per raons de reducció d'interessos i de major eficiència econòmica, situem aquesta xifra en una cota força més inferior.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, només per remarcar que aquestes operacions d'endeutament

de tresoreria són, no per beneficiar els intermediaris financers, sinó que són per fer d'esmoreïdor entre els desequilibris d'ingressos i despeses. I em sembla que pressupostar la mateixa quantitat que l'any anterior és més aviat una mesura de contenció, perquè, donat l'increment de volum pressupostari, els desequilibris, normalment, guarden una certa proporcionalitat amb l'import total del Pressupost. Per tant, el més lògic aquí hauria estat, precisament, fer un lleuger increment d'això en proporció amb l'increment del Pressupost. Nosaltres continuem proposant els 18.000.000 milions, i creiem que la xifra de 8.000 és òbviament insuficient per fer front als desequilibris que es produeixen.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a posar, doncs, a votació l'esmena número 33, a l'apartat 4.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Ara anem a votar el text del Dictamen, en els seus apartats segon, tercer i cinquè. Perquè els altres han estat aparcat... (*pausa*), el primer ha estat aparcat i el segon s'ha de votar a part. Per tant, anem a votar el text del Dictamen en els seus apartats 2, 3 i 5.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta part del text del Dictamen, que es posin drets.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del text del Dictamen ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara anem a posar a votació l'apartat 4, que és aquell al qual s'ha presentat una esmena.

Els qui estiguin d'acord amb aquest text de l'apartat 4, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Aquesta part del text del Dictamen ha estat aprovada per 72 vots a favor, 31 en contra i cap abstenció.

A l'article 12 no hi ha cap esmena. Per tant, podem sotmetre a votació el text del Dictamen.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'article 12, en el seu text del Dictamen, ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

A l'article 13 hi ha dues esmenes, 34 i 35, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya i del Grup Socialista; totes dues són de supressió, i per tant coincideixen. Per a defensar la primera, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat, senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, nosaltres ja argumentarem en el Pressupost del 84 que som contraris a l'únic punt de tota la Llei de Pressupost del 85 on el Consell Executiu s'obliga, a diferència dels enormes poders que assumeix en d'altres apartats. Aquest punt està ja establert de manera discrecional al Reglament del Parlament de Catalunya, i considerem aquella forma com la més vàlida; per tant, mantindrem els arguments per defensar aquesta esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per defensar l'altra esmena tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Sí, senyor President, aquesta esmena és de supressió de l'article 3, e), que fa referència a l'obligació del Consell Executiu d'oposar-se a qualsevol iniciativa legislativa que signifiqui un augment de la despesa pública. És evident que és una potestat que té el Consell Executiu a partir del Reglament del Parlament i que, per tant, si vol exercir-la, és lliure per exercir-la. A mi, això em recorda un passatge de la *Illiada*, aquell en què Ulisses no volia escoltar les sirenes. És a dir, sembla que nosaltres, l'oposició, i de vegades part de Grups que donen suport al Consell Executiu, vulguin fer càntics en temes concrets i que no vulguin —el senyor Conseller d'Economia i Finances i el conjunt del Consell Executiu—, no vulguin escoltar el conjunt de propostes que es fan des d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, brevis-simament, per donar per reproduïts els arguments que es van fer en l'anterior debat i per recordar simplement a la Cambra que, ja ho sabem, que és una facultat que el Reglament atorga, però que simplement es tracta, en aquest cas, d'una solemne declaració d'una voluntat d'austeritat en els propers exercicis. (*Rialles.*) Em sembla que això és perfectament legítim i que no ha de provocar la hilaritat dels senyors Diputats de l'oposició. I per recordar-li, al senyor Santiburcio, que gràcies a aquesta argücia Ulisses pogué ser l'únic mortal que havia escoltat el cant de les sirenes. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, anem a votar aquestes esmenes.

Els qui estiguin d'acord amb aquestes dues esmenes de supressió —i per tant, coincidents— de l'article 13, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

L'article 13 del text del Dictamen és el que ara sotmetem a votació.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen de l'article 13, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquest article 13 ha quedat aprovat per 73 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'article 14, al qual hi ha una esmena del Grup Socialista, de supressió i una de vot particular, del mateix Grup, que manté el text del projecte. Per defensar l'esmena número 36 tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan estem discutint el Pressupost de la Generalitat ens adonem que sovint surt tot un conjunt de normes que ultrapassa tot allò que assenyala la Llei de Finances Públiques de la Generalitat de Catalunya. Què vol dir això? Que per al període de 1985 es donaran unes excepcions a l'alça. És evident que el

Pressupost sempre té un criteri d'annualitat i en el si del Pressupost es conté molta de la normativa complementària per a aquest exercici, però també és evident que les lleis de finances públiques serveixen en alguns casos com uns límits de prudència, especialment quan van dirigits a la solvència de la Institució. És a dir, quan parlem que els avals individualitzats seran del 2% és un límit corrent i normal financerament parlant; quan en un Pressupost diem que el límit d'aval individualitzat és el 4%, el que estem fent és ultrapassar allò que és de sentit comú en la vida pública normal d'un país, i quan veiem que els fallits per avals són 1.300 milions de pessetes, resulta que situar del 2 al 4% no deixa de ser una barbaritat, diguem-ne, política, atès que convindria una certa humilitat a partir del fracàs d'una política, que és el fracàs de la política dels avals perquè no s'ha fet amb el suficient rigor, amb la suficient objectivitat, amb la suficient correcció, perquè pensar en uns fallits d'aquesta natura tres anys després de posar en marxa el mecanisme vol dir que s'ha previst un sistema financer que ja ha fet fallida molt a curt termini.

Això ho dic perquè sovint ens trobem en aquest text amb excepcions que ultrapassen el marc de les lleis i que l'ultrapassen amb una interpretació generosa. I, en aquest cas, l'article 14 és, jo diria, el *desideratum* d'aquesta interpretació. A qui es vol amagar el dèficit pressupostari? Convé emmascarar el dèficit pressupostari, convé fer tot un conjunt de disposicions que permetin que ningú conegui aquest dèficit pressupostari de cadascun dels exercicis. Per tant, es trenca, en certa manera, el principi de la unitat pressupostària, es trenca el necessari control que aquest Parlament ha de tenir sobre l'evolució dels Pressupostos, es trenca, per tant, aquesta relació i el poble de Catalunya no sap exactament com van les seves administracions.

Aquest article 14..., voldria començar per dir que el tema del Consell Consultiu —no en parlarem més, però vostès sempre en parlen—... és a dir, vostès de vegades diuen el següent, quan un tema els convé diuen: «Escolti, això ho va dir el Consell Consultiu». El Consell Consultiu va dir que no era inconstitucional, la qual cosa no vol dir que no sigui una «tonteria» política. Són dues coses diferents, dues coses diferents. Vostès pensaran que és una meravella política, nosaltres pensem, sincerament, que és una «tonteria» política, una «tonteria» política des de la perspectiva que **no** trobem referències enlloc més que es pugui fer una política d'aquesta característica. Fins i tot, en els temes d'inconstitucionalitat, el mateix Dictamen del Consell Consultiu ve a dir, en la seva plana 25; «bé, escolti, això es veurà per la política que farà el Consell Executiu i l'ús que en farà», és a dir, fa una presumpció d'humilitat del Consell Executiu en l'ús d'aquestes normes i a partir d'aquí no aprofundeix en uns esquemes de possible inconstitucionalitat. És a dir, es reté, s'autocontrola en aquests esquemes, que no deixa de ser un element, diguem-ne, interessant des del punt de vista de la perspectiva jurídica.

El que succeeix és que avui tenim damunt de la taula aquest tema i aquest tema, al marge del que hagi dit sobre la constitucionalitat o no, hem de judicar si és o no és una «tonteria» política, «tonteria» política entesa com unes facultats que s'atribueix el mateix Executiu de modificació de la naturalesa del Pressupost que nosaltres anem a aprovar. I aquesta «tonteria» política s'encadena perquè, si més no, es converteix ja en un ús i costum del Consell Executiu, perquè el Pressupost del 1984 i

el Pressupost del 1985 contenen la mateixa formulació. D'una banda, ens trobem amb un intent clar, definit i decidit d'intentar emmascarar el dèficit —article 14.2— i, d'altra, ens trobem amb una facultat discrecional d'un Conseller de reduir el dèficit del Pressupost a través de modificacions de les partides de 1985.

Jo crec que això, senyor Conseller, és una cosa que a vostè li atorga un poder inaudit. A vostè li vaig dir ja l'altre dia que determinades coses de la via pressupostària, és a dir, el que és l'evolució, veure com va variant aquest Pressupost, com va el flux d'ingressos, com va el flux de despeses, és una obligació dels ministeris d'hisenda i, per tant, del Departament d'Economia, i aquesta tutela vol dir fer-la amb la collectivitat del Consell Executiu, però dotar d'una facultat discrecional l'Executiu per reduir directament les partides que cregui convenient és dotar-lo d'una facultat que només té el Parlament de Catalunya, perquè el Parlament aprova els Pressupostos, deixant molt clar que aquests Pressupostos els aprova, i d'aquests Pressupostos, un cop aprovats, n'arriba, finalment, una liquidació i comporten un dèficit o no el comporten, i aquest dèficit convé que sigui conegut, i si aquest dèficit es produeix s'incorpora en el Pressupost següent. Això és la cadència pressupostària, i l'Executiu el que pot fer són modificacions en el si de la vida pressupostària normal. El que no pot fer és una política d'emmaskament del dèficit a base de decisions subjectives d'un Conseller que, sens dubte, li donen una facultat de director d'orquestra de tot el Consell Executiu —facultat reservada al President de la Generalitat, aspecte que tampoc podria desenvolupar el President de la Generalitat— i li permet a vostè, tranquil·lament, mitjançant ordre, dir: «li rebaixo al senyor Sanuy, o li rebaixo al senyor Laporte, o li rebaixo al Conseller de Treball, senyor Badia.» (*Rialles.*) Què vol dir això? Vol dir que estem... El senyor Cullerell ara diu que hi ha confiança; el problema no és un problema de confiança; jo no dubto que vostès són molts i ben avinguts (*riales*) i són una pinya magnífica i els avals ho demostren i vinga, anem-hi, cada vegada som més! Evidentment, es pot anar molt lluny amb aquesta lògica, però evidentment no és la nostra tradició, ni democràtica ni política.

És a dir, doncs, senyor Cullerell, jo crec i creiem nosaltres que estem davant d'una peça d'estudi per part dels especialistes de dret financer —i ho dic amb tota sinceritat—, perquè aquí vostès poden dir: «Oh, és que el dèficit serà molt petit». El problema està si els dèficits són de 10.000, 20.000, 25.000 milions de pessetes; perquè vostès han portat una política que és la política «peix-cove directe» des de la perspectiva de potenciar la infraestructura de la Generalitat de Catalunya, i aleshores resulta que en el cas que es produeixi un dèficit, vostè és el que ha de seleccionar allò que convé treure del «peix al cove» que vostès mateixos han fabricat, perquè això es refereix a reduccions a fer en els capítols I, II i IV, no a reduccions, en aquest cas, a fer en inversions i transferències de capital. Per tant, en aquest cas, podríem dir-ne, amb independència de les meves simpaties que són conegudes en aquesta Cambra, en aquest repte, diguem-ne, de superconsellers, vostè, en aquests moments, està pitjant amb força per tenir un poder més important i quasi intenta ultrapassar el President de la Generalitat.

I això no és bo, i això no és bo per una raó molt senzilla —i permetim la ironia—, això no és bo perquè només és el Parla-

ment de Catalunya el que pot aprovar un Pressupost, només és el Parlament de Catalunya el que té en tot moment el dret a controlar el que succeeix amb aquest Pressupost; vostès poden fer unes modificacions conjunturals en la seva vida parlamentària, però si hi ha un dèficit és el Parlament de Catalunya el que n'ha de tenir coneixement. I és en el proper Pressupost que aquest dèficit hi ha d'anar consignat com a partida zero del proper Pressupost. Si anem en aquesta política, estem fent una política de dir... «aquí no hi ha dèficit»; això és la clàssica política de l'acordi i vostè és el gran acordionista. Ai las! No és aquest Parlament; vostè ara pot reduir amb més força o pot reduir amb menys força, perquè vostè és l'únic controlador del dèficit des del punt de vista de com l'eixuga, i això és greu, i això és greu perquè amb aquesta política, evidentment, hi pot haver un dia que ens quedem sense aire, i és vostè que es quedarà amb l'instrument a la mà. (*Rialles.*)

I això no és bo, perquè això és una cosa compartida, i és compartida per tota aquesta Cambra, que té l'obligació de conèixer quin és el dèficit que es produeix, perquè nosaltres som la representació del poble de Catalunya, aquest poble de Catalunya que s'expressa pluralment, aquest poble de Catalunya que s'expressa en diverses formacions democràtiques, que avui vostès tenen una responsabilitat política més important, han arribat al govern perquè han tigit majoria en unes eleccions, perfecte, però el que vostès no poden, per la política dels fets, de cap manera és atribuir-se unes competències que nosaltres creiem que són competències del Parlament de Catalunya. Vostès no poden, com a Govern, funcionar de tal manera que deleguin a un Conseller les facultats de modificació d'un Pressupost, que és el que està succeint: es delega a un Conseller la facultat de modificació i de readaptació d'un Pressupost.

I jo li dic, per aclarir-ho, senyor Cullerell: el Conseller d'Economia i Finances pot, mitjançant circulars, anar avançant al que és l'intent d'equilibri entre els fluxos d'ingressos i despeses que es produeixen en un Pressupost; pot, mitjançant una política de comunicats, interns anar avançant en aquesta línia, el que no pot de cap manera és que s'atribueixi la responsabilitat de reducció. Si vostè em diu: «oh, és que jo per fer això ho consultaré amb cadascun dels Consellers»; però, escolti, aquí hi ha una normativa, hi ha una Llei de Pressupostos que el faculta a vostè a dur a terme aquesta política. Això, amb les seves bones intencions o amb la seva paraula que ho farà d'una manera o d'una altra, no té cap valor davant d'un text legal que li dona totes les facultats des de la seva perspectiva subjectiva, i això no correspon a la tradició democràtica de Catalunya, al rol que té cadascuna de les nostres institucions, pel que fa al tema pressupostari, i això, en una última instància, només té un objectiu persistent: amagar el dèficit, encara que per l'article 14.2 creem uns dèficits addicionals de tresoreria, que se'n poden derivar, perquè, evident, aquí es diu que no s'incorporaran unes partides en l'altre Pressupost quan estaran en una condició que algú ens podrà demanar a nosaltres responsabilitat de tresoreria. Per tant, amagar el dèficit, en alguns casos, en el cas, fins i tot, que puguem incrementar el dèficit de tresoreria, i en altres —i em sembla que aquest és l'objectiu— el que es persegueix, sens dubte, és una facultat, diguem-ne, discrecional que fa dissortadament que, quan nosaltres aprovem un Pressupost, aquest Pressupost hem pogut constatar en les liquidacions que

només s'executa en un 50% de les inversions previstes, però és un Pressupost que queda absolutament condicionat i sabem perfectament que totes les partides dels capítols I, II i IV, al límit 100 teòricament no hi poden arribar, dret que tenen tots els Pressupostos, perquè quan un Parlament aprova un Pressupost, una partida situada en un concepte, en un Departament, sap que és la partida de topar al màxim que s'hi pot accedir. En aquest cas, estem aprovant, sens dubte, un Pressupost que tot ell, en tres capítols, ve condicionat en funció de com es decideixi eixugar aquest dèficit i de com es decideixi, per tant, actuar en cadascuna d'aquestes partides.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Honorable senyor Diputat que tingui en compte que el seu temps ja s'ha escolat.

El Sr. ARMET: Sí, gràcies, senyor President, jo li agraeixo molt el tema, per tant, Consell Consultiu (*rialles*) —per acabar—, perdó, Consell Consultiu, queda clar, acatem el Consell Consultiu, és inconstitucionalitat, si això és correcte o no és correcte, jo els demanaria que hi hagués un debat en el sentit de dir: «Escolti, és que és correctíssim això, és el millor que es pot fer». Perquè, sincerament, nosaltres no ho plantejem ja des d'una perspectiva de defensa de la clarificació parlamentària, que és la nostra obligació, sinó des d'una perspectiva de la defensa del paper de les Institucions de Catalunya, i en aquest cas hi ha el trasllat d'una gran responsabilitat en l'Executiu, un tema que li correspon conèixer als representats del poble de Catalunya i que li correspon al poble de Catalunya saber exactament quin és el dèficit de la Generalitat en cadascun dels seus moments històrics.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el senyor Armet des de fa uns quants dies ens vol dividir, és a dir, l'altre dia parlava que els Diputats d'Unió si que eren bons i feien bones argumentacions i en canvi els Diputats de Convergència demanaven votació directament i ara hem assistit com volia enfrontar als Consellers dient-los: «escoltin, vigilin que el senyor Culler els retallarà el Pressupost a base d'aquestes facultats que se li atorguen en l'article 14.» És clar, dues observacions bàsiques. Aquest article 14 formava part del Projecte de Pressupost no com a article 14, sinó com a annex II i, si no recordo malament, el certificat d'entrada d'acord del Consell Executiu per entrar el Pressupost al Parlament diu que és tot el Consell que l'entra, és a dir, no és el Conseller d'Economia i Finances el que diu: «ja veuran quin article 14, o quin annex II, ara els «colo», sinó que és tot el Consell el que diu: «en lloc de fer això que el senyor Diputat del Grup Socialista ens proposa fer per circulars internes, doncs, ho farem a base d'unes normes, acceptades per tots, clares, objectives, i que pel fet de ser acceptades per tots cap Conseller l'ha de prendre com una agressió d'un altre Conseller respecte a ell.» Per tant, des d'aquest punt de vista estiguin ben tranquils que la unitat de criteris dintre del Consell Executiu em sembla a mi —com a observador extern— que és total.

En relació amb el contingut. Miri, nosaltres, jo no m'atreiria a dir què és el millor que es pot fer; no m'atreiria a dir-ho. Però tampoc m'atreiria a admetre que és tan dolent com diuen. És a dir, a mi em sembla que és una forma raonable,

una forma correcta d'assegurar l'equilibri pressupostari en una situació d'ingressos com la que té la Generalitat, en una situació d'incertesa dels ingressos com la que té la Generalitat, i em sembla que és més correcte i més transparent i més bo per al coneixement de tot el poble de Catalunya, representat aquí per nosaltres, que es faci així i que no es faci per circulars internes, perquè, amb aquesta manera subtil d'intentar dividir, es va dir també en el debat del 84, del Pressupost del 84 —si no ho recordo malament—, sobre aquest mateix tema, es va dir: «Si vostès estiguessin ben avinguts, això ho farien per circulars internes.» No, no és un problema d'estar ben avingut o no; és un problema que es volen donar unes normes objectives, clares, conegudes de tothom i discutides aquí.

Bé, a més a més, aquestes normes resulta que són correctes, no només des del punt de vista constitucional. Vostè ens ha dit: «El Consell Consultiu només diu que són constitucionals.» Però ha afirmat —ho ha afirmat, podem mirar després el *Diari de Sessions*—: «Trenca el principi d'annualitat.» Si trenquessin el principi d'annualitat, el Consell Consultiu no hauria dictaminat com va dictaminar, perquè precisament un dels principis que no es pot trencar per ser constitucional i estatutari és el d'annualitat. Per tant, aquesta afirmació, rodona, rotunda, que vostè feia, la hi desmunta el Consell Consultiu.

Bé, a mi em sembla que amb els comentaris que s'han fet i la lectura del Dictamen del Consell Consultiu, que jo espero que tots els senyors i senyores Diputades hauran fet, el tema de l'article 14 queda suficientment debatut, i nosaltres, òbviament, ens oposarem a l'esmena que el vol suprimir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara hi ha un vot particular, en aquest mateix article, també del Grup Socialista. Voldria demanar a l'Illustre senyor ... (*El Sr. Santiburcio s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, per anunciar la retirada d'aquest vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Retirat; gràcies. En aquest mateix article hi ha unes esmenes a la norma 4 i a la norma 9. Són del Grup Popular.

Per defensar l'esmena corresponent a la norma 4, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. Bé, pujo a tribuna amb unes pretensions molt més planeres que tot això que ens estava explicant abans el senyor Subirà. No vull ni dividir la majoria ni defensar el sistema de circulars, però comparteixo una bona part de les preocupacions que planteja aquest article 14 al senyor Armet, concretament pel que fa a dos apartats.

Si el senyor President m'ho permet, agruparia la defensa de l'esmena que tenim plantejada a la norma 4 i a la norma 9, perquè, a més, per coherència, seria la millor manera d'entendre-ho.

La norma 4 diu que «les despeses per a operacions de capital —és a dir, per a inversions— que no estiguin contretes el 31 de desembre no s'incorporaran al Pressupost del 86». I la norma 9 diu que excepcionalment, és a dir, com a excepció a l'excepció, algunes sí.

Bé, quines sí? Aquelles que vénen del Fons de Compensació Interterritorial, les que vénen dels ingressos afectats, i punt. Els efectes que ara ens interessin, i punt. Perquè la resta és al programa del Fons per a l'Ocupació. Molt bé, per tant, no atén

aquí el sistema de finançament, sinó la destinació de la inversió.

Jo voldria cridar l'atenció de la Cambra, i especialment de la majoria, sobre dos fets. El primer és que la norma 4 és, a la vegada, una excepció del que preveu la Llei de Finances Públiques de Catalunya en l'article 37.2, c), perquè el normal, el normal és que aquestes operacions de capital, despesa per inversió, si no estan disposades el 31 de desembre s'incorporin en el Pressupost de l'any que ve. Això és el que diu la Llei de Finances Públiques de Catalunya, com a mínim en l'article 37. Ara ens diuen que no s'incorporaran totes sinó únicament una part. Bé, i la part que no s'incorpori, què passarà? Què passarà? Com es financia aquesta inversió no incorporada? Si no es financia mitjançant el Fons de Compensació Interterritorial ni tampoc mitjançant transferència per a ingressos afectats, vol dir que es finançarà per deute, per deute. La major part de la inversió que no passi normalment rebrà un finançament via deute; aquests 26.000 milions de pessetes de deute que hem de posar en circulació vinculats a l'aprovació del Pressupost de l'any 85.

Bé, el que ens preocupa i el que volem intentar d'aclarir és que totes les operacions per a inversions rebin el tracte que preveu l'article 37 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, i que en cap cas, en cap cas, pugui donar-se la circumstància que, havent fet una emissió de deute per finançar unes operacions d'inversió... Si l'emissió està feta i les operacions d'inversions no es realitzen dintre de l'exercici, a què es destinarà el deute públic? No ho sabem; no ho sabem. La Llei del Pressupost no ho diu, i nosaltres pensem que aquest dubte és important i que no es pot mantenir.

Nosaltres no entrem, per tant, en el debat sobre el que diu el Consell Consultiu. No és una qüestió de legalitat, d'adequació a la Constitució o a l'Estatut. És estrictament un problema de claredat i de transparència en la gestió del dèficit. Ja acceptem que pot haver-hi un dèficit. L'únic que volem és que quedi palès per als senyors Diputats que aprovarem el Pressupost i per a tot el poble de Catalunya.

El senyor Subirà ens dirà que aquesta norma és constitucional, és estatutària. Probablement té raó. El Consell Consultiu, almenys, diu que sí; d'acord. El que veig difícil és que pugui dir que és, a més, transparent, que és transparent. A mi em fa l'efecte que no discutim sobre la idoneïtat tècnica o l'adequació a la Constitució si discutim sobre la transparència. Nosaltres pensem que les dues esmenes que plantejem permeten un millor coneixement de la gestió pressupostària, aporten transparència, i la transparència, d'acord amb les paraules del Conseller d'Economia i Finances quan ens presentava el Pressupost, és un dels objectius buscats pel Consell Executiu de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà per a un torn en contra?

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, i molt breument per no repetir el debat que vam tenir sobre aquest tema la setmana passada. Només per fer notar que, des del nostre punt de vista, el perill que intenta evitar la norma quarta és el perill del dèficit, és a dir, de la propagació del dèficit d'un Pressupost a un altre. Nosaltres creiem que encara que una inversió que no s'hagi compromès en un exercici quedi automà-

ticament anul·lada en acabar-se aquest exercici, això no impedeix que es pugui, d'alguna manera, tornar a preveure la seva realització en exercicis successius, però això requerirà un acte positiu per fer-ho, i per tant creiem que això dona una protecció contra incorporacions automàtiques que poden ser perilloses, donada la situació del finançament de l'autonomia.

Respecte a l'excepció, a l'excepció —que deia el senyor Folchi amb molta raó—, en la norma 9, nosaltres creiem que s'ha de fer. És a dir, que les inversions contemplades en els apartats b), c) i d) han de ser exceptuades per raons òbvies —i no repetiré quines són— de la norma quarta, i, per tant, d'aquest tall automàtic que es produiria al final de l'exercici.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, havent estat ja defensades totes les esmenes, i contradites, anem a passar a la seva votació.

L'esmena del Grup Socialista, número 36. Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 62 en contra i 5 abstencions.

Ara passem a votar l'esmena número 38... La 38 i la 39 es poden votar conjuntament, no? (*Pausa.*) Bé, doncs, els qui estiguin d'acord amb les esmenes 38 i 39, poden posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 7 vots a favor, 62 en contra i 34 abstencions.

Bé, ara anem a votar el text del Dictamen. El text del Dictamen s'haurà de fer fraccionadament. A veure, tot menys les normes —o apartats— quatre i nou. Sembla bé de fer-ho així? (*Pausa.*) Bé, doncs, anem a votar tot el text del Dictamen, llevat de les normes o apartats 4 i 9.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen en aquesta part ha estat aprovat per 62 vots a favor, 34 en contra i 7 abstencions.

I ara anem a votar el text del Dictamen en allò que es refereix a les normes o apartats 4 i 9.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta part del text del Dictamen ha estat aprovada per 61 vots a favor, 41 en contra i cap abstenció. (*El Sr. Ribó demana per parlar.*) Perdó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, donada la importància del tema de l'article 14, que és la constitucionalitat i la legalitat del Projecte, i que va ser objecte ja d'un debat en el Pressupost del 84, que per no repetir-nos no vam presentar esmenes en el 85, en el mateix sentit nosaltres demanàvem que poguéssim fer una brevíssima explicació de vot sobre aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Bé, a mi em sembla bé, però amb la condició que sigui reduït a la mínima expressió.

El Sr. RIBÓ: Gràcies, senyor President. Nosaltres només voldríem significar que continuem amb els nostres dubtes sobre la legalitat d'apartats d'aquest article, i en aquest sentit mantenir —a diferència d'altres Grups parlamentaris, segons

hem escoltat avui i segons està en la transcripció de la cinta del Pressupost del 84, del debat del Pressupost del 84 — que és perfectament possible que una norma sigui formalment constitucional i flagrantment illegal, i considerem que ens podem trobar, doncs, en una situació com aquesta.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Algun altre Grup vol posicionar-se? (Pausa.) No? Bé, doncs, aleshores podem passar a l'article 15, en el qual hi ha una esmena, la número 40, del Grup Socialista d'aquesta Cambra; és d'addició. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Señor Presidente, señoras y señores Diputados, esta enmienda es una enmienda de adición a un artículo que se ha introducido en el texto del Proyecto, en base a una enmienda de un artículo, de la adición de un nuevo artículo, precisamente del Grupo Socialista.

Quisiera recordar a las señoras y los señores Diputados que en el Proyecto de Ley enviado por el Consell Executiu a esta Cámara no existía el artículo 15. Sin embargo existía en el estado de gastos una partida de 160 millones, en la Conselleria de Indústria, una partida de 160 millones dedicada a la adquisición de títulos representativos de capital en sociedades mercantiles, en una sociedad de garantía recíproca o en sociedades de garantía recíproca, sin que, como sería normal, existiera un artículo del texto articulado que autorizase previamente al Consell Executiu para hacer este tipo de operaciones, que es la operación, sencillamente, de adquirir títulos representativos de capital o acciones en una sociedad mercantil.

Esto ocurrió en el Proyecto de Presupuestos del 85 pero también en el del 84, y el Grupo mayoritario, puesto que nosotros habíamos elaborado unas enmiendas tanto al Proyecto del 84 como al del 85, donde introducíamos un artículo de estas características, ha aceptado la primera parte de nuestra enmienda, es decir, la autorización al Consell Executiu para que durante 1984, en un texto, y durante 1985, en el otro, pudiera adquirir títulos representativos de capital por un valor de 110 millones en el 84 y de 160 en 1985.

Pero yo quisiera poner a consideración de las señoras y los señores Diputados una cuestión. Si en 1984 hemos aprobado un presupuesto ya gastado —o no?, señor Subirà—, ya gastado, quiere decir esto que cuando aprobamos el presupuesto del 84 hemos aprobado que ya se habían gastado 110 millones en la adquisición de títulos de SGR en Cataluña, cuestión que en 1984 este Diputado duda de si era normal o no, puesto que en 1984 el gasto estaba relacionado con los presupuestos del 83, donde no había una autorización al Consell Executiu para adquisición de títulos. Pero suponiendo que eso fuese o no normal, la realidad es que ya se han gastado 110 millones en 1984 en adquisición de títulos en sociedades de garantía recíproca, y que ahora se nos presenta a la aprobación la autorización de 160 millones más. Nosotros no estamos en contra de esta posición, y por lo tanto aceptamos tanto que se ponga en el articulado —puesto que nosotros somos los autores de la enmienda— como aceptamos, después, el gasto de ese dinero. Lo que sí queremos es una serie de aclaraciones, aclaraciones políticas. Nosotros creemos que la adquisición de títulos en sociedades de garantía recíproca, si van en una dirección adecuada, pueden conducir a la modernidad, pueden conducir a la modernidad, pero si este Parlamento no sabe exactamente

cuáles son los criterios por los cuales se adquieren esos títulos, o en que dirección van, o cual es la SGR de la cual ya la Generalitat de Cataluña forma parte porque tiene unos títulos representativos, posiblemente tengamos la duda de que esos dineros pueden o no conducir a la modernidad, pueden o no conducir a la modernidad.

Y esta enmienda de adición, que se nos puede contestar de una manera ligera y poco política diciendo que los temas de publicidad, concurrencia y objetividad, que ya se nos ha contestado en Comisión, son temas más relacionados con unas subvenciones que no con un tema de adquisición de títulos —eso podría ser una respuesta ligera y sin entrar en el fondo de la cuestión—..., lo que a nosotros nos interesa, señores de la mayoría, señores del Consell Executiu, es conocer cuales son los criterios que el Consell Executiu tiene para la adquisición de esos títulos: si los ha adquirido ya en el 84 y los va a adquirir en el 85..., sólo en una de las sociedades de garantía recíproca de Cataluña, o si va a adquirirlos en más, si es bueno o no es bueno que exista en Cataluña una sola sociedad de garantía recíproca o si es bueno propiciar que existan varias sociedades de garantía recíproca en Cataluña, cual es el criterio del Consell Executiu a ese nivel. Y después, creo que este Parlamento tiene el derecho a saber en que sociedad de garantía recíproca, si es una o son varias, ya tiene títulos representativos la Generalitat, de una o varias sociedades de garantía recíproca.

No le vamos a preguntar a quien está vinculada esa sociedad, ni quienes son las personas o a que Grupo político representan las personas que tienen títulos representativos en esa sociedad, no nos preocupa eso. Lo que sí nos preocupa es el criterio general del Consell Executiu para la adquisición de títulos, si van en una sola dirección, si va a potenciarse que haya más de una sociedad de garantía recíproca, y en cual ya tenemos títulos, puesto que el Presupuesto del 84 está gastado y hemos aprobado 110 millones. Ya la Generalitat tiene títulos de alguna sociedad de garantía recíproca en Cataluña. Cuál es? Esta información en el Presupuesto del 84 y en la Comisión en el Presupuesto del 85, el portavoz de la Comisión de Economía en este Parlamento, señor Subirà, no nos ha sabido dar esta información. Como nosotros creemos que aunque está adscrito a la Conselleria de Indústria el Conseller de Economía tiene que saber..., porque tendrá que haber una autorización de Economía o de la Dirección General del Patrimonio que se adquieran títulos para la Generalitat, me imagino, y aquí está el Conseller de Economía, o bien puede explicarlo el Conseller de Economía o puede informarle al portavoz en la Comisión de Economía de por donde van estas cuestiones. Yo creo que el Parlamento necesita conocer cuáles son los criterios en cuanto a la política de SGR y cuál es la sociedad o las sociedades de las cuales ya forma parte la Generalitat porque tiene títulos representativos.

Muchas gracias, señor Presidente, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no m'agafin tan literalment. És a dir, quan es va dir, en el debat del 84, que estàvem parlant d'un Pressupost pràcticament executat o executat, volíem dir pràcticament executat. És a dir, evidentment, hi havia partides com la que ens ocupa, o la que ens ocupava, referides al mateix tema, que com que

no eren pròrroga del 83 era impossible, era impossible legalment que s'haguessin adquirit els títols. Des que ha entrat en vigor la Llei de Pressupostos del 84 fins a avui no sé si s'han adquirit o no; però abans que entrés en vigor la Llei de Pressupostos del 84 jo li asseguro que no s'havien adquirit els títols.

Segon punt. El senyor Diputat que m'ha precedit coneix el tema molt a fons. Ell va ser qui ens va —primer a través d'una esmena del seu Grup, es va incorporar aquest tema a l'articulat, i el nostre Grup parlamentari va pensar que era molt correcte, era molt correcte que una operació d'aquesta naturalesa aparegués no només a l'estat de despeses sinó també a l'articulat, i per això li vam votar parcialment la seva esmena—, però, a més a més, ell va ser qui ens va dir en la Comissió —suposo que alguns altres membres de la Comissió també ho saben, però ell va ser qui fa informar-nos— que a Catalunya hi ha tres societats de garantia recíproca, només tres. Llavors, fixin-se, tornaré al tema, eh?, tornaré al tema de base, no vull escapar-me per la tangent, tornaré al tema de base, però pensin que llavors té menys sentit encara l'esmena literal que ens ocupa. Ja sé que no hi ha un interès especial que s'aprovi aquesta esmena, sinó que simplement es vol parlar del tema, i és perfectament legítim fer-ho, però tractant-se de tres empreses d'aquestes característiques, de tres societats de garantia recíproca, el tema de publicitat, concurrència i objectivitat està garantit per la mateixa escassetat dels possibles destinataris, que a hores d'ara tots tres saben perfectament que hi ha aquestes partides en el Pressupost de la Generalitat.

Llavors, tornant a la substància del tema —a part que sí que també li haig de dir, senyor Diputat, que aquestes qüestions es refereixen normalment a subvencions, no a participacions de capital; i no em vulgui desautoritzar un argument dient-me *a priori* que és un argument lleuger; és un argument que té la seva solidesa; ja sé que la substància és una altra, però també vostè sap que l'objectiu de l'esmena no és introduir el text que vostè exposa aquí, sinó simplement parlar del tema, i per això n'estem parlant—, llavors, segons les informacions de què disposa aquest Diputat, de les tres societats de garantia recíproca que existeixen a Catalunya en aquests moments, n'hi ha una que sembla que vol fer la seva vida, el seu camí, que és un camí correcte i sanejat, i que no hi ha res més a dir, i que, en canvi, les altres dues pensen que fusionades tindrien unes perspectives millors, i és precisament per facilitar i per recolzar i consolidar aquesta operació i deixar reduït el nombre de societats de garantia recíproca de Catalunya a dues, que es planteja el que el preocupava a vostè. I aquestes són coses que de vegades és millor tocar-les amb una gran discreció, amb el necessari coneixement de la Cambra, per això ho estem fent, però amb gran discreció, perquè aquests temes són, com vostè sap, molt delicats i podrien crear situacions difícils.

Per tant, res més que això. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, sembla, doncs, que podem passar a la votació de l'esmena 40, de l'article 15, del Grup Socialista.

Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 28 vots a favor, 60 en contra i 6 abstencions.

Ara anem a votar el text del Dictamen d'aquest article.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen de l'article 15, poden posar-se drets.

El text del Dictamen de l'article 15 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

Passem ara a les Disposicions addicionals, per a les quals hi ha la primera, segona i tercera, que no tenen esmenes. Per tant, podríem votar-les conjuntament.

Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a les Disposicions addicionals primera, segona i tercera, poden posar-se drets.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

El text del Dictamen per a aquestes Disposicions addicionals primera, segona i tercera ha quedat aprovat per unanimitat dels presents.

A la Disposició addicional quarta hi ha una esmena, número 41, del Grup Popular. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable Diputat senyor Folchi.

El Sr. FOLCHI: Sí, senyor President, i des de l'escó mateix, es tracta, amb aquesta esmena, de donar un compliment més precís i exacte a allò que preveu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya a la Disposició addicional quarta. Literalment, aquesta Disposició diu que: «A partir de l'entrada en vigor del present Estatut, els Pressupostos que elaboraran i aprovaran les Diputacions provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona seran units al de la Generalitat.» Fins ara això s'interpreta que es refereix als Pressupostos de l'any anterior. Bé, jo sincerament haig de dir que unir al Pressupost de la Generalitat el Pressupost de l'any anterior de les quatre Diputacions no té el més mínim sentit, i que el que vol dir l'Estatut d'Autonomia és que s'uniran els Pressupostos, i quan els Pressupostos no s'expressa quins són, s'entén que han de ser els del mateix any, és a dir, els Pressupostos de les quatre Diputacions del mateix any s'uniran al Pressupost de la Generalitat de l'any en curs. Per tant, en el sentit de l'esmena que plantejem, no crec que es guanyi gaire quant a coordinació amb les Diputacions, almenys sí que es guanya quant al grau de compliment de la previsió estatutària.

Llavors, nosaltres pensem, amb sinceritat, que té més sentit la incorporació, encara que sigui a efectes d'informació i de presentació consolidada, com diu el text de l'esmena, dels Pressupostos del mateix any, que no pas unir, incorporar els Pressupostos de l'any anterior.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà, per un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Bé, aquesta esmena que acaba de ser defensada és una part d'una esmena més àmplia, que va ser parcialment acceptada en Comissió. Nosaltres varem creure que aquella part que va ser acceptada era molt convenient i molt correcta de posar, i que, en fi, era una correcció que calia fer.

En relació amb el tema que ens queda, aquest Diputat no pot dir una altra cosa que no sigui que està sumit en la més profunda, diria, indiferència, perquè, de fet, es tracta d'una recollida, em sembla a mi, a efectes només formals o, si vostès ho volen, estadístics. Llavors, aquí s'havia de triar, i es va triar, fa uns quants anys —tots els Grups parlamentaris que llavors eren representats en la Cambra—, entre poder completar el document —és a dir, Pressupost de la Generalitat més els Pressu-

postos de les Diputacions— amb seguretat, o bé haver de deixar —i, llavors, per poder-ho fer amb seguretat, no hi havia més remei que dir que s'hi unien els Pressupostos de les Diputacions de l'any anterior—, o bé adoptar la posició que ara ens proposa el senyor Folchi, que em sembla que també és correcta —em sembla que també és correcta, i el senyor Folchi pot opinar, i segurament opina que és més correcta—, i, en canvi, no completar la documentació, perquè ens trobaríem, si regularitzem la situació pressupostària —cosa que es pretén fer i el que estem fent aquest any és una bona prova d'això—, ens podríem trobar que el Pressupost de la Generalitat estigués aprovat i el d'algunes Diputacions, no, i que llavors no es poguessin unir.

Bé, fa temps es va triar la primera opció. No vull dir que sigui òptima, però tampoc és totalment vituperable. Es va triar la primera opció, i nosaltres pensem que el més prudent és continuar amb l'opció que es va prendre inicialment.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, podem posar ja a votació aquesta esmena a la Disposició addicional quarta, del Grup Popular.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 7 vots a favor, 65 en contra i 27 abstencions.

Quant a les Disposicions addicionals cinquena i sisena, no hi ha tampoc esmenes. Per tant, podríem passar a la votació del text del Dictamen per a aquestes Disposicions addicionals.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui s'hi oposen?

Els qui s'abstenen?

Aquestes disposicions addicionals cinquena i sisena han estat aprovades per unanimitat dels presents.

Quant a la setena, hi ha diverses esmenes. A l'apartat 1, l'esmena 42, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Justo Domínguez.

El Sr. DOMÍNGUEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, subo a esta tribuna con la preocupació que me asiste, como creo que a todas las señoras y los señores Diputados de esta Cámara, de estar en la Comunidad Autónoma de mayor volumen de paro en cifras absolutas y en relación con la población activa. Es decir, un problema que se ha venido discutiendo y analizando durante la discusión de los presupuestos del año 1984 y que sigue en la mente de todos los que, de alguna manera, tenemos la responsabilidad de dar una solución a este fenómeno. Por consiguiente, y en la opinión de este Diputado, pienso que el Presupuesto que se presenta a discusión es un presupuesto que no resuelve este fenómeno. Es un presupuesto que no genera inversión, por la propia dinámica del presupuesto, por la propia composición del presupuesto; es decir, si analizamos las cifras en transferencias de capital, en cifras absolutas, en el año 1983, el Gobierno de la Generalitat produce una inversión de 52.000 millones de pesetas. En la actualidad, dos años más tarde, esta inversión se reduce substancialmente, es decir, a menos de 51.000 millones de pesetas. Esto quiere decir, como he dicho anteriormente, que es un presupuesto que no genera inversión y, por supuesto, no genera lo que se decía ayer en esta Cámara: no genera confianza, según palabras textuales del propio Portavoz de la mayoría de esta Cámara. Es

decir, el 88% de la creación de empleo o de las inversiones, mejor dicho, en Cataluña, procede del sector privado. Y estamos de acuerdo en que éste puede ser el factor fundamental para la creación de empleo, pero, evidentemente, el hecho de que se produzca o de que se esté produciendo o se esté asistiendo a una falta de confianza por parte del empresariado en Cataluña es un hecho que ustedes mismos están generando; es decir, la falta de confianza de ese Presupuesto que, de alguna forma, incite a la inversión.

Se decían también las dificultades de mecanismos para poder llevar a cabo actuaciones de lucha contra el paro. Esto, señoras y señores Diputados, no es cierto. Entre otras razones, porque, dejando al margen el problema del INEM —del que todos estamos convencidos de que lo seguimos reivindicando como transferencia hacia Cataluña—, dejando al margen este mecanismo, existen otros que han dado pruebas suficientes, en los ejercicios anteriores, para la generación de empleo y para utilizar estos fondos que la propia Generalitat, que el Consell Executiu ha venido destinando en los años anteriores, es decir, corporaciones locales, conciertos con el propio INEM, que se han venido llevando a cabo hasta el último ejercicio, etcétera.

Es decir, que esos argumentos que se han venido empleando a lo largo de las discusiones, pensamos, o piensa el Grupo Socialista, que no son argumentos que justifiquen el hecho de que haya habido estos recortes tan importantes en las inversiones o, mejor dicho, en los Presupuestos para 1985.

Se han estado haciendo, a lo largo de los debates de ambos Presupuestos, constantes alusiones precisamente a la falta de esos mecanismos, y lamento que no esté presente el Ilustre señor Conseller de Finanzas, porque es a quien más le gusta hablar en estos términos —es decir, echar pelotas fuera y culpar de todos los males que existen en Cataluña al Gobierno de Madrid—, lamento que no esté aquí, porque, de alguna manera, creo que esto tiene que pasar a la historia. Es decir, un error, si es que existe —yo lo dudo—, no justifica o no convalida otro error. Es decir, si el Gobierno de Madrid ha cometido algún error en su política financiera autonómica —según ustedes dicen—, lo que no convalida es que aquí se estén empleando los mismos planteamientos o los mismos términos que, supuestamente —según sus palabras—, lleva a cabo el Gobierno de Madrid.

Es evidente que las fuerzas sindicales, las fuerzas sociales de Cataluña, creo que por primera vez —y digo por primera vez en la historia reciente de la democracia— han hecho un gran esfuerzo para contribuir con su colaboración a la salida de la crisis y a generar un clima de confianza en el ámbito de este país. En ese sentido, esta Cámara debe conocer —y el Consell Executiu lo sabe perfectamente, eh?— que las fuerzas sociales, repito, las centrales sindicales, aportaron un documento que fue presentado al President de la Generalitat y que este documento tengo que decir, en honor a la verdad, que ha sido contestado; ha sido contestado recientemente en el marco en que debía de serlo, es decir, en el Consell de Treball.

El problema no es que se haya tenido una respuesta más ágil o menos, sino en el contenido de la respuesta. Es decir, la mayor parte del contenido de ese documento ha tenido, evidentemente, una respuesta netamente negativa para lo que nosotros creemos que debe ser la solución o, cuando menos, el

inicio de la solució de los problemas que tiene planteados la sociedad de nuestro país, es decir, en Cataluña.

Quiero salir al paso, además, yo digo de una mala interpretación que se produjo aquí con relación a una intervención del Portavoz de la mayoría, ayer, en relación a la participación o no en el Acuerdo Económico i Social de la Generalitat de Catalunya de enero. En ningún momento, señor Subirà, mi compañero de Grupo dijo que la Generalitat no debía participar en el AES, en ningún momento lo dijo. Lo único que dijo fue, textualmente, que para el año 1985 saldría a discusión el problema del AES, y que lo único que decíamos era que, como éramos parte firmante del AES, que se nos dejara al menos llevar el protagonismo del Acuerdo Económico y Social. Nunca se dijo, porque, entre otras cosas, existe el criterio contrario, es decir, existe el criterio de participación de la Generalitat en el Acuerdo Económico y Social. Evidentemente, existe el criterio —aportando también las cantidades correspondientes, y de esto ya es consciente el Consell Executiu— de que ustedes tengan una participación directa en el desarrollo del Acuerdo Económico y Social. Por consiguiente, creo que fue una mala interpretación al respecto.

Y, por último, señoras y señores Diputados, yo me reitero en las palabras iniciales: el problema del paro es un problema de todos. El problema del paro es un problema, evidentemente, de toda la comunidad, pero fundamentalmente, la responsabilidad directa en materia de empleo es un problema del Gobierno, y es un problema del Gobierno de la Generalitat porque, si bien es cierto que no tiene esas transferencias a las que antes hacía referencia, no es menos cierto que en otras Comunidades —como ya se ha dicho en esta tribuna— se está haciendo una política complementaria, la cual ustedes también pueden hacer, la cual ustedes también pueden llevar a cabo para intentar paliar o, cuando menos, evitar que se sigan destruyendo puestos netos de trabajo como se están destruyendo en la actualidad en nuestro país, como he dicho, Cataluña.

Gracias, señor Presidente; gracias, señoras y señores Diputados.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà vol intervenir, ara? L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, bé, pràcticament s'ha convertit, la intervenció de l'Illustre Diputat que m'ha precedit, en un torn d'esmena a la totalitat, o molt similar. Jo no repetiré els arguments que es van donar ahir, i que fan molta referència als temes que s'han tocat. És a dir, només vull recordar que, almenys, aquest Diputat que els parla argumentava que el Pressupost té tres línies importants d'actuació, tres línies-força, que són la inversió, la reducció de despesa corrent, l'increment d'inversió, el foment de l'ocupació a través del nostre projecte de 5.000 milions, més aquells 1.000 de l'any anterior, i, finalment, el creixement de l'activitat dels Departaments d'Indústria, Comerç i Turisme, i d'Agricultura. No vull tornar a incidir, tampoc, en les declaracions —que també es van citar aquí—, com per exemple les del senyor Almunia, aquelles que deien que el foment de l'ocupació no era competència de les Comunitats, la qual cosa vol dir que ni complementària. Nosaltres pensem que estem intentant fer el màxim que podem i no ens preguntem si és complementària o no; intentem fer el màxim que podem.

Estic molt satisfet, d'altra banda, de la precisió que s'ha fet

sobre el sentit exacte de les paraules de l'Illustre Diputat senyor Gil Pachón, que era a qui jo em referia quan vaig dir allò, eh? Estic molt content que ho entengués malament. Això ens passa a tots, de vegades, no?, que des d'aquí, de la tribuna, no parlem amb prou precisió, i em sembla que és perfectament correcte que després es precisi l'abast de les afirmacions.

De tota manera, pensin que hi ha motius, que tenim motius per haver fet aquella interpretació errònia, atès que, amb l'esmena 43, concretament, se suprimeix o es modifica l'apartat segon de la Disposició setena de tal manera, que aquesta col·laboració de la Generalitat amb l'acord de l'AES —que és allà on s'esmenta—..., és a dir, a veure si m'explico, a l'apartat segon de la Disposició setena és on s'autoritza a fer els retocs necessaris en el Consell Executiu per tal que es pugui arribar a acords d'actuació dins del marc de l'AIS, i amb la seva esmena 43 —si no ho he llegit malament, perquè és possible també que ho hagi entès malament— se suprimeix, precisament, aquesta menció concreta. I llavors, és clar, això a nosaltres ens feia lligar caps, i dèiem: «Home, deu ser una línia política de dir que no hi ha d'haver aquesta col·laboració entre la Generalitat i l'AIS»; junt amb aquelles interpretacions que vam entendre malament, és comprensible.

Ara veiem que això queda corregit, i ens sentim molt satisfets. Nosaltres, referit a l'esmena, que és una de les coses de què s'ha parlat menys durant aquesta intervenció, tant en el torn a favor com en el torn en contra, referit a l'esmena, però, nosaltres votarem en contra, perquè pensem que les actuacions que nosaltres proposem són bones. I, en fi, un cop aclarits els temes que estaven foscos, nosaltres ja ens donem per satisfets, però continuarem votant en contra de l'esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: A l'apartat 2 hi ha dues esmenes, una del Grup Socialista a la Cambra, una altra del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar la primera, que és la número 43, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Gràcies, senyor President, per dir al senyor Subirà que ha llegit malament, que això ja està incorporat, però perquè no hi hagi cap mena de dubte que aquesta és la nostra voluntat política, nosaltres retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara donaré la paraula, si li sembla a l'Illustre Diputat d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Marc-Aureli Vila.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, perdó, el senyor Marc-Aureli Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, seré molt breu. Vull començar, simplement, llegint el text de la nostra esmena per després fer-hi un molt curt comentari. Diu així: «Els crèdits de les transferències de capital a ens locals per al programa de Foment de l'Ocupació, servei 06 de les secció onzena, article 73, seran destinats de preferència a aquells ens que havent-ho sol·licitat i complint amb les condicions previstes, no hagin rebut de l'INEM l'ajut que demanaven». Aquest és el text positiu de la nostra esmena d'addició en forma d'article 2 bis. Ara bé, el sentit d'aquesta esmena, el contingut, podríem dir, filosòfic de l'esmena és el següent: és basar-se en el principi d'equitat, que no és pas el mateix que igualtat. Equitat és justícia, és un sentit amb un fonament de dret molt seriós. Si resulta

que hi ha uns municipis que, havent presentat totes les alegacions del cas i documentació complementària per tenir dret a percebre unes quantitats per poder lluitar contra l'atur dins el seu terme municipal, encara que aquest municipi sigui en el nombre d'habitants menys important que altres municipis que són ajudats per altres organismes, encara que la seva economia no tingui massa preponderància..., hem de considerar sempre que si la proporció d'atur, si el percentatge d'atur, d'acord amb la població, és fort, incideix precisament en la marxa econòmica de tot el municipi. Per tant, no hem de marginar, per sentit d'equitat, aquest municipi, potser menys important, però que també té dret que es faci justícia amb ell referent al problema que tenen de gent sense treball de la seva població activa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Subirà vol intervenir ara o al final?

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquí ens trobem davant d'una esmena que, en certa manera, va en sentit contrari del que jo acabo de defensar fa uns minuts en parlar de l'esmena 43, que ha estat retirada pel Grup Socialista. Nosaltres ens trobem que si es volgués fer justícia, en el sentit que l'Il·lustre Diputat senyor Vila ens proposa, es necessitarien uns recursos que no es poden dedicar, que no existeixen en aquest Pressupost de la Generalitat per dedicar a aquest afer, i, desgraciadament, pensem nosaltres que tampoc ho són, de suficients, els que hi dedica l'Estat.

Quan hi ha aquestes situacions de limitació de recursos, de vegades s'ha de sacrificar aquest concepte d'equitat, precisament en l'ara de l'eficàcia. I nosaltres pensem que en la situació de casa nostra, en aquests moments, els cabals que la Generalitat pot dedicar a aquestes finalitats és millor que no vinguin condicionats per aquest tipus de condicionament que ens imposaria l'esmena d'Esquerra Republicana i que, en canvi, es condicionin, precisament, a actuacions d'acord amb l'AES, de manera que el municipi que munti un bon programa pugui obtenir finançament de l'AES i també del fons que preveu la Generalitat, per tal que l'eficàcia de la lluita contra l'atur, en aquell municipi, sigui més gran. Ja sabem que d'aquesta manera hi haurà qui es quedarà fora, però també sabem que si volguéssim accedir a tothom de la manera que, evidentment amb molt bona voluntat i amb molt bones ganes de resoldre el problema, ens proposa l'Il·lustre Diputat senyor Vila, llavors resultaria —temem— que no resoldríem res. Aquestes són les opcions que de vegades ha de prendre un govern quan hi ha escassetat de recursos —que és quasi sempre. I per aquesta raó nosaltres —i sentint-ho de debò— ens oposarem a aquesta esmena, per coherència amb el que, precisament, he defensat l'anterior vegada que he pujat a aquesta tribuna.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara encara hi ha, en aquesta mateixa Disposició addicional, en el seu apartat 3, l'esmena 45, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats; l'apartat 3 d'aquesta Disposició addicional que nosaltres els proposem de suprimir diu que «el Consell Executiu pot modificar els crèdits de programa d'inversions per a con-

struccions, obres i instal·lacions esportives —300 milions de pessetes— transferint-lo totalment o en part a noves aplicacions pressupostàries destinades a transferències a capital, si això no comporta cap canvi en les actuacions previstes.»

Per a nosaltres aquesta és una altra prova de la desfiguració del segon eix que diu el Consell Executiu que defensa amb aquest Pressupost, el de la lluita contra la crisi a través del Foment de l'Ocupació. Si s'aprova aquest text, per nosaltres s'aprova una nova arbitrarietat, una nova discrecionalitat que desfigura aquesta programa, quan no és cert, senyor Subirà, que facin el màxim, ni que ho facin a partir del seu programa —els 5.000 milions, se'ls ha de tornar a recordar, fou una proposta de dos Grups d'aquesta Cambra, que després, transaccionada, va aprovar tot el Parlament; per tant, no és ni una proposta inicial del Consell Executiu—, quan no és cert que facin el màxim, perquè el que fan, al nostre entendre i lectura, és el que creuen oportú, que és molt diferent. I recordi, senyor Subirà, quan utilitzi aquesta paraula —«el màxim»— que l'any 84 no solament no van fer el màxim, sinó que van creure oportú suprimir els 5.000 milions. Sí, encara que el senyor Escudé m'estigui dient que reiterem arguments, els reiterem perquè vostès, una vegada més —amb perdó de l'expressió— amaguen l'ou. En el tema de l'ocupació estan al màxim; doncs, bé, en el màxim, posem-ho més modestament, fan el que vostès creuen oportú, ara sí, ara no. I, a més, sobre això que algun altre Diputat va denominar «Guadiana de l'ocupació», no ens ho expliquen, per què ara apareix i ara desapareix. I tampoc pot dir que fan el màxim, quan aquests diners es refereixen —com ahir els recordàvem— a un programa que és pura reproducció literal del programa del 84. I aquí utilitzo la paraula «literal», senyor Subirà, en la seva expressió màxima, perquè és fotocòpia; fixi's si és literal. Gràcies a la moderna tècnica, la literalitat pot ser fotografia d'anteriors.

Nosaltres creiem que aquesta Disposició és una lliure disposició per oportunitat del Consell Executiu, que no fa res més que desfigurar el programa d'ocupació i que comprendran que, si vostès ja ens han fet passar —òbviament, «fet passar» ho dic en el sentit de majoria aplicada— per l'experiència del 83 i el 84, desconfiem ara de l'arbitrarietat que significa aquesta Disposició addicional.

Si vostès volen que el Consell Executiu —com diu la lletra d'aquesta Disposició addicional setena, apartat 3— «transfereixi totalment o en part a noves aplicacions pressupostàries», per què no els diuen als del Consell Executiu que transfereixin parcialment o totalment a noves aplicacions pressupostàries els 700 milions que encara tenim pendants del 83? Més del doble, més del doble —no del 84, senyor Subirà, del 83—, més del doble del que ara volen disposar lliurement.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, moltes gràcies. Jo, després del suggeriment tècnic que ha fet el senyor Ribó sobre la disponibilitat moderna de les fotocopiadores, i a la vista de la repetició dels seus arguments, he estat a punt de dir-li, com a torn en contra, que li enviaria una fotocòpia de les meves intervencions d'ahir, però no ho faré. Perquè... (*Remor de veus i rialles.*) No ho faré, no ho faré, senyor Ribó, perquè de fet vostè ha parlat també, a part de repetir arguments exposats ahir

—que a aquests sí que no m'hi referiré—, vostè ha parlat de l'esmena en qüestió, però... (*pausa*) —aquest és el paper que normalment cau. Bé, vostè diu que és intolerable que el Consell Consultiu pugui transferir —el Consell Executiu, perdó—, pugui transferir «totalment o parcialment a noves aplicacions pressupostàries...», i, llavors, aquí es para i no continua llegint i, en canvi, en la continuació diu: «...si això no comporta cap canvi en les actuacions previstes.» Senyor Ribó, si no posés aquesta Disposició, hi ha una remota possibilitat que no es pogués executar la totalitat de l'actuació prevista per dificultats de qualsevol ordre tècnic. Llavors, aquesta Disposició ens permet, en qualsevol cas, utilitzar la totalitat dels recursos fent els canvis adients. I això és una garantia perquè vostè no ens pugui dir, l'any que ve: «D'aquells 5.000 milions, encara els en queden 1.000 per executar, perquè no sé què, perquè no sé què.» Llavors nosaltres pensem que això, simplement, el que fa és garantir la possibilitat d'utilitzar la totalitat dels recursos que aquest Pressupost destina a aquesta finalitat, i, per tant, ens oposarem a l'esmena, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar ara, doncs, a la votació de les tres esmenes que queden subsistents a aquesta Disposició addicional setena. S'han de votar separatament perquè són diferents i afecten tres apartats diferents. La primera és la 42, que afecta l'apartat número 1, del Grup Socialista. Els qui estiguin d'acord amb aquesta esmena, que facin el favor de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció. Passem ara a la segona de les esmenes, que és la 44, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? L'esmena ha estat rebutjada per 5 vots a favor, 67 en contra i 35 abstencions. Passem ara, finalment, a l'esmena 45, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, a l'apartat 3. Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? L'esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció. I ara anem a votar el text del Dictamen d'aquesta Disposició addicional setena. Fraccionada o sencera? (*Pausa.*) Podem fer-ho sencera? Bé, doncs, sencera. El text del Dictamen, per a la Disposició setena. Els qui estiguin a favor d'aquest text, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? El text del Dictamen per a aquest articulat ha estat aprovat per 72 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció. Ara passem a l'addicional vuitena, que no té esmenes. Per tant, podem passar directament a la votació del text del Dictamen. Els qui estiguin a favor del text del Dictamen per a la Disposició addicional vuitena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? El text de la Disposició addicional vuitena d'aquest text que estem debatent ha quedat aprovat per unanimitat dels presents. Passem ara a unes addicions de noves Disposicions, addicionals també. Són una del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i unes altres, dotze, del Grup Socialista. Per defensar l'esmena d'Esquerra Republi-

cana dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, senyories, nosaltres hem presentat aquesta Disposició addicional conseqüents amb el que vam dir al seu dia, la setmana passada, quan parlàvem aquí d'aquelles mocions del CEDIP. En aquell moment, el nostre Grup va dir —a través de la meua boca—, va dir que no li feia res que existís el Decret 290/1984, el Decret de la CEDIP, i no li feia res perquè nosaltres reconeixíem que es pot ajudar a les escoles privades que facin un servei públic; és dins del nostre concepte. Ara, el que no veiem clar és que es puguin ajudar en uns moments en què hi ha tantes deficiències a l'escola pública. El senyor Conseller mateix, l'altre dia, deia en una revista d'edició mensual que hi havia molts infants a Catalunya que començaven els estudis generals bàsics en aules provisionals, barraques provisionals, i acabaven educació general bàsica encara anant a aules provisionals. Això només per parlar d'una cosa que va reconèixer el mateix senyor Conseller, sense entrar en detalls, m'abstindré de manca de mitjans, de manca de personal, etcètera. És per tot això que a nosaltres, com deia, no ens fa res que es posi aquest Decret i que, amb l'ajuda d'aquest Decret, recolzant-se en aquest Decret, es vulguin fer —ja hi havia la previsió d'un milió de pessetes—, es vulgui utilitzar aquest milió de pessetes tal com ens va assegurar el senyor Conseller que es faria. A nosaltres se'ns va dir —i per això vam votar en contra de la supressió d'aquest Decret—, se'ns va dir que aquest milió de pessetes anava destinat al perfeccionament del professorat d'aquest tipus d'escoles. Nosaltres, a això, no hi tenim res a dir —que es perfeccioni el professorat d'aquestes escoles, i menys per la quantitat d'un milió de pessetes—, però el que sí que volem posar és una cautela perquè les possibles ampliacions —cosa que no neguem nosaltres, tampoc, que aquest milió pugui ser ampliat per necessitats d'aquest tipus—, les possibles ampliacions per aquest concepte siguin explicades en aquest Parlament i siguin votades per aquest Parlament. És una cautela que nosaltres volem introduir amb vista que aquí no s'hi comencin a fer transferències d'altres llocs i que això que actualment és un milió, per a una cosa molt concreta, no es converteixi en un sac sense fons per ajudar una sèrie d'escoles que nosaltres creiem que, en aquest moment, no se les ha d'ajudar —almenys, s'han d'ajudar amb unes quantitats molt determinades i molt controlades. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President, per dir que el nostre Grup parlamentari comparteix una bona part, la totalitat pràcticament, de les manifestacions que ha fet el Diputat que m'ha precedit. Però també per posar de manifest que el Conseller, en públic, ha afirmat que aquesta partida d'un milió de pessetes no serà objecte de transferències de crèdit procedents d'altres partides durant aquest exercici. Nosaltres prenem nota d'aquesta afirmació del Conseller, i la diem avui aquí, de manera que consta això en el *Diari de Sessions*. És a dir, jo estic agafant —si vostès volen—, en nom del Grup parlamentari, un cert compromís de fer valer aquestes afirmacions —que el Conseller ha fet en públic, d'altra banda. Ell no ho pot fer, en aquests moments; ho faig jo, i dic això: que el nostre Grup pren nota d'aquesta afirmació del Conseller de no ampliar aquesta partida.

Però, en canvi, senyor Marçal Casanovas, amb tota l'amabilitat, jo li he de dir que ens sembla que per raons, si vostè vol, purament d'estètica, compregui que nosaltres hem de votar en contra d'una Disposició addicional que faci aquesta limitació. Estem d'acord amb la limitació, però seria, diguem-ne, una cosa excessiva que un text legal hagués de limitar una quantitat d'un decret quan, d'altra banda, hi ha, insisteixo, declaracions públiques i, si més no, aquest reconeixement del nostre Grup parlamentari, ara, aquí, que aquesta partida no serà ampliada. Per aquest motiu votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores podem posar a votació aquesta addició de nova Disposició addicional. Els qui estiguin a favor d'aquest text defensat pel senyor Marçal Casanovas, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Aquesta nova Disposició addicional ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció. Ara vénen aquestes dotze Disposicions addicionals noves, presentades pel Grup Socialista. Jo demanaria a l'Il·lustre Diputat que les ha de defensar que ho defensés conjuntament, si no hi té cap inconvenient.

El Sr. SANTIBURCIO: Per anunciar-li, senyor President, que en retirem algunes, però que defensarem una a una les que resten. Nosaltres retirem les esmenes següents, senyor President: la 47, la 48, la 54, la 57, la 58 i la 59.

El Sr. PRESIDENT: Aquesta és final, eh?

El Sr. SANTIBURCIO: Sí, la 59 és de les finals, però ja...

El Sr. PRESIDENT: Sí, la col·locaran ara... Molt bé.

El Sr. SANTIBURCIO: No, no, per retirar-la, aquesta, eh?

El Sr. PRESIDENT: Retirades? Bé. Aleshores les altres les defensa conjuntament? No? *(Pausa.)* Separadament. Bé. Aleshores, doncs, passem a l'esmena 49, article 82. Per defensar-la dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Senyor President, amb el seu permís faré la defensa de les esmenes 49 i 50. Bé. Senyores i senyors Diputats, aquestes dues esmenes, també amb el seu text pràcticament literal, van ser defensades per aquest Diputat en el debat del Pressupost del 1984. Els estalvio, doncs, molts dels elements, que d'altra banda van sortir ahir en la crítica, en la discrepància, en l'esmena, en definitiva, a la totalitat que vam defensar al Departament de Sanitat i Seguretat Social. Són dos temes importants, no són dos temes menors, són dos temes que afecten el 30% del Pressupost de la Generalitat i més del 50% del Pressupost del Departament de Sanitat i Seguretat Social; són dos temes, en definitiva, de la política de concertació. És a dir, dels recursos que el sector públic sanitari destina per complementar la prestació de serveis en les clíniques privades, en el sector privat, d'una banda; i, de l'altra, el tema, l'important tema, de la despesa farmacèutica de la Seguretat Social. Vostès ja coneixen, perquè s'ha expressat des d'aquesta tribuna, quina és la importància del volum econòmic que això comporta. Vull tornar-hi a insistir. Són, senyores i senyors Diputats, més de 53.000 milions de pessetes pel que fa referència a mitjans aliens —política de concerts—, i més de 28.000 milions de pessetes pel que fa referència a la política farmacèutica. Dues xifres, òbviament, algunes de les quals són més importants que el mateix Pressupost de Conselleries del Consell Executiu. Què demanem amb aquestes dues esmenes? Coses molt concretes. Per primera vegada, des de feia molt de temps,

ahir el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social explicava des d'aquesta tribuna quina era la distribució que s'havia fet durant l'any 83, suposo, pel que fa referència al mateix Decret, a la mateixa Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i els Serveis Socials; és a dir, quin era el programa de distribució d'aquests recursos entre el sector públic —sector propi—, el benèfic privat, el privat no lucratiu i el sector privat. I donava unes xifres importants. Pràcticament venia a dir que entre el sector privat no lucratiu i el sector privat ens n'anàvem a més del 30% —jo diria fins i tot al 40%— de la distribució dels recursos de l'acció concertada. El que aquesta esmena demana és molt senzill: conèixer, per a l'any 85, quina és la distribució que pensa fer el Conseller d'aquests recursos. És a dir, si la política del Departament anirà encaminada a disminuir aquesta política, aquest 40% en definitiva, destinat al sector privat lucratiu o no lucratiu, o bé, al contrari, s'incrementarà l'acció concertada en aquest camp, en detriment del sector benèfic privat, del sector propi. Això és el que vol aquesta esmena: concretar; és a dir, tenir un horitzó aclarit de quina és la política del Departament en matèria de concerts. Saber, no finalment quan es presenti una liquidació-incògnita, realment difícil de conèixer, sinó ara, amb previsió, amb planificació, quina és la seva política. Volem saber on es destinen aquests 53.000 milions de pessetes del seu Departament. L'apartat segon és un tema també menor dintre del context, però d'importància. Es tracta de la tarifa de concerts de l'Institut Català de la Salut amb uns determinats hospitals de Catalunya. Durant l'any 84, en el debat del 84, els informava, senyores i senyors Diputats, que aquests hospitals en situació difícil econòmicament, de llarga tradició catalana, alguns hospitals de més de cent anys d'arrelament en la nostra terra, no havien tingut, o havien tingut un increment zero en la seva tarifació, mentre que, per exemple, el cos de personal —ja no estic parlant de gestió, que podríem qualificar d'irregular; no, no: d'increment de costos, d'això que vostès diuen tant, costos fixos d'una empresa—; doncs, bé, personal s'havia incrementat òbviament en un 6%, en un 7,5% en funció de l'índex del cost de la vida, de l'aplicació de determinats acords. Què demana aquesta esmena, tenint en compte que durant el Pressupost del 84 hi ha hagut un increment zero per a aquests hospitals? El que demana és que aquesta vegada la política de concerts dels Departaments tingui ja determinat un increment del 7,5% destinat a aquests tipus d'hospitals.

Pel que fa referència a l'esmena 50, a nosaltres ens hauria agradat realment no haver de fer aquesta esmena, senyor Conseller. Ens hauria agradat perquè considero que la Cambra, aquesta Cambra del Parlament de Catalunya, té el dret de conèixer quina és la seva política de despesa farmacèutica. Política que li recordo —i vostè ho sap perfectament bé— que s'està incrementant constantment al llarg de tots els seus Pressupostos, i que no té, per exemple, coses elementals: no sabem quant gasta vostè en farmàcia hospitalària, en centres d'assistència primària. No sabem quant es gasta per a àrees de gestió, per a àrees de planificació d'aquest famós mapa de planificació sanitària. És que no ho sabem. És que la liquidació del Pressupost —resposta habitual d'aquest Consell Executiu: busquin-la vostès en la liquidació de Pressupostos— no ho diu. No diu com es gasta vostè els diners de les receptes farmacèutiques, que, torno a insistir, són 28.000 milions de pessetes. No sabem si vostè està fent una política —diem que no, perquè és el que

expressa el Pressupost— de contenció de la despesa; no sabem si vostè està fent una política d'estalvi en aquesta important i criticada política de despesa farmacèutica. I ens hauria agradat —torno al meu començament— no haver de fer aquesta esmena, perquè vostès tenen l'obligació —i el Parlament el dret— de conèixer aquesta política. I no cal introduir aquell element que segurament, després, en la resposta, se'ns podrà dir: «Oh, és que aquests elements no són d'un debat pressupostari. La Llei de Pressupost, de caràcter temporal i anual ...—i no sé quantes coses més— no ha d'introduir aquests elements que són de polítiques específiques, Departament de Sanitat i tal...» Però, escolti'm, és que no tenim més instruments per demanar a aquest Consell Executiu... I el dret que té aquest Parlament de conèixer aquesta política? És que el Parlament no té aquest dret? És que la Llei de Pressupost no és tan vàlida per modificar aspectes de la Llei de Finances o de l'Institut Català de Finances, qualsevol altra, com per introduir un element de control en la política d'aquest Consell Executiu? No és tan vàlid aquest instrument com qualsevol altre?

Els haig de dir que és habitual això, avui, que en la Llei de Pressupostos normalment comencen a introduir molts més elements de política general que no pas els elements típics de la Llei de Pressupost de començaments de segle. Han canviat les coses. Avui és perfectament possible, i no és un argument vàlid dir que aquest tema, com a esmena addicional, no s'adiu amb la Llei de Pressupost, que estem discutint altres coses. No, no: estem discutint 28.000 milions de pessetes de receptes farmacèutiques, estem discutint 53.000 milions de pessetes de política d'acció concertada. Si això a la Cambra, i en la Llei de Pressupost, no ho podem discutir, aquest segurament no és l'argument més rigorós, més encertat per oposar-se a l'esmena. Es podrien dir altres coses que encara no hem escoltat ni en el debat del 84, ni en el debat del 85, ni segurament —no vull fer memòria— ni en el 82 ni en el 83, que vam discutir d'aquests temes. Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President; si m'ho permet, des de l'escó. No voldria entrar en un nou debat que, com ha apuntat l'Illustre Diputat senyor García, hem repetit des de fa una sèrie d'anys, almenys pel que fa referència a la primera de les esmenes que ha defensat, l'esmena 49.

Per no anar més lluny, com ell mateix deia, fa pocs dies, en el debat del Pressupost del 84, va sortir exactament aquest tema. I aleshores, com que ell ja feia el meu torn en contra, la posició, diguem-ne, de filosofia parlamentària pressupostària que nosaltres sempre hem defensat és la de dir que hi ha uns temes que són directament pressupostaris i uns altres temes que no, i nosaltres, a diferència, evidentment, del senyor García, entenem que aquestes qüestions de política sanitària no s'adiuen amb el contingut normatiu d'una llei de Pressupost. Jo crec que algun resultat hem aconseguit en aquest sentit, perquè una esmena molt llarga que hi havia l'any 84, d'intent de fixació de la política de tot el Departament en una pila de matèries sanitàries, aquest any 85 no s'ha repetit. Per tant, jo hauria de repetir ara aquell debat que ja vam fer del sector públic i del sector privat, millor dit, de l'ús públic d'unes instal·lacions de propietat pública o privada, en règims de pro-

pietat molt diferenciats, cosa que no faré perquè ja ho vam fer. I no ho faré, addicionalment, perquè precisament ahir a la tarda l'Honorable Conseller de Sanitat va donar unes xifres molt esclaridores sobre aquest tema, que no eren del 83 sinó del 84. Per tant, són molt recents, i la tònica per a l'any 85 cal suposar que des de la nostra òptica política continuarà essent la mateixa que fins ara.

Per altra banda, hi ha el tema —que també va sortir ahir— que, al seu moment, el Departament de Sanitat va presentar un document de desplegament del Mapa Sanitari, i allà apareixen reflectits exactament tots aquests criteris que demana el senyor García. Pel que fa referència al segon apartat d'aquesta esmena número 49, que, no sé si ho recordo malament, al 84 era una esmena a part, en definitiva aquí ha actuat el que s'ha dit diverses vegades aquest matí, la fotocopiadora, en el sentit que hi ha una reproducció literal del que es va dir aleshores, variant només el percentatge. Aleshores, és clar, la rèplica —també la podríem fer amb fotocopiadora— és realment, exactament el mateix que vam dir en aquell moment, que aquí no sols és el tema, que pot ser important, d'afavorir uns hospitals públics i benèfic privats en bloc, sinó que a través de la fixació —com deia en aquell moment—, que no tots aquests hospitals tenen dret a aquest tipus d'increment que es pretén amb aquesta esmena, sinó només aquells amb un nombre dels llits, cadascun d'ells que no superi el 2,5 per mil dels habitants de la respectiva àrea de salut. I aleshores enteníem que aquí, això, no sols és complicat, sinó que és molt concret perquè són uns hospitals amb noms i cognoms concrets, que valdria més que s'haguessin explicat i no a través d'aquest mecanisme matemàtic.

Passant a l'altra esmena, aquí sí que jo voldria fer una petita rectificació al que ha dit el senyor García, perquè aquesta no ha sortit cada any. L'any 84 no va sortir, i l'any 84 no va sortir o, millor dit, no va sortir en el Ple, senyores i senyors Diputats, perquè l'esmena corresponent es va retirar en Comissió perquè hi havia —ho sap el senyor García— un error material en la presentació de l'esmena, perquè feia referència a un número econòmic i a una secció i un servei que l'any 84 ja no existia. L'any 85 sí que ja és correctament assignada, l'ICS, i, per tant, en podríem parlar. Ara, per acabar aquest minidebat sanitari, jo voldria dir-li, al senyor García, que precisament el meu company senyor Colomines ahir, en el curs del debat de totalitat dels Pressupostos del Departament de Sanitat, ja va fer referència que l'ICS, en el seu programa de gestió i control de la despesa farmacèutica per a aquest any 85, ha procedit a una distribució dels Pressupostos de despesa per a aquest concepte per àrees de gestió. I entenem que amb aquesta mesura, doncs, ja es dóna satisfacció a aquesta necessitat. Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, ens oposarem a l'admissió d'aquesta esmena. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, voldria preguntar si l'Illustre Diputat senyor García té inconvenient que votem conjuntament aquestes dues esmenes. (Pausa.) Bé, doncs, els qui estiguin d'acord amb aquestes dues esmenes, 49 i 50, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció. Passem ara a l'esmena 51, per a la defensa de la qual tinc el gust de

donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Guitart i Domènech.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor President; si m'ho permet, de l'escó estant. L'esmena 51 és una esmena també clàssica, diguem, en els Pressupostos. És l'esmena que demana que el Consell Executiu, abans d'aplicar els crèdits consignats en el Fons d'Ocupació, consulti prèviament el Consell de Treball i posteriorment, abans d'acabar l'any, informi la Comissió de Política Social del Parlament. L'esmena 52, senyor President, és també una esmena clàssica, una esmena tradicional, que és la que fa referència a la participació de les centrals sindicals en la gestió dels béns, del patrimoni, del que era l'Institut Social del Temps Lliure. I l'esmena 53, a la necessària participació que han de tenir les centrals sindicals en els gabinets tècnics provincials de seguretat i higiene en el treball.

D'aquestes tres esmenes, senyor President, en considero ja feta la defensa, donat que, ho repeteixo, aquestes esmenes són repetició d'esmenes que al llarg de l'any han anat sortint, i no es tracta de repetir arguments que coneixen a bastament les senyores i els senyors Diputats. Només voldria advertir que no s'estranyin que tornem a repetir aquestes esmenes. Si les tornem a repetir és perquè, davant l'obstinada actitud d'impe-dir, per part del Consell Executiu i del Grup que li dona suport, el dret que tenen les centrals sindicals d'exercir totes les seves competències, nosaltres considerem que és bo, és necessari per la nostra banda mantenir aquestes esmenes, per tal que siguin votades novament enguany. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Bé, jo el que veig és que el Grup Socialista i el nostre Grup fins i tot discrepem en el que considerem tradicional. Es veu que tenim tradicions diferents, perquè el que era l'esmena tradicional no són les esmenes a què fa referència el senyor Guitart, sinó una de les esmenes que ha estat retirada, l'esmena 48, perquè l'esmena 48 era reproducció literal —aquesta sí— dels anys anteriors. Aleshores aquí el que succeeix, jo em permetria de dir, és que per part del Grup Socialista s'ha donat tanta importància a aquests temes que han intervingut diverses mans en l'elaboració d'aquestes esmenes, i això fa que hi hagi repetició d'esmenes, perquè aquesta esmena número 51 és un desplegament del primer apartat de l'esmena 48 i que, per altra banda, és un reflectiment —amb unes altres paraules i amb lleugeres matisacions— del que deia una altra esmena —que també ha estat retirada—, la 43. Que l'esmena 52, que és la que fa referència a l'Institut Social del Temps Lliure, és reproducció literal, no d'anys anteriors, sinó de l'apartat segon de l'esmena 48. I l'esmena 53 és reproducció gairebé literal també del tercer apartat de l'esmena retirada, número 48. Bé, en tot cas, com a esmenes conjuntes o separades, per les raons que les senyores i els senyors Diputats m'imagino que coneixen, perquè a bastament ho vam discutir amb l'Il·lustre Diputat senyor Guitart l'altre dia, per entendre que el Consell de Treball té unes atribucions ben concretes que li marca el seu decret de creació —que, en gran part, o bàsicament, la seva missió és d'assessorament, no de fiscalitzar, no de supervisar, no d'aprovar, fins i tot, com en alguna d'aquestes esmenes es diu, unes actuacions del Consell Executiu—, per entendre que la gestió del patrimo-

ni cedit a la Generalitat per part —en ús, almenys—, per part de la procedència de l'extingit Instituto Social del Tiempo Libre, entenc que no és competència de les centrals sindicals —utilitzar-lo sí i, evidentment, els utilitzen amb una preferència.

I, finalment, aquests famosos programes dels gabinets provincials, que recordaran les senyores i senyors Diputats que l'Il·lustre Diputat senyor Guitart ens va dir que no existien, que no es feien; doncs, nosaltres entenem que les organitzacions sindicals no han de participar en la tasca tècnica d'organització d'aquests cursets, més perquè aquí potser sí que hi ha una novetat en l'esmena 53, que acaba dient, en el paràgraf segon, que «s'oferirà a les centrals sindicals esmentades a l'apartat primer fins al 50% de les places previstes als diferents programes». Nosaltres entenem que és una limitació innecessària, perquè nosaltres entenem que hi pot haver la possibilitat que totes les places..., no veiem motiu per limitar la participació de les centrals sindicals en l'assistència a aquests cursos fins a un 50%. Per tots aquests motius i molts altres que no he dit, que ja coneixem perfectament i que he anat repetint al llarg dels anys, nosaltres, senyores i senyors Diputats, ens oposem a aquest bloc d'esmenes del Grup Socialista i, per tant, doncs, votarem en contra. Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Guitart té inconvenient que es votin conjuntament les tres esmenes? *(Pausa.)* Bé, doncs, aleshores, anem a posar a votació les esmenes 51, 52 i 53, del Grup Socialista.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Les esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció. Ara passem a l'esmena 55, també del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Cigarrán.

El Sr. CIGARRÁN: Senyor President, si em permet, des de l'escó... Esta no es una enmienda clásica, es una enmienda moderna, porque se han estado manteniendo enmiendas clásicas hasta ahora, básicamente porque el Consell Executiu seria moderno el que las hubiera aceptado aunque fuesen enmiendas clásicas, empezaría a ser moderno, sería un presupuesto de la modernidad, el que esas enmiendas clásicas las aceptase por primera vez. Esta es una enmienda moderna para el presupuesto de la modernidad, y se trata, básicamente, de que las subvenciones que se deriven de la aplicación del Plan de Electrificación Rural vayan destinadas a la electrificación de núcleos urbanos rurales, barrios rurales y masías dedicadas a la agricultura o a la ramadería, y no que se subvencione la electrificación de urbanizaciones o viviendas dedicadas a segunda residencia. En el turno en contra que se ha consumido en la Comisión, se nos ha dicho que se estaba de acuerdo con esta filosofía, desde la mayoría que da soporte al Gobierno, de lo cual nos alegramos. Yo creo que ya merecía la pena introducir una enmienda para saber si el Consell Executiu estaba de acuerdo con esta filosofía. Estando de acuerdo con esta filosofía, casi era obvio retirar esta enmienda, pero nosotros creemos que es conveniente que el Proyecto de Presupuestos, que la Ley Presupuestaria del 85 la contenga, porque aunque son unas subvenciones que se van a aplicar desde la Dirección General de Política Energética de la Conselleria de Indústria, se van a apli-

car en una zona rural, y nosotros nos tememos que aunque esa sea la filosofía general haya, en esas zonas rurales, algún desborde de caridad por parte de algún miembro del Consell Executiu intentando hacer una obra de caridad con algún miembro que tenga una vivienda de segunda residencia, y por eso creemos que es conveniente que quede reflejado en el presupuesto que estas subvenciones se dedicarán a modernizar las zonas rurales y no que esa modernización llegue a las zonas rurales a través de los que tenemos segunda residencia en las zonas rurales. Gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Ens trobem davant d'un cas anàleg amb el que ens trobàvem abans en relació amb el Conseller d'Ensenyament. El Conseller d'Ensenyament s'havia compromès a no ampliar aquella partida; nosaltres en prenem nota però no hem de posar un article a la Llei que ho digui. Nosaltres pensem que el Conseller d'Indústria i Energia aplicarà correctament el programa d'electrificació rural, n'estem absolutament convençuts, i creiem que seria abusiu, en la Llei de Pressupostos, dir-li que no faci servir aquest programa per posar electrificació d'urbanitzacions i d'habitatges dedicats a segona residència. Com que estem segurs d'això, ens oposarem a aquesta esmena, que, per altra banda, estic segur que el Grup Socialista proposava no per incorporar-la en el Pressupost, perquè estava segur que el nostre Grup s'hi oposaria.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores podem passar a la votació d'aquesta esmena. Els qui estiguin a favor de l'esmena defensada pel senyor Cigarrán, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 70 en contra i 5 abstencions. Finalment, hi ha encara l'esmena 56, que és d'una nova Disposició addicional, del Grup Socialista. Per defensar-la, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, per defensar l'esmena 56. Les senyores i senyors Diputats estaran d'acord amb mi que la crisi econòmica ha castigat profundament diverses comarques de Catalunya i, sobretot, les més industrialitzades. Algunes d'aquestes comarques, per acord de la Generalitat i el Govern central, tindran la sort de ser incloses en la ZUR, o sigui, zona d'urgent reindustrialització a Catalunya. Al nostre entendre, queden dues comarques que aquestes mesures no les afectaran directament i, en canvi, la seva crisi és evidentment industrial; eren comarques amb una forta implantació tèxtil i metal·lúrgica, que són, evidentment, els sectors més castigats de la crisi econòmica. Les comarques a què em refereixo són les del Berguedà i del Ripollès. En la penosa situació de crisi econòmica i manca de perspectiva de reindustrialització, en el cas del Ripollès s'hi afegeix un dèficit de comunicacions àmpliament comentat que, sortosament, pensem i esperem que estigui en vies de solució a mitjà i a llarg termini. Aquestes dues comarques, malgrat la seva situació realment preocupant, no es resisteixen a morir, sinó que amb vitalitat i imaginació i d'una manera unitària són defensores de la seva riquesa humana, amb un personal, perquè tenen un personal tècnicament qualificat, i una estructura industrial tradicional. Això és un capital que no és arreu de Catalunya, i que val la pena, al nostre en-

tendre, aprofitar.

Per un altre costat, des del Berguedà i des del Ripollès, s'és conscient del paper que pot jugar el Govern de la Generalitat en el seu intent de la sortida de la crisi econòmica i que les accions que es poden fer no han de ser només de caràcter industrial, perquè hi ha altres possibles fonts de riquesa, si l'ajut és suficient per col·laborar en l'assentament econòmic d'aquestes comarques. L'esmena que presentem diu el següent: «El Consell Executiu procedirà a l'elaboració d'un pla de reactivació econòmica dels municipis que comprenen les comarques del Berguedà i del Ripollès. Aquest pla es finançarà amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat de 1985, per un import de 1.500 milions de pessetes per a cada una de les comarques esmentades. El Consell Executiu regularà, per decret, les consignacions pressupostàries necessàries per dur a terme l'execució del pla de reactivació econòmica amb els següents objectius: a) ampliació i millora dels sectors industrials; b) promoció turística; c) aprofitament dels recursos ramaders i forestals; d) infraestructura d'obres públiques; e) accés preferent a línies de crèdits subvencionat; f) prioritat en la concessió d'aval. Pel que fa als municipis del Berguedà, es contemplarà l'ajut i la millora del sector miner.» Volem deixar clar que aquesta esmena no significa un augment pressupostari, creiem que és una possibilitat que el Govern de la Generalitat adequarà, dintre dels diferents Departaments, a allà on ho cregui convenient. Tampoc no és un programa anual; és un programa que ha de ser perllongat en el temps, i que aquest pla, evidentment, ha d'estar elaborat entre el Govern i el Consell Comarcal. Hi ha propostes concretes sobre aquest tema, com ho és, exactament, l'esmena que hem presentat, elaborada conjuntament amb persones del Ripollès i del Berguedà amb la col·laboració del nostre Grup parlamentari. Voldria, senyores i senyors Diputats, finalment, dir que presentem aquesta esmena amb un caràcter positiu. No voldríem fer d'aquest tema un tema demagògic. No voldríem dir, perquè no és cert —i valorem positivament les accions del Govern de la Generalitat que fa en aquestes comarques—..., però sí que creiem que aquesta és una proposta positiva i que pot ser una via per canalitzar aquest potencial humà i tècnic, aquest teixit industrial que sens dubte tenen les comarques referides. No és una actuació de beneficència ni en tant que es demana com a comarques deprimides, sinó perquè creiem que pot ser rendible, aquesta actuació del Govern de la Generalitat, com a aprofitament d'uns recursos que són i que poden reeixir si hi ha l'ajut suficient de la Generalitat. Senyores i senyors Diputats, amb la il·lusió que seran sensibles a aquest tema, els demano el seu vot. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martínez.

El Sr. MARTÍNEZ I IBÁÑEZ: Senyores i senyors Diputats, d'entrada, agrair els elogis que l'orador anterior ens ha dedicat als que vivim en aquella comarca, i també dir que una esmena com la que ens presenta el PSC no pot ser rebutjada. Tots sabem les necessitats i les mancances que les comarques de muntanya pateixen, i molt especialment aquelles que han tingut, i encara la tenen, en part, una forta implantació industrial, com ell bé ha dit, que són les del Ripollès i del Berguedà. Són bones totes aquelles iniciatives que pretenen fer reeixir les comarques menys afavorides, però en qualsevol cas interpreto —crec que correctament— que les preteses actuaci-

ons en la nostra comarca no han de ser fetes en detriment de qualsevol altra comarca, perquè no estem parlant d'una xifra qualsevol, estem parlant de 3.000 milions de pessetes. Aquí és on comença el dubte raonable sobre la bona fe de l'esmena, perquè, és clar, proposar allò que no està al nostre abast no és seriós. Per una sola esmena no es pot dir que una oferta global quedi desautoritzada. Per això, de la lectura detallada i atenta del conjunt d'esmenes del PSC es treuen, entre altres, els següents resultats. Mitjançant les esmenes 516, 19, 20, 21, 23, 25, 26, 27 i 28 —nou en total—, vostès posen 40,1 milions de pessetes més per a arranament de carreteres, però també és cert que amb les esmenes 529, 530 i 531 ens en treuen 139 milions, i el tema de carreteres és un tema punyent a la nostra comarca. Amb l'esmena 781, vostès posen 5 milions de pessetes per a les mini centrals, però també és cert que, amb l'esmena 785 en treuen 10 del mateix concepte, i el tema de les mini centrals és un tema de forta implantació en la nostra comarca i que encara no s'ha esgotat. Amb la mateixa esmena, amb la 781, vostès pretenen dotar amb 10 milions de pessetes més la incentivació a l'estalvi energètic, però amb l'esmena 786 en treuen cinc, i amb la 783, ens en treuen 25. Amb l'esmena 811, vostès pretenen treure 62,5 milions de les accions de promoció industrial, promoció industrial que vostès proposen per a la nostra comarca... I així podria treure un llarg rosari de situacions d'aquest estil, i per això valdria la pena de fer algunes valoracions. Vostès volen millorar les nostres comunicacions, i per això posen 40,1 milions de pessetes més, però el que realment estan fent és treure'ns 98,9. Vostès posen 5 milions de pessetes més per a les nostres mini centrals, però el que realment estan fent és treure'ns-en cinc. Vostès volen treure'ns 62,5 milions de la promoció industrial, etcètera. Tot això és incoherent, això no és seriós. Mirin, des que s'ha iniciat aquesta legislatura, s'han emprès a la nostra comarca, i per part de la Generalitat, diverses actuacions que tendeixen ja cap a aquest objectiu que vostès ens proposen. D'entre elles cal destacar que, arran de la visita de l'Honorable Conseller d'Indústria —que avui no ens acompanya—, es va comprometre que, si es concedia a Catalunya la «zona d'urgent reindustrialització», com ja s'ha fet, es faria una zona de localització industrial preferent al Ripollès, i ell mateix ens ho ha recordat reiteradament en els darrers dies, a través dels mitjans de comunicació. Això, ja ho tenim. A més a més, els tècnics de la Generalitat han estat visitant-lo, acompanyats dels de la Cambra d'Indústria i Comerç de Girona, durant una setmana, per assabentar i aconsellar els empresaris de la nostra comarca de com poden obtenir el suport de les nostres institucions per afavorir i tirar endavant la seva gestió. També cal tenir en compte la iniciativa presa per la Conselleria d'Obres Públiques —empresa ja— quant al «tren blanc» i quant a la inversió en infraestructura en l'estació d'hivern de la vall de Núria. També cal tenir present el compromís amb el President de la Generalitat, compromís que va prendre en una visita que ens vam honorar a fer-li el Vice-president de la Diputació de Girona, l'Illustre senyor Arcadi Calzada, el President del Consell Comarcal d'Alta Muntanya del Ripollès —recalco això del Consell, perquè nosaltres no l'oblidem quan emprenem una actuació— i el Diputat que els parla, compromís respecte de les comunicacions del Ripollès dintre dels seus límits comarcals. Però també cal tenir present, i no ho hem d'oblidar, que qualsevol actuació, en tema de comunicacions, que es faci

tant en el sector del Congost com en el de l'Osona, qualsevol de les actuacions que es faci allà, també ens beneficia indirectament, perquè ens apropa a Barcelona.

També podríem parlar dels abocadors i del tractament de residus i de tot un variat etcètera que els estalviaré de suportar. I totes elles juntes, només per al 1985, ja depassen els 1.500 milions de pessetes. I és per això que potser perquè vostès no tenen un coneixement viu i diari de la nostra realitat comarcal—, és potser per això que vostès han dotat aquesta partida amb 1.500 milions, com ho podien haver fet amb 1.000 o ho podien haver fet amb 5.000; també ho podien haver fet. Amb les variacions pròpies de les peculiaritats de cada comarca, tot el que els he esmentat per al Ripollès, també és vàlid per al Berguedà. Nosaltres, jo, estem disposats a recolzar qualsevol iniciativa per fer reeixir, no sols el Berguedà, no sols el Ripollès, sinó qualsevol comarca de Catalunya, sempre que aquesta esmena sigui una esmena situada fora del terreny de la utopia, una esmena constructiva. Miri, la gent de les nostres comarques, com suposo la de tot arreu, el que vol és que els parlem del que es pot fer, del que es vol fer, no que els parlem d'utopies, i és per això que ens oposarem a aquesta esmena. Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara podem passar, doncs, a la votació d'aquesta esmena, i, per tant, els qui siguin favorables a ella —esmena 56—, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? L'esmena ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció. Entrem ara a les Disposicions finals, per a les quals no hi ha cap esmena, perquè la que hi havia, del Grup Socialista, per a la primera Disposició ha estat retirada. Per tant, podem votar conjuntament les tres Disposicions finals. Els qui estiguin d'acord amb el text del Dictamen per a aquestes tres Disposicions finals, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Aquestes tres Disposicions finals en el text del Dictamen han estat aprovades per unanimitat dels presents. I, finalment, hi ha una esmena tècnica que el senyor Secretari tindrà la bondat de llegir.

El Sr. SECRETARI QUART: Sí. Per tal d'esmenar un error tècnic de transcripció en els conceptes 4411 i 4412, corresponents al capítol IV, Transferències corrents, article 44, «a la Seguretat Social», en el sentit següent: concepte 4411. On diu: «Per a finançar les despeses de funcionament de l'INSALUD», ha de dir: «Per tal de finançar les despeses de funcionament dels Serveis transferits de l'INSALUD».

En el concepte 4412, on diu: «Per a finançar les despeses de funcionament de l'INSERSO», ha de dir: «Per tal de finançar les despeses de funcionament dels serveis transferits de l'INSERSO».

El Sr. PRESIDENT: Bé, la Mesa, ha entès que havia d'admetre a tràmit aquesta esmena tècnica i la sotmet ara a la consideració del Ple. Si per assentiment els sembla bé, podem donar-la per aprovat. *(Pausa.)* Bé, aquí, doncs, suspendrem la sessió per reprendre-la amb l'examen de l'Estat de Despeses de la Generalitat a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i set minuts. La sessió es reprèn a un quart de cinc de la tarda i sis minuts.)

Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. Vintro.

En el moment de reprendre's la sessió, al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat, acompanyat dels H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Aquesta Presidència vol fer avinent a les Il·lustres senyores Diputades i als Il·lustres senyors Diputats que, d'acord amb l'article 66.4 i 111.4 i concordants al Reglament i escoltats els Portaveus dels Grups parlamentaris, en principi, els torns a favor i en contra de les esmenes als estats d'ingressos i de despeses del Projecte de Llei del Pressupost de la Generalitat de Catalunya i de les seves Entitats Autònomes per al 1985, reservades per defensar en el Ple, seran de tres minuts. Quan s'acumulin diverses esmenes, ja sigui en el torn a favor o en el torn en contra, la Presidència fixarà el termini tot tenint present criteris de proporcionalitat. I ara, doncs, anem a començar. La primera esmena que trobem és la número 60, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, defensaré conjuntament aquesta esmena, la 61, deus, i la 62, conjuntament. *(Pausa.)* Nosaltres, precisament perquè, com explicarem, volem intentar fugir, en la mesura possible, de l'increment del deute i al mateix temps volem introduir conceptes nous al Projecte de Pressupost, hem situat aquestes tres esmenes que afecten diverses seccions, que comporten un total de 2.495 milions de pessetes, de cara a poder pagar les despeses de la tarificació social dels transports públics a la Corporació Metropolitana de Barcelona, a la creació d'un Fons de Cooperació Municipal i a la reducció de deute públic. Em permetran que primer expliqui les altes i després justifiqui breument les baixes. En primer lloc, proposem crear un concepte, el 431.01, amb 1.000 milions de pessetes, per a la tarificació dels transports a la Corporació. Ens trobem que aquests transports, molt sovint, realitzen activitats relacionades amb les actuals lleis de la Generalitat de Catalunya o, dit d'una altra forma, per complir objectius previstos en la legislació de la Generalitat. Al seu dia, mitjançant un Decret del 83, publicat en el DOG, 391, la Generalitat va crear un fons d'ajut per als ajuntaments, precisament, en la línia de contribuir a uns sistema de tarificació social. Creiem que en aquesta àrea, i en concret Transports de Barcelona —donada també l'anàlisi de tota la seva tasca i les memòries que hem pogut estudiar—, realitza unes activitats de reduccions tarifàries que s'escauen plenament, s'adeqüen al marc legal del Decret que hem esmentat, ja sigui per una reducció total —en casos d'ingressos inferiors al salari mínim interprofessional—, ja sigui de reducció parcial de la tarifa. Al mateix temps aquesta mateixa autoritat compleix una sèrie de normes i d'orientacions que emanen del Departament de Sanitat i de Seguretat Social, pel que fa a l'ajuda complementària per als casos de disminuïts físics i psíquics. I així podem fer notar que existeix un apartat, important, un mínim de 10 vehicles que estan especialment preparats per a aquesta

admissió. Que també en l'àmbit d'aquesta entitat s'han hagut de prendre mesures de caràcter laboral de cara a la modernització i racionalització de les plantilles que, prèvia —per descomptat— autorització de l'organisme laboral corresponent, va dur a un expedient de regulació d'ocupació per als anys 83, 84 i 85, amb el seu cost determinat, on una part important es refereix a personal cedit, el qual realitza funcions d'utilitat pública i d'interès social similars a les que s'estableixen en els programes d'ocupació de la Generalitat de Catalunya. I, a l'últim, es podrien esmentar partides d'altre caràcter, com poden ser partides de caràcter històric-cultural, com és el cas de la supervivència —jo crec que mai més ben dita aquesta paraula— del Tramvia Blau de Barcelona. Tot això crea la necessitat de realitzar, en el si del Pressupost de la Generalitat de Catalunya, una proposta de compensació. Tal com hem intentat argumentar en els epígrafs anteriors, l'activitat de l'entitat Transports de Barcelona incideix sobre una quantitat de polítiques desenvolupades per la Generalitat que, d'acord amb les xifres que la mateixa entitat facilita, donaria una quantitat de 1.851 milions de pessetes —de la qual estalvio el detall per no cansar-los, però que és a la disposició de qualsevol Diputat— i que a nosaltres ens han dut a aquesta primera esmena, situant la quantitat a 1.000 milions de pessetes, amb la voluntat que sigui el mateix Consell Executiu, o el Grup que li dona suport, que, amb aquest canvi de tarannà que estem notant en aquest Pressupost... Sembla que les formes són més versallesques, però els continguts, de moment, són idèntics a l'anterior; potser a més de canviar les formes podríem començar també a canviar els continguts i esperem una disposició diferent del Grup majoritari per acceptar, si més no, aquests 1.000 milions o l'obertura d'una partida pressupostària amb aquesta finalitat. Deixo el finançament a explicar després, en les altres dues esmenes. La segona esmena es dirigeix a la creació d'un Fons de Cooperació Municipal. Com es diu en el *Butlletí*, cal crear un Fons de Cooperació en els ajuntaments de Catalunya amb una estructura a determinar de forma comuna, per acord entre la Generalitat, la Federació i l'Associació de Municipis de Catalunya. Òbviament, també com es diu en el *Butlletí*, si s'acceptessin aquestes esmenes, aquesta en concret, caldria afegir-hi les dotacions pressupostàries assignades a ens territorials previstes en aquest Pressupost. Nosaltres creiem que és bo i positiu que es comenci a discutir —perquè ens temem que no passarem de la discussió— en aquest hemicicle el concepte «Fons de Cooperació Municipal», que s'iniciï una nova tradició política, ja que aquest matí parlàvem de tradicions, que és la de creació d'un Fons de Cooperació, ja que els ajuntaments de Catalunya, del color que siguin, amb les majories pertinents, estan portant a terme un conjunt de tasques i de serveis que, en part, corresponen a la Generalitat de Catalunya. Això ho sap el senyor Alavedra, quan ell mateix preveu —com al seu moment parlarem—, en algunes de les Direccions Generals del seu Departament, un diàleg i unes activitats conjuntes amb els ajuntaments. Això ens ho podria explicar també el senyor Bigatà. Ens en podria parlar —malgrat que sigui un programa heretat— el senyor Badia, pel que fa a Treball, etcètera —i estalvio anar citant Conseller per Conseller per a aquestes qüestions.

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Diputat, però el seu ritme és excessivament lent. *(Rialles.)* Ja sé que és difícil

adaptar-se al ritme que tots plegats hem acordat, però li agrairia que recordi més o menys el que jo he dit en començar.

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor President, de quan temps dispo per a les tres esmenes?

El Sr. PRESIDENT: Miri, concretament, per a aquestes tres jo li havia assignat, generosament, i perdoni, set minuts...

El Sr. RIBÓ: Set minuts.

El Sr. PRESIDENT: ...que ja han transcorregut.

El Sr. RIBÓ: 2.445 milions de pessetes en set minuts. Bé. Bon negoci, i sobretot com que quedarà a zero encara serà més negoci per al Grup que dona suport a Convergència i Unió. (*Rialles.*) Nosaltres, perdó, jo havia entès que hi havia una major generositat en el cas...

El Sr. PRESIDENT: No, si són tres minuts per a cada esmena isolada; el que passa és que naturalment hi hem de guanyar alguna cosa. (*Rialles.*)

El Sr. RIBÓ: Senyor President, estem perdent temps amb aquesta discussió, però creiem, bromes a part, que són tres temàtiques que es mereixen —dues, si més no— una major atenció per part de la Cambra. Sabedors que passarà el rasclet, o millor dit, la guillotina per sobre d'aquestes esmenes, si més no doni'ns el dret a explicar —no a cansar, ni de bon tros—, a explicar al Grup de la majoria que hi hauria alternatives on poder...

El Sr. PRESIDENT: Bé, prossegueixi, prossegueixi.

El Sr. RIBÓ: Nosaltres creiem que aquests serveis, que deia que tots els Consellers podrien corroborar, podrien ser objecte d'aquest ajut de cooperació, òbviament amb uns objectius i destinacions finalistes, ja sigui Sanitat —que tot el que és serveis socials, el que vostès estan dient benestar social, podria endur-se la principal part del fons—, però també en temes de cultura, o de promoció d'activitats econòmiques servirien, repeteixo, per pal·liar el dèficit d'aquests ajuntaments avui, que es veuen obligats, i amb tota la seva força i desig —i ho dic sense exclusió d'ajuntaments— ho porten a terme, a realitzar aquestes activitats. També aquí, també aquí, nosaltres, òbviament, amb tota la modèstia de la proposta esperem una disposició, si més no, per a la negociació política de cara a assolir aquests objectius. No puc estalviar-me de citar —encara que el senyor Escudé em tornarà a corregir dient que reitero arguments i el senyor Subirà, que sovint perdia els papers aquest matí, em dirà que busquem fotocòpies— que tenim l'experiència —dues vegades, si més no, que jo he vist—, tenim l'experiència dels fons d'ocupació, que en els 2.300 milions que s'hi destinaven l'any 83 foren utilitzats *in extenso* i en la seva totalitat pels ajuntaments, que jo sàpiga sense queixa per part de l'òrgan executiu de la Generalitat, i que, fins i tot, a mi em permetia dir que podia justificar que avui el Govern de la Generalitat ha incrementat, encara que d'una manera molt petita, aquesta dotació. Basant-nos en aquesta experiència, basant-nos en els serveis que realitzen i basant-nos en una qüestió que ha sortit sovint en els nostres debats, que són els costos que els ajuntaments pateixen per aquests serveis extra, els costos amb escreix, creiem que seria necessari instaurar aquesta tradició en el Pressupost de la Generalitat. I, a l'últim —i acabo, senyor President—, nosaltres plantejem una darrera esmena de reducció del capítol II, com les anteriors, per donar una alta al deute públic que significaria una reducció del deute públic. Algú ens pot demanar per què aquestes reduccions. Per què

2.495 milions de capítol II? Obvio dir-los que per a nosaltres seria esplèndid que el senyor Cullerell s'aixequés en aquests moments i ens digués: «Tot això d'acord, i es pot finançar d'aquesta altra manera.» Mentrestant, nosaltres li proposem el següent exercici matemàtic: el capítol I d'aquest Pressupost incrementa en un 17%, el capítol II d'aquest Pressupost incrementa en un 40%. Doncs, bé, anant a equilibrar aquests increments, nosaltres creiem que és necessària una reducció proporcional al capítol II. Sabem que és un dels mecanismes triats de manera aleatòria, senyor Subirà, sobre els diversos mecanismes del Pressupost, però triats també sobre la base —que ja hem argumentat des del primer dia que es va iniciar aquest debat pressupostari en parlar de la nostra esmena a la totalitat de la Llei—, sobre la base que considerem excessivament inflat el capítol II en aquest Pressupost. Per això, la font d'ingressos que nosaltres preveiem per sufragar aquestes tres esmenes amb aquests tres, entenem, lloables objectius. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no sé si començar argumentant contra les altes o contra les baixes, però contra totes dues coses, senyor Ribó. Començarem per les altes. Vostès proposen una alta per a tarificació social. Els vull recordar que en el Pressupost existeix una dotació per a tarificació social i que els ajuntaments de Catalunya poden establir aquest sistema de tarificació sol·licitant-la, d'acord amb el Decret 517/1983, i que l'únic requisit, bé, no l'únic requisit, però un requisit important entre els altres que marca aquest Decret és que l'ajuntament sol·licitant hagi consignat en el seu Pressupost la quantitat que sol·licita, d'acord amb l'estimació de despesa per tarificació social. Que jo en tingui notícia no s'ha denegat cap sol·licitud que fos conforme al Decret que acabo d'esmentar. En alguns casos s'han denegat sol·licituds perquè l'ajuntament en qüestió no havia consignat en el seu Pressupost la partida corresponent. Per tant, si la quantitat pressupostada és suficient, d'acord amb les peticions previsibles dels ajuntaments, nosaltres no veiem cap raó per incrementar-la, no veiem cap raó per incrementar-la. Són 178 milions. Respecte al tema de la creació d'un fons de cooperació municipal, jo espero que tindrem oportunitat de parlar-ne més tard, i, per tant, preferiria ajornar la qüestió fins més endavant. En canvi, sí que faré el torn en contra d'aquesta mateixa esmena argumentant contra la baixa. En l'esmena anterior he argumentat contra l'alça. Aquí argumentaré contra la baixa. Argumentació contra la baixa. Senyor Ribó, això de les fotocòpies passa a les millors famílies, perquè vostès, que feien les esmenes amb fotocopiadora, van presentar unes esmenes, concretament aquestes, que diuen textualment: «dotar en la quantitat de 1.000 milions de pessetes el concepte, tots proporcionalment, de l'article, tots proporcionalment, capítol II, procedent de compensació..., del concepte tal, tal, tal, número orgànic, el que sigui, Departament de Governació, a la Corporació Metropolitana per compensacions de tarificació social.» És a dir, que la seva esmena feta amb fotocopiadora feia exactament el contrari del que pretenien fer, i la Mesa de la Comissió —amb molt bon criteri— va interpretar que això era un error material, però d'esmenes equivocades per fer-les amb fotocopiadora, com aquesta, n'hi ha almenys aquestes tres que ens

ocupen. De manera que això de les fotocopiadores, insisteixo, passa a les millors famílies. I ara parlem de la baixa. La baixa que vostès proposen en el capítol II —a tots els números orgànics, a totes les seccions, etcètera— significa una disminució del capítol II d'un 22,5%. Jo no entenc aquest mite que tots els capítols d'un Pressupost han de créixer uniformement. Suposo que per això —sí que en sé, senyor Ribó—, suposo que per això vostès proposen aquesta disminució d'un 22,5% en el capítol II. Però, sap què significaria una disminució d'un 22,5% en el capítol II? Miri, significaria que a Ensenyament —concretament a l'article 25, que és allà on hi ha les despeses de funcionament dels centres d'EGB, de batxillerat i de formació professional—, representaria una disminució de 600 milions de pessetes. Jo, la veritat, no sé si el seu Grup actua coordinadament, però no ho sembla, no ho sembla. Significaria que a Justícia, que té en el capítol II, en l'article 25, concretament, tota la temàtica de manteniment de les presons, els hauríem de fer una rebaixa de manteniment a les presons de 230 milions de pessetes. Això és el que passa quan es fan rebaixes lineals d'aquesta naturales que vostès proposen. D'exemples d'aquests, d'exemples de flagrant incorrecció de la baixa, els en podria posar a cada Conselleria, a cada Direcció General. Per tant, pels arguments que he explicat abans respecte a la tarificació social i pels arguments que he explicat ara respecte a la baixa del capítol II, genèrica, ens hem d'oposar, evidentment, a aquestes tres esmenes. Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; moltes gràcies, senyor President. *(El senyor Ribó demana la paraula.)*

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, per a un torn de contradicció, per la primera part de la intervenció del senyor Subirà sobre les esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo li prego que ho faci reduint-ho a la mínima expressió. No ens podem permetre rèpliques, eh?

El Sr. RIBÓ: Si el senyor Subirà té les esmenes del nostre Grup al davant, en el seu redactat original, llegirà com s'especifica claríssimament d'on es treu i on es dota. Res més, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar, doncs, a la votació d'aquestes tres esmenes, presentades pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Els qui estiguin a favor de les esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Les esmenes han estat rebutjades per 33 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció. Entrem ara en l'esmena 63, del Grup Popular, que si no estic mal informat s'agrupa amb la 64, 65, 66, 127, 485, 498, 517, 547 i 903. És així? L'Ilustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, efectivament, per col·laborar en l'economia de temps d'aquest debat faré conjuntament la defensa de deu esmenes que tenen com a fil conductor que justifica la seva agrupació quant a defensa el que proposem una baixa en hores extraordinàries, i, d'acord amb el que han dit els successius Diputats que han intervingut en defensa del Grup que dona suport a la majoria, faré una explicació justificativa de la baixa que proposem i també de les altes corresponents. I crec que en aquest cas té molta importància la justificació de la baixa. La filosofia s'ha fet, clarament i concretament, sobre la base del criteri que

en uns moments com els actuals de crisi econòmica i d'atur és evident que s'ha d'anar pel camí de la limitació, la contenció —si no la supressió— de les hores extraordinàries, tant en el sector privat com en el sector públic. I voldria dir d'entrada que és important a aquests efectes conèixer quina és la legislació de l'Estat sobre aquesta matèria sens perjudici que afecten, sobretot, evidentment, els treballadors, és a dir, les persones que estan sotmeses a un contracte laboral. Però, de tota manera, el sector públic, l'Administració pública ha de donar exemple també en aquest cas, i, sobretot, si no oblidem que en aquest cas també la Generalitat de Catalunya, a través del Departament de Treball, ha de fiscalitzar i vigilar el compliment de la legislació en matèria d'hores extraordinàries, i creiem que, efectivament, l'exemple aquí és molt important, i l'Administració de la Generalitat de Catalunya ha de donar exemple quant a contenció i limitació de la realització d'hores extraordinàries per, després, poder exigir als altres que no facin aquestes hores. Què es fa en el sector privat? Bé, nosaltres sabem que hi ha tres tipus d'hores extraordinàries. Les que podríem anomenar «normals», que estan clarament penalitzades en la legislació, de tal manera que, a més de tenir unes limitacions quant al nombre d'hores que es poden fer a nivell diari, a la setmana, al mes o a l'any, paguen una quota addicional molt forta, superior al 30%, en la cotització a la Seguretat Social. Aquestes hores extraordinàries —hi insisteixo—, tant en els convenis que a nivell nacional es van celebrar l'any passat i aquest any en l'Acord Econòmic i Social, és a dir, l'acord marc interconfederal, l'Acuerdo Nacional de Empleo —ara l'AES, com he dit—, es va a la tendència clara de la supressió, de la limitació, i per la via, sobretot, de procurar la seva progressiva eliminació. Tenim un segon grup d'hores extraordinàries, que podríem anomenar «estructurals» d'acord amb la legislació vigent. En aquest cas, què és el que es fa en el sector privat? Aquestes hores estructurals són pactades entre els interlocutors socials, normalment a través de pactes d'empresa o de convenis d'empresa, o de sector, del que sigui, però, en definitiva, són els sindicats i les empreses els que pacten les hores extraordinàries estructurals. Tenen també una penalització, però inferior a les normals, quant a cotització addicional a la Seguretat Social i, d'altra banda, han de ser, en definitiva, també aprovades per la corresponent autoritat laboral. Hi ha un tercer bloc d'hores extraordinàries que tenen també penalització —petita, però penalització—, que no tenen límit quant al nombre de les que es poden fer, que són les hores extraordinàries per força major. Bé, nosaltres hem tingut en compte aquests criteris a l'hora d'estudiar les baixes que proposem a les hores extraordinàries que té previstes realitzar l'Administració de la Generalitat de Catalunya durant l'exercici de l'any 1985. En concret, i perquè es vegi que nosaltres no proposem un grup d'esmenes demagògiques, hem fet el següent: d'entrada, aquelles institucions que evidentment considerem nosaltres que no poden tenir aquest tipus de limitació, no les hem limitat i no hem tocat aquestes partides. Concretament: Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Direcció General de Seguretat Ciutadana. No hem tocat aquestes partides, i tenen més de 300 milions de pessetes d'hores extraordinàries previstes per a l'any 1985, però no les hem tocadés. Segon criteri d'actuació: màxim per partida d'hores extraordinàries, 500.000 pessetes. El que passa de 500.000 pessetes ho hem retallat, deixant

aquest nivell i, evidentment, el que no arribava a 500.000 pessetes ho hem deixat com estava. D'acord amb això, de l'import total de més de 183 milions de pessetes en hores extraordinàries queden encara, per a l'Administració de la Generalitat, al voltant dels 25 milions de pessetes. Aquesta és, hi insisteixo, la justificació de la baixa que nosaltres proposem. On destinem aquestes quantitats? Doncs, bé, a quatre Departaments de la Generalitat de Catalunya que tenen un clar caràcter dinamitzador de la política i de la vida econòmica. Concretament, a Agricultura, Ramaderia i Pesca; Comerç, a Consum i Turisme; a Indústria i Energia, i a Política Territorial i Obres Públiques. I nosaltres sabem —i ho acceptem— que en aquest Pressupost, al marge, en tot cas, potser del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, s'ha fet un esforç d'increment del Pressupost, com ho demostra el fet que el pes relatiu dels Pressupostos d'aquests Departaments en relació amb el context global del Pressupost s'ha incrementat. Hem passat, per exemple, en el cas d'Agricultura, del 2,5 del 84, al 2,8; en Indústria i Energia, i Comerç hem passat de l'1 a l'1,4 i 1,7, respectivament; hem baixat, en el cas de Política Territorial i Obres Públiques, del 13,9 al 13,3. Però, en tot cas, nosaltres creiem que, malgrat aquest esforç d'increment de Pressupost, els crèdits encara són insuficients i, en tot cas, estaria molt més justificada la utilització d'aquests recursos públics en aquests Departaments, i concretament en els capítols IV, VI i VII, Transferències corrents, Inversions reals i Transferències de capital, que no pas de la manera com van previstes aquestes partides en aquests Pressupostos, per la via de les hores extraordinàries. I, en definitiva, quedaria un increment de Pressupost de 60 milions de pessetes per a Agricultura, de 5 milions de pessetes per a Indústria i Energia, de 89 milions de pessetes a Comerç, Consum i Turisme, i de 30 milions de pessetes a Política Territorial i Obres Públiques. Nosaltres creiem que aquesta proposta, aquestes esmenes estan justificades sense demagògia; que suposarien a la pràctica una millor utilització d'aquests recursos públics i, en definitiva, amb criteris de més solidaritat i donant exemple, que és el que en aquest cas ha de donar l'Administració de la Generalitat. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ *(de l'escó estant)*: Sí, senyor President, jo, l'argumentació que faré en aquests moments en relació amb les hores extraordinàries, farà referència no només a les esmenes que acaba de defensar el senyor Fernández, sinó també a altres esmenes que demanen la reducció d'hores extraordinàries, que es presentaran després. Nosaltres pensem que és molt lloable, efectivament, que el Grup Popular hagi suprimit de la seva retallada d'hores extraordinàries determinades Direccions Generals, en les quals òbviament es necessiten, però, per a qualsevol profà es necessiten. El que passa és que aquí no som profans, i resulta que també és claríssim que es necessita la realització d'hores extraordinàries en molts altres Departaments de la Generalitat per raons absolutament òbvies. Llavors, el que es podria discutir és si realment la quantitat pressupostada per a hores extraordinàries és un percentatge diguem-ne excessivament alt o evidentment alt en relació amb les partides de remuneració de personal. Jo, si els números no els he fet malament —i em sembla que no els he fet malament—, el total d'hores extra pressupostades no sobrepassa l'1% de les partides

pressupostades per a remuneracions de personal. A mi em sembla que estem lluny que el sector, per exemple, el sector privat, doncs, arribi a aquest nivell. Nosaltres creiem que precisament estem donant exemple, i no estic pas argumentant en la línia que s'haurien d'incrementar. Si és possible que en l'exercici següent la proporció, és a dir, el percentatge que les hores extra signifiquin sobre el total de les remuneracions de la Generalitat, sigui encara més baixa que aquesta xifra, que no arriba a l'1%, jo els asseguro que ho serà, perquè és evident que la Generalitat té aquest interès a fer això. De tota manera, nosaltres pensem que les partides pressupostades per a aquest exercici 85 són totalment correctes, i ens hem d'oposar a totes les esmenes que signifiquen una reducció d'aquestes partides. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a votar aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Fernández, del Grup Popular. Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Aquestes esmenes del Grup Popular han estat rebutjades per 8 vots a favor, 64 en contra i 35 abstencions. Ara, prosseguint per aquest camí, en el Departament de Presidència ens trobem amb l'esmena 67, presentada pel Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la, el Diputat senyor Gil Pachón.

El Sr. GIL: Señor Presidente, con su permiso y en la defensa de la enmienda número 67, daré por defendidas todas las enmiendas que hacen mención a la supresión de horas extraordinarias, de nuestro Grupo, y que llevan la misma denominación de transferencias a entes locales para el fomento de la ocupación. Asimismo, en la votación de la misma daremos por votadas las mismas que haya a lo largo del debate.

El Sr. PRESIDENT: Pot donar-me els números, Illustre senyor Diputat?

El Sr. CLOTAS: Senyor President, totes les esmenes a què el Diputat senyor Gil Pachón feia referència i que feien la baixa d'hores extraordinàries serien la 67, 106, 185, 210, 230 i 235 de l'ordenació del Dictamen de Comissió, de la sistematització final de les esmenes, diguem-ne.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre senyor Diputat té la paraula.

El Sr. GIL: Señoras y señores Diputados, yo creo que es muy difícil hacer comprender, no digo ya a los miembros de esta Cámara, sino al pueblo de Cataluña, cuando en esta Cámara estamos hablando tanto del problema del paro y que es el problema más acuciante que tenemos, que nos encontremos con partidas de horas extraordinarias de los Presupuestos del 85 superiores a los 250 millones de pesetas, y en los que hemos aprobado recientemente, del 84, del orden de los 235 millones de pesetas. Y digo que es difícil porque, evidentemente, yo me pregunto: en un futuro, cuando se ha hablado aquí de concertación, con qué ánimo pueden ir las fuerzas sociales —los sindicatos, concretamente— a discutir, a hablar, o a dialogar con el Gobierno de la Generalitat para hacer frente o intentar paliar el tema del paro, cuando ese interlocutor o esos interlocutores tienen esas cantidades en sus presupuestos? Cuando la Ley de la reforma de la Función Pública lo dice claramente: ir a la supresión también de las horas extraordinarias en todos los funcionarios. Y voy a utilizar los dos mismos argumentos que se han utilizado por el Portavoz del Grup de Convergencia,

cuando se habla de solidaridad y también de austeridad: austeridad en los gastos con las partidas de horas extraordinarias, y solidaridad porque eso permitiría el traslado de esas cantidades que van presupuestadas para horas extraordinarias para las transferencias a entes locales para el fomento de la ocupación. Y hay un ejemplo claro: la plantilla de personal de este Parlament no efectúa ninguna hora extraordinaria, y horario más intempestivo que tiene el personal de este Parlament no creo que lo tenga el funcionamiento de la Generalitat de Catalunya. Creo que eso puede ser un buen ejemplo para que ustedes puedan copiar e incrementar, ya que vemos que va a ser imposible —si no surge un milagro, y yo no creo en los milagros— que de los fondos, de los 2.700 millones los ampliamos a 10.000, que en estas partidas hagan ustedes una consideración y, evidentemente, haya una ampliación porque, repito, han hecho mención aquí al AMI, al ANE... Yo nada más hago mención al AES. El AES no solamente habla de fondos de solidaridad; habla también de eliminación de horas extraordinarias o compensación por descanso, las que se efectúen. Por lo tanto, yo no me voy a alargar más en este tema. Lo que les pediría es que reconsideraran esta posición porque, repito, no ya los señores y señoras Diputados de esta Cámara, sino el pueblo de Cataluña no va a entender que se dediquen estas partidas en una institución que dice que está dispuesta a luchar contra el paro, y la primera medida para la lucha contra el paro es la erradicación de las horas extraordinarias y la segunda, el pluriempleo. Muchas gracias, señor Presidente.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Subirà.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, he entès que hi ha tot una altra sèrie d'esmenes que fan referència a la creació d'un fons d'ocupació, i que en aquest cas només s'ha fet el torn a favor d'aquelles esmenes d'aquest Fons de Foment de l'Ocupació, que es nodrien de la reducció d'hores extra. També he observat que el torn a favor s'ha fet estrictament referint-se a les hores extra, i, per tant, jo no repetiré l'argumentació que he donat abans, però sí que n'afegiré de nova. I l'afegiré concretament referida a la primera de les esmenes de tota aquesta tira, l'esmena que, segons la numeració del Dictamen de la Comissió, era la 108, o bé la 30 del Grup Socialista, que sembla que ara és la 67. Bé, doncs, mirin, en aquest cas es tracta, concretament, del Servei de Relacions Públiques i Protocol, dels conductors i del Departament de Mitjans de Comunicació de Presidència. Si no s'entén la necessitat que Relacions Públiques i Protocol o bé els conductors hagin de fer hores extra, no entenc res. Voldria afegir encara una altra dada, una altra informació. I és que una bona part, un gran volum d'aquest percentatge —tan petit, per altra banda— de les hores extra, és a dir, una part molt important d'aquesta quantitat —que no arriba, ni de lluny, a l'1% del capítol I de la Generalitat—, una part important, dic, es refereix a les empreses de transports, per exemple, de la Generalitat i Ferrocarrils de Catalunya, etcètera; i en aquests casos, que són una part importantíssima d'aquest total d'hores extra, resulta que les quantitats pressupostades són les que s'han acordat en els convenis amb els mateixos sindicats. Per tant, senyores i senyors Diputats, hi torno a insistir: nosaltres pensem que les partides pressupostades d'hores extra són totalment correctes, i ens hem d'oposar a la seva reducció. Moltes gràcies, senyor Presi-

dent.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar aquestes esmenes presentades pel senyor Gil Pachón.

Els que siguin favorables a aquestes esmenes, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen? Les esmenes han estat rebutjades per 37 vots a favor, 64 en contra i 5 abstencions. Ara ens trobem amb una esmena del Partit Socialista Unificat de Catalunya, número 68. Per defensar-la, la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, per defensar conjuntament la 68, 72 i 97. Aquestes tres esmenes tenen com a objectiu incrementar els Pressupostos de la CIRIT amb partides procedents d'altres capítols de la Secció de Presidència. Jo escoltava —no sé si era ahir o aquest matí— el senyor Subirà, amb tot l'interès que em despertien sempre les seves intervencions, sobretot quan deia que la voluntat del Grup majoritari que dona suport al Govern era —i així ho havien demostrat amb les seves esmenes parcials— no modificar substancialment les línies de la política pressupostària previstes en aquests Pressupostos, i que el que sí que havien fet era acceptar o introduir algunes modificacions no excessives que anessin a millorar, tècnicament i pressupostàriament, algunes de les seccions o alguns dels apartats d'aquestes seccions.

Bé, segurament portada per una ingenuïtat, que probablement el curs de les hores d'avui i de demà m'anirà fent modificar, penso que aquestes tres esmenes estan exactament incloses dins d'aquesta manera de veure la concepció dels Pressupostos, i que pretenen simplement dotar amb alguns milions més —concretament la xifra de les tres esmenes és de 79.500.000 pessetes— aquesta institució de la Generalitat que és la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica. La primera esmena, la número 68, pretén passar 7 milions del capítol II, Compra de Béns Corrents i de Serveis...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, Il·lustre senyora Diputada. Prego la Cambra que es mantingui en silenci, eh? Continui, si li plau.

La Sra. VINTRÓ: Gràcies, senyor President. Dic passar 7 milions de la dotació ordinària per a despeses d'oficina, material no inventariable, una partida que l'any 84 tenia 2.100.000 pessetes i que aquest any en té 10.850.000. Pensem que un increment d'un milió és una quantitat suficient, i que els altres 7 milions estarien molt ben ubicats a la CIRIT, en l'apartat destinat a transferències a entitats territorials, ajudes a institucions i programes de recerca d'abast comarcal. És una partida dotada amb 5 milions, i pensem que donar-li 7 milions més correspon a aquesta voluntat d'ajudar les recerques i els programes de recerca que tinguin un abast comarcal. És una xifra petita, és una xifra raonable, no canvia cap de les grans propostes de política pressupostària de la Generalitat. La segona esmena, la 72, proposa passar 25 milions d'estudis i dictàmens emesos per persones alienes al Departament. El senyor Macià Alavedra, jo he arribat a la conclusió que és la persona més ben assessorada de tot el Consell Executiu, perquè té una partida pressupostària important, de 51 milions, per a dictàmens. En aquest sentit, l'any passat en tenia 21, no sé si és que s'ha trobat enormement desassistit durant l'any 84, que necessita més que duplicar la partida d'estudis i dictàmens. Però de tota manera, potser els

mateixos Diputats i Diputades de Convergència han arribat a la conclusió que era massa, la quantitat, perquè ja n'hi han rebaixat 5 milions. Per tant, no deu ser una partida absolutament intocable. I nosaltres proposem que aquests 25 milions que traiem del senyor Macià Alavedra per l'ajuda que pugui rebre de persones alienes vagin a parar a un programa que ara es diu «d'inversió en recerca i innovació tecnològica». Aquesta és una partida que ja ha estat incrementada per part de les esmenes de Convergència, però ha estat incrementada d'una manera que a nosaltres ens sembla particularment perniciosa. Han passat 60 milions de la Direcció General d'Universitats a la CIRIT, 60 milions que estaven destinats, d'acord amb el Projecte inicial, a beques i borses d'ajut a postgraduats per a la recerca. A partir d'aquesta esmena de Convergència, els postgraduats ja no tindran ajuts de la Generalitat per fer recerca, i en canvi sí que hi haurà aquest programa d'inversió en recerca i innovació tecnològica. Nosaltres estem a favor de la recerca i de la innovació tecnològica, estem també a favor de les borses d'ajut als graduats que puguin fer aquesta recerca, i proposem que els 25 milions d'increment dels programes de recerca surtin dels estudis i dictàmens que al senyor Macià Alavedra segurament li faran una certa falta —però potser si no els paga tan bé també els tindrà i, en canvi, podrem millorar la recerca del país. I, a l'últim, l'esmena 97 proposa traspasar 47 milions i mig de subvenció al Centre Divulgador de la Informàtica a organismes autònoms administratius, ajudes a institucions i programes de recerca de la CIRIT també, que no sabem per quin motiu en l'any 84 estaven dotats amb 52 milions i aquest any tenen una reducció substancial i els deixen en 30 milions. Nosaltres creiem que la divulgació de la informàtica, tot i ser important, no és comparable amb les ajudes a les institucions i als programes de recerca i, per tant, proposem que hi hagi aquesta transferència d'una partida a l'altra, i que la CIRIT, una institució a la qual nosaltres mirem amb gran simpatia, tingui una dotació superior, no sobre la base de disminuir el Departament d'Ensenyament, prou migrat per la seva mateixa banda, i, en canvi, sigui d'altres partides del Departament de Presidència, que ens semblen menys justificables. M'agradaria —i acabo, amb aquestes paraules— que les paraules del senyor Subirà, abans-d'ahir o ahir, no fossin només una pura aparença, sinó que, efectivament, quan les esmenes no canvien substancialment la política pressupostària, tinguessin un cert bon acolliment.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula per al torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Moltes gràcies, des del mateix escó. Nosaltres també mirem amb molt d'interès la CIRIT, vull dir el Grup parlamentari, de tal manera que el nostre Grup parlamentari, si no ho recordo malament, va presentar, en el Projecte de Pressupost, esmenes per dotar amb més la CIRIT —si no ho recordo malament, amb 80 milions de pessetes, podria no estar ben fixat. Vol dir que el total de dotació extra a la CIRIT que va fer el Grup parlamentari de Convergència i Unió és superior al que proposa el Partit Socialista Unificat. Molt similar, però lleugerament superior. El que passa és que nosaltres, com que potser tenim accés —i ho reconec— a millor, a més informació que l'oposició —és lògic i natural—, ho vam fer a través d'esmenes que eren possibles, que eren viables. Llavors, pensem que una bona part dels objectius perse-

guits ja s'han assolit, i aquesta seria una raó per votar en contra. Per altra banda, m'agradaria també explicar-los que, bé, Macià Alavedra, les seves partides d'estudis i dictàmens són plenament justificades, perquè vostès imaginin que ell ha de preparar projectes en la línia de la funció pública, de l'Administració local i de l'organització territorial de Catalunya, que són temes molt importants i que requereixen estudis aprofundits. Però, de totes maneres, vostè no estava referint-se al Departament del senyor Macià Alavedra, sinó al Departament de Presidència. És a dir, la partida d'on feia la baixa, que és la 251.01, capítol, per tant, II, article 25, capítol II, número orgànic 02.01, és Presidència. El senyor Macià Alavedra encara no és al Departament de Presidència. (*Rialles.*) Ha estat un error, eh?, un lapsus. I, finalment, dir-li que la partida que vostès volen dotar addicionalment a la CIRIT amb l'esmena que en la seva ordenació primitiva —perquè així ens entendrem fàcilment—, en la seva numeració era la 34, en la numeració del Partit Socialista Unificat era la 34, aquesta partida nosaltres considerem que està suficientment dotada amb 30.500.000, i aquesta va ser una de les causes per la qual no va ser objecte d'esmenes per part nostra per dotar-la més. Per tant, votarem en contra de les tres esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar, doncs, a la votació d'aquestes tres esmenes defensades per la Il·lustre Diputada senyora Vintró. Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin? Les esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció. Ens trobem ara amb l'esmena 69, del Grup Socialista de la Cambra. Per defensar-la...

El Sr. CLOTAS: La Diputada senyora Rosa Viadiu, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Viadiu. La Il·lustre Diputada senyora Viadiu té la paraula.

La Sra. VIADIU: Senyor President, si m'ho permet, la 110, la 155, la 232 i la 237.

El Sr. PRESIDENT: Si pogués donar la numeració del Dictamen seria millor. (*Pausa.*)

El Sr. CLOTAS: Senyor President, potser per aclarir els termes del debat, a partir d'aquest moment, el Grup Socialista, quan es refereixi a la numeració de les esmenes de què fara la defensa, es referirà al número del Dictamen de Comissió, que és el que posa «Esmena número...», etcètera. És a dir, hi ha tres números, que són els propis de cada Grup, els de la Comissió i els de sistematització. Per tant, els del mig; dictamen de Ponència.

La Sra. VIADIU: Bé, pel que he oït, si no ho he fet malament, em sembla que la meua esmena està ja refusada, segons el que he sentit del senyor Subirà, però vaja, anem-hi. (*Rialles.*) Aquests conceptes que modifiquem han sofert aquest any, malgrat el principi d'austeritat que semblava manifest, un augment del 24%. La partida total d'aquests conceptes és d'un import de 394 milions de pessetes. Nosaltres estem convençuts que el material d'oficina, llapis, gomes, clips, etcètera, no ha estat objecte aquest any d'una puja tan vertical, per més que es vulgui, no? Si de cas, potser, aquesta partida ve inflada per l'ús i l'abús que en moltes Conselleries fan d'aquests productes. (*Remor de veus i rialles.*) Una política de reducció de despeses s'imposa en època de crisi. Demanem, doncs, una reducció de

totes aquestes partides perquè passin a incrementar el programa de foment de l'ocupació. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà, per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo miraré de fer honor a la brevetat amb què s'han defensat aquestes esmenes. Crec que tots ho agraïm. Mirin, nosaltres creiem que és molt difícil fer un abús de les gomes, dels llapis i els clips; per tant, per a mi no té cap explicació, no tindria cap explicació que s'hagués fet un Pressupost excessiu d'aquestes partides, vaja, no ho entendria. I penso que potser sí que s'ha donat un creixement més alt que en anys anteriors, potser fruit de l'experiència. És a dir, jo no em puc imaginar, la veritat, senyores i senyors Diputats, jo no em puc imaginar un responsable d'aquests temes d'una Conselleria, que suposo que deu ser el secretari general... Primera, no me'l puc imaginar fent un abús de gomes, llapis, clips i papers, i, segona, tampoc me'l puc imaginar pressupostant aquesta quantitat d'altra manera que dient: «Escolti, a veure, mireu, què hem gastat l'any anterior i, per tant, què és previsible que gastem l'any que ve.» Donat, per tant, que partim d'unes experiències passades, que no és raonable pensar que aquests funcionaris d'alt nivell actuïn de maneres estranyes i irracionals, doncs, vaja, jo estic convençut que les partides són ajustades i que no val la pena, no és convenient fer-hi reduccions.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar aquestes esmenes. *(La I. Sra. Viadiu s'aixeca per parlar.)*

La Sra. VIADIU: Per fer un aclariment al senyor Subirà. Són els caps de negociat, senyor Subirà, els qui s'encrreguen d'això. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Podem procedir, doncs, a la votació de les esmenes defensades per la senyora Viadiu, que en la seva numeració definitiva són 69, 107, 181, 186 i 211. Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que facin el favor de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Les esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 69 en contra i 6 abstencions. Ara ens trobem en l'esmena 70, del Grup Socialista. L'Illustre Diputat senyor Higiní Clotas té la paraula.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. De l'escó estant. Aquesta esmena tenia per objecte dotar d'uns mínims recursos —vuit milions de pessetes— el Consell Assessor de Ràdio i Televisió Espanyola a Catalunya, que és un organisme creat per llei d'aquest Parlament i que ha romàs durant tres anys sense —dos anys i mig, per ser més exactes— Pressupost propi de funcionament, ni des del punt de vista mínim, ni tan sols de locals adequats de funcionament, malgrat que, en la darrera presa de possessió d'aquest Consell Assessor, l'Honorable senyor Jordi Pujol, President de la Generalitat, emfatitzés la importància d'aquest Consell —des del punt de vista que no podia complir les seves funcions perquè faltaven alguns dels requisits de Televisió Espanyola per cobrir aquestes funcions de caràcter assessor—, però oblidant una altra funció d'extraordinària importància que ha de cobrir el Consell Assessor, que és la d'assessorar, així mateix, la Generalitat de Catalunya —i per això es va crear per llei d'aquest Parlament— sobre els problemes de la programació de Televisió Espanyola a Catalunya que afectessin Catalunya. Per tant nosaltres creiem que, com a

mínim Pressupost de funcionament, necessitàvem vuit milions de pessetes i això ho creiem també en el Pressupost del 83, esmena que en aquell moment vàrem presentar, que el Grup o els Grups que donaven majoria al Govern varen rebutjar creient, o dient-nos, o explicant-nos que havien proposat una esmena transaccional —que després no es va veure reflectida en els Pressupostos— i que, com a conseqüència, el Consell Assessor va quedar sense Pressupost durant gairebé dos anys, tot el 83 i el 84, atès que el Pressupost del 1984 no s'ha aprovat fins la setmana passada. Per tots aquests motius nosaltres presentàvem aquesta esmena, ja ho dic, per cobrir uns requisits mínims de funcionament. Per altra banda, és cert que en Comissió, sembla que a través de dues esmenes parcials, s'han aprovat les mateixes quantitats que el Grup Socialista proposava per al funcionament d'aquest Consell Assessor. Per tant, i tenint en compte aquest fet, retirem aquestes esmenes, senyor President. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Ara som a l'esmena 71, també del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la senyora Viadiu.

La Sra. VIADIU *(de l'escó estant)*: Senyor President, la 114, la 160 i totes les subsegüents amb idèntics conceptes.

El Sr. PRESIDENT: Les subsegüents del Grup Socialista? Totes?

(Pausa. Rialles.) (L'I. Sr. Santiburcio s'aixeca per parlar.)

El Sr. SANTIBURCIO: Si em permet el senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor, amb molt de gust.

El Sr. SANTIBURCIO: Com a manera de sistematitzar tot aquest debat, nosaltres plantejarem la següent qüestió. És a dir, nosaltres defensarem, quan arribem a un concepte determinat, aquesta esmena, i donarem per defensada i plantegem que donarem també per votades totes les esmenes que siguin del mateix concepte. És a dir, en aquesta esmena concreta és una reducció del concepte 251 i augment del programa de foment de l'ocupació, i totes les que són iguals, que surten en el Dictamen de Comissió, les donem per defensades i votades. Per tant, quan arribem a una altra esmena que té per baixa el concepte 251, «Estudis i dictàmens», ja està votat i, per tant, això ho farem en altres intervencions i d'aquesta manera agruparem tot un conjunt d'esmenes i agilitzarem el conjunt del debat. Jo, el que pregaria, en tot cas, a la Presidència i als serveis del Parlament és que poguessin fer aquesta relació, atès que són llistes molt llargues i, per tant, de cara que el debat fos més àgil. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, les raons de l'agrupació em semblen molt lògiques i ni cal dir-ho, doncs, dignes de tot elogi i acceptació, però, evidentment, a nosaltres ens facilitarien molt la feina si ens donessin ja els números i no haver de ficar-los nosaltres en el concepte de cada esmena. Bé, de tota manera, farem el que podem. *(Remor de veus i rialles.) (La I. Sra. Viadiu demana per parlar.)*

El Sr. PRESIDENT: La senyora Viadiu té la paraula.

La Sra. VIADIU: Aquesta partida era, l'any 84, de 386 milions de pessetes. En aquest Pressupost que ara intentem discutir, sofreix un increment de 36 milions. Podem dir, doncs, que vostès necessiten i volen fer alguns estudis, però el que sí que és evident és que es reserven, principalment, la major part d'aquests diners per emetre dictàmens —dictàmens dels quals, com ja sabem, mai sabrem el pare— per un import total de 422

milions de pessetes. Nosaltres proposem de reduir totes aquestes partides, de les quals sols es beneficiaran uns quants, per passar-les al programa del foment de l'ocupació. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Si no he entès malament els números de l'acumulació que ha fet la Il·lustre Diputada senyora Rosa Viadiu, el que ella acaba de dir significa que hi ha hagut un increment global d'un 10% en aquestes partides d'estudis i dictàmens. A mi m'agradaria fer notar que les partides d'estudis i dictàmens són normalment objecte de debat en els debats pressupostaris, quan s'haurien de mirar amb menys prevenció, perquè les partides d'estudis i dictàmens poden tenir —si es fan bé les coses, i nosaltres creiem que el Consell Executiu les fa bé— la virtut de disminuir el cost de l'Administració. A veure si m'explicaré. L'alternativa a contractar experts externs per a determinades qüestions concretes és tenir-los com a propis, i és evident que és molt més econòmic la contractació *ad hoc* d'experts externs que no pas la càrrega de l'estructura pròpia amb aquest tipus de personal. Per tant, nosaltres pensem que la quantitat pressupostada l'any passat era correcta, que el creixement que ens explica la senyora Rosa Viadiu és un creixement correcte i creiem, per tant, que s'han de mantenir aquestes quantitats. Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar les esmenes presentades per la senyora Viadiu, que són la 71 i subsegüents relacionades amb ella.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen? Les esmenes han estat rebutjades per 31 vots a favor, 66 en contra i 8 abstencions. Passem ara a l'esmena que queda a continuació, que és la 73, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

(El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, per defensar conjuntament —de la numeració nova—: 73... L'antiga?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, sí.

La Sra. VINTRÓ: Molt bé, la que vulguin. 116, 118...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, no, la nova, la nova. (Rialles.)

La Sra. VINTRÓ: La nova: 73, 75 —està tot previst—, 76, 80, 86, 89 i 102.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

La Sra. VINTRÓ: Bé, aquest és un conjunt d'esmenes les quals jo continuo tenint l'esperança que comptaran amb el suport del Grup majoritari i, sobretot, després de la recentíssima intervenció del senyor Subirà, que ha argumentat en contra d'unes esmenes nostres dient que això comportaria disminució de les despeses de funcionament dels centres d'EGB, si s'hagués acceptat l'esmena presentada pel meu company de Grup senyor Ribó. Jo penso que el senyor Subirà ha fet una intervenció, o una rèplica, relativament fàcil i que no era imprescindible fer una reducció en les despeses de funcionament

de centres, sinó que podia haver-se aplicat aquesta reducció a altres apartats del capítol segon, que nosaltres també hem anat esmenant. Bé, jo voldria dir-los, senyores i senyors Diputats, que amb aquest conjunt d'esmenes pretenem, nogensmenys, traslladar 333.798.000 pessetes de capítols o conceptes diversos de Presidència a la Direcció General d'Ensenyament Primari i per a una funció molt concreta: despeses de funcionament dels centres d'EGB. Jo estic absolutament segura que el senyor Conseller d'Ensenyament està encantat amb aquestes esmenes, per una raó molt simple. I jo no entenc —i ahir, lamentablement, el senyor Conseller no es va dignar a contestar-nos ni a la senyora Mata ni a mi quan vàrem presentar la nostra esmena a la totalitat a la Secció d'Ensenyament— per què, per què els centres d'EGB tindran l'any 85 un 2% menys dels diners que tenien l'any 83. L'any 83 els centres d'EGB tenien 489.444.000, etcètera. I l'any 85 tenen 479 milions, 400 i escaig mil pessetes. L'any 84 havien tingut una quantitat absolutament pintoresca de 413. Bé, doncs el que no aconseguim saber és per què dos anys després, amb la inflació que hi ha hagut, els centres d'EGB tenen menys diners reals que els pressupostats l'any 83. No aconseguim de saber-ho, quan, a més a més, resulta que hi ha més aules d'EGB, que hi ha més necessitats en aquestes aules d'EGB, que és el nivell obligatori d'escolarització; aquest nivell, l'obligatori, que té més aules, que té, per tant, més alumnes, es troba amb menys diners per afrontar les despeses reals de funcionament. Això no se'ns ha explicat i nosaltres intentem, amb esmenes a la secció de Presidència —i demano disculpes al senyor Alavedra per haver-me confós abans; potser sigui allò un acte fallit, que en diuen els psicòlegs; bé, algun dia ja arribarà—, independentment d'aquesta qüestió, nosaltres pretenem passar diners de la Secció de Presidència i pretendrem després passar-ne d'altres conceptes de la mateixa Secció d'Ensenyament a funcionament dels centres d'EGB. I vull explicar breument en què consisteixen les baixes que nosaltres proposem de Presidència a funcionament dels centres d'EGB. Una partida de 15 milions del concepte publicacions i *Diari Oficial*. L'any 84 aquesta partida tenia 23.967.000 pessetes. Entenem que un increment de 23 milions a 46 milions no està ni tan sols justificat per l'increment del cost del paper —tots sabem que el paper puja, però potser no puja tant com pugui semblar a partir d'aquest increment, i tampoc penso que tinguin una dèria de publicar tants *Diaris Oficials* que els obligui a incrementar-ho amb aquestes xifres, sobretot si es té present que en el Pressupost del 85 apareix una partida nova dotada amb 58.900.000 pessetes —que també esmenem— d'un concepte nou que es diu: «Publicacions». És a dir, que aquest any la Generalitat, o el Departament de la Presidència, tindrà unes partides que gairebé sumen els 100 milions de pessetes per publicar i per fer el *Diari Oficial*. Pensem que és certament exagerat 100 milions de pessetes per al *Diari de la Generalitat*, que no és diari, com vostès saben, i que amb una partida dotada amb uns 40 milions o uns 35 milions podria sortir perfectament i el diner sobrant podria anar a millorar les despeses de funcionament dels centres d'EGB. Voldria també insistir que Convergència és conscient que no necessiten tants diners i l'ha esmenada, aquesta partida, l'ha esmenada reduint 5 milions. Jo els demano un esforç, una miqueta d'esforç més i que passem dels 5 als 15. Una segona partida que nosaltres proposem esmenar és la de «Treballs i altres

activitats d'interès per al Departament». Aquesta partida tenia, l'any 84, 13 milions i ara en té 42. Jo no dubto que aquest Departament treballi molt, tingui moltes altres activitats, però, segurament, amb un petit increment en tindria prou i podríem passar també 25 milions als centres d'EGB. No insisteixo sobre la nova partida de 58 milions per a publicacions. Una altra partida curiosa, 95.000 milions —gairebé 96.000, perdó— de despeses diverses. Això de les «despeses diverses» és una de les partides que a mi més m'entusiasma dels diversos capítols dels Pressupostos. Jo entendria que aquestes partides es dotessin amb 1.000 pessetes, com s'havia fet en anys anteriors, però ara ja no, ja anem a unes despeses diverses de 100 milions de pessetes, gairebé. Si són diverses i pugen a 100 milions, segurament ja podríem intentar classificar-les en algun dels apartats —i en té molts— del mateix Departament. I, mentre siguin diverses, jo els vaig garantint —de cara al futur i mentre sigui Diputada— esmenes per destinar aquests diners a unes activitats que no són diverses, que són necessàries i són les dels funcionaments dels centres d'EGB. La següent esmena o la següent baixa que proposem és la de promoció i desenvolupament de campanyes pròpies de la Secretaria General. Aquesta també és una Secretaria General amb una capacitat de fer campanyes pròpies absolutament enorme, que té, no gensmenys, 120 milions per fer campanyes pròpies de la Secretaria General. Nosaltres opiríem que amb menys campanyes també funcionarem. Convergència opina que amb una mica menys també pot funcionar, també li ha tret 5 milions. Nosaltres som una mica més radicals, és clar, i demanem la supressió d'aquests 120 milions destinats, repeteixo, a despeses de funcionament dels centres d'EGB. I una nova partida de despeses imprevistes —ara ja no són diverses, ara són imprevistes; és a dir, el diccionari de sinònims els funciona bastant bé, ara hem passat de les «diverses» a les «imprevistes»—, i, llavors, aquestes «imprevistes», que l'any 84 estaven en 1.000 pessetes, ara ja tenen 15 milions. Déu n'hi do, de la capacitat d'improvisar, o d'imprevenir, que té l'autor d'aquests Pressupostos. Nosaltres proposem deixar-li les 1.000 pessetes perquè sempre pot passar quelcom d'imprevist, però, en tot cas, els 14.999.000 pessetes cap a Ensenyament. I, per últim, un programa nou o una proposta nova, que és adquisició de material tècnic —ara, senyora Viadiu, ja no estem en els llapis ni en les gomes, ara som a material tècnic. És un material tècnic dotat amb 24 milions. Bé, nosaltres també proposem deixar-li 700 mil pessetes i que els 24 milions vagin a les despeses dels centres d'EGB.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Aquestes són, senyores i senyors Diputats, les esmenes que presentem per dotar les despeses de funcionament habituals dels centres d'EGB, repeteixo, del nivell obligatori, d'un nivell que aquest any tindrà un 2% menys de Pressupostos del que tenia l'any 83; per tant, podem parlar d'un 20% menys de possibilitats de fer qualitat d'ensenyament, i, bromes a part, ens sembla que en aquest tema no s'hi pot jugar i que el Grup de Convergència demostrarà una enorme insensibilitat de cara a aquest objectiu de la modernització si és incapaç de votar —encara que només sigui per quedar bé— una de les deu esmenes que acabo de defensar.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, senyores i senyors Diputats, jo abans he parlat que amb esmenes del Grup del PSU s'intentava reduir les partides que ara es volen augmentar. Bé, això no era cap crítica subterrània, era simplement una constatació d'un fet. De manera que, perdó, l'augment que vostès proposen, en tot cas, hauria de ser minorat per aquella disposició que proposaven abans en aquelles altres esmenes. En qualsevol cas, el fet que nosaltres ens oposéssim a la disminució de les partides d'Ensenyament i de Justícia, que estan en qüestió —de Justícia em refereixo a aquelles altres esmenes de què parlàvem inicialment—, no vol dir que no pensem que les minoracions que vostès proposen, per tal de fer aquestes dotacions extra, no són convenientes. És a dir, quan vostè, per exemple, parla de la disminució del Pressupost per a la publicació del *Diari Oficial* i diu que el Grup de Convergència i Unió el va reduir en 5 milions de pessetes: és cert. Ho va reduir en 5 milions de pessetes i, per tant, ho va deixar de 46 a 41, que és, estrictament, el cost previst, estrictament, del *Diari Oficial*, basat en les dades històriques d'impressió del *Diari Oficial* I ho sentim molt, és així. Quant al tema de les despeses aquestes que vostè deia que pugen a 96 milions de pessetes, si es fixa bé on són, resulta que són totes, totes les despeses de representació de Presidència; és a dir, aquí hi ha totes les despeses de protocol i les despeses relacionades amb viatges, visites d'autoritats de fora d'Espanya, d'autoritats del Govern de Madrid, d'autoritats de Comunitats Autòniques, recepcions, actes institucionals, medalles d'or de la Generalitat, Creus de Sant Jordi, dia de la Hispanitat, etcètera. Si aquesta quantitat no es gastés, doncs, miri, significaria una economia en el Pressupost. El que em sembla que no podem fer, no seria bo que féssim, és una reducció d'aquestes despeses de protocol i representació de la Generalitat. Em sembla que no seria bo que es fes. En relació amb el tema dels «imprevistos»... No, abans del tema d'imprevistos n'hi ha un altre. Una de les quantitats que vostè ha esmentat fa referència a les despeses previstes per l'actual Subdirecció General d'Acció Cívica —l'antiga Direcció General—, que no apareixen individualitzades, perquè en no ser Direcció General no tenen el seu corresponent número de Secció. Per tant, aquestes són les campanyes, precisament aquelles campanyes a les quals vostè es referia. Per cert, que a la premsa d'ahir vam llegir —molt interessats— que el senyor Sotillos va anunciar que el Govern de l'Estat es gastaria 135 milions de pessetes per explicar... —no, no, si jo ho dic només per inconeixement general— les meravelles del Pressupost de l'Estat. És a dir, això ho portava la premsa diària d'ahir. Jo crec que estan més ben gastats amb les campanyes de la Subdirecció General d'Acció Cívica. I, finalment, quant a aquells imprevistos de 15 milions de pessetes, si vostè llegeix totalment el document pressupostari i no només parcialment, veurà que diu «Creació de nous serveis», «Dotació per a nous serveis». Les partides d'imprevistos normals estan dotades amb molt poques pessetes, però aquesta de dotació per a nous serveis, si la dotéssim amb 1.000 pessetes, ja es veu que llavors vostès ens podrien criticar dient: «els traïem aquestes 1.000 pessetes, perquè amb 1.000 pessetes no dotaran cap nou servei», i tindrien raó, i tindrien raó. Per tant, nosaltres pensem que les partides que s'han pressupostat en aquest sentit i que han estat argumentades en contra, nosaltres creiem que són correctes, i, per tant, ens oposarem a les

esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar les esmenes defensades per la senyora Vintó, 73, 75, 76, 80, 86, 89 i 102. Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin? Les esmenes han estat rebutjades per 31 vots a favor, 64 en contra i 6 abstencions. Ens trobem ara amb l'esmena número 74, del Grup Socialista. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a la senyora Viadiu.

La Sra. VIADIU: Senyor President, les esmenes 117, 120, 161, 244, 269 i subsegüents. Senyor President, senyores i senyors Diputats, personalment sóc una enamorada del món de la impremta, en general, i en particular del món del llibre, que és el meu. Es pot dir que sempre observo i examino, amb molta cura, totes les publicacions, sigui quin sigui el seu origen, i em sabia greu d'haver-los de demanar la modificació d'aquest concepte 252, que fa referència, precisament, a «Publicacions», si no fos perquè, llevat del paper *couché* i de l'enriquidora massa de tintes, que es dispersen en tricomies o quadricomies, etcètera, de gairebé totes les publicacions de la Generalitat, d'alta tècnica impressora, molt poques vegades hi he trobat un interès real. El fet que a ningú del Govern de la Generalitat se li hagi acudit de centralitzar en lloc de diversificar aquests treballs fa que qualsevol d'aquestes publicacions, donada la seva minsa tirada, costi allò que se'n diu un ronyó.

En aquest Pressupost del 85 vostès hi destinen 648 milions, en lloc dels 496 de l'any 84. O sigui, que el Govern de la Generalitat pretén, davant d'una manca real de quasi tot allò que és bàsic, com escoles, ajut a drogaaddictes, alcoholics i un llarg etcètera —que ja han esmentat aquí en la sala altres companys que m'han precedit—, augmentar en 152 milions de pessetes aquesta partida per tiratges de llibres d'un interès més que dubtós, i, en tot cas, per a una ínfima minoria. Tots aquests llibres gairebé sempre es regalen; vull dir, no són objecte ni de venda tan sols.

Nosaltres proposem sobre la base de les nostres creences la modificació d'aquest concepte i els demanem que el passin una vegada més al programa de foment de l'ocupació. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí, senyor President. Bé, bàsicament el torn en contra de les esmenes que s'han defensat ha estat fet abans, però a mi m'agradaria afegir-hi dues coses. Fa unes quantes setmanes, precisament arran d'una pregunta d'un Diputat del Grup Popular, apareixia en el *Butlletí del Parlament* una llarga llista de les publicacions de la Generalitat que em sembla que la seva lectura demostrava l'interès i el contingut important d'aquestes publicacions.

Això per un cantó. Per l'altre cantó, i és l'altre element de judici que vull aportar a consideració, és que la idea, excel·lent idea, que ha tingut la Il·lustre Diputada senyora Rosa Viadiu de centralitzar tot el tema de publicacions, doncs, ja s'ha dut a la pràctica. No em facin dir —perquè la meua memòria no és tan precisa com la del meu company senyor Escudé— quin decret, però un decret de no fa gaires mesos de la Generalitat, precisament, establia la centralització de tot el tema i decisions relatives a les publicacions. Per tant, segur, era una bona idea i així s'ha fet. Nosaltres creiem que les quantitats pressupostades

són les correctes, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a votar les esmenes 74 i altres que ha defensat la senyora Viadiu, i, per tant, els qui hi estiguin a favor, els prego que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 34 vots a favor, 62 en contra i 6 abstencions.

Ara som a l'esmena 78, que és del Grup Socialista. El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor President. Per defensar totes aquelles esmenes que tenen el concepte de l'alta, les transferències a ens locals per al programa de foment de l'ocupació i com a concepte de baixa les partides 256, de despeses menors, 259, de despeses diverses i 291, de despeses imprevistes.

Corresponen als números nous —com es diu ara— 78, 81, 90, 261, 278, 439, 440, 474, 538, 565, 613, 614, 615, 651, 679, 680, 693, 702, 841 i 842. Un total de vint esmenes, si no me n'he deixat cap.

Bé, solament dir d'entrada que la defensa que vaig a fer és en relació amb la baixa, ja que la defensa en relació amb l'alta serà fet per un altre company.

Crec que és bo que d'entrada explicitem una mica de quin tipus de despesa estem parlant. Estem parlant d'unes esmenes que proposen fer baixes als conceptes de despeses menors, despeses diverses i despeses imprevistes. Veiem, doncs, com es tracta de conceptes de tipus genèric que permeten d'incloure-hi quasi qualsevulla tipus de despesa. Són els típics caixons de sastre, i per això creiem que són unes partides en les quals cal el màxim rigor i anàlisi. Vagi per endavant que no estem en contra que en els Pressupostos s'incloguin aquests tipus de conceptes, perquè sabem que sempre serà necessari fer alguna previsió de despeses per a aquelles que a cops són difícilment previsibles.

Si més no, si presentem aquest conjunt d'esmenes de reducció per a aquests tipus de despeses en els conceptes que he assenyalat és essencialment per dues raons. D'una banda, per l'ús i abús, si no de manera general sí en aspectes qualitativament importants, que en fan algunes Direccions Generals i Departaments, i, d'una altra, per l'evolució de les quantitats que es destinen a aquests conceptes.

En relació amb la primera de les motivacions que els he assenyalat, voldria fer-los avinents algunes reflexions. Analitzant el Pressupost, veiem com hi ha Direccions Generals que utilitzen a la vegada els tres conceptes: despeses menors, despeses diverses i despeses imprevistes. Seria curiós saber amb quin criteri es pot distingir la despesa que va en un o en un altre article, en un o en un altre concepte. Si bé hem dit que acceptàvem l'existència d'aquest tipus de partides, creiem que seria millor fer-ne la unificació; d'aquesta manera ben segur que guanyaria en transparència el Pressupost de la Generalitat. Transparència que creiem necessària en tot allò que fa referència a les finances públiques i que sembla que no tenen clara algunes Direccions Generals.

I aquesta seria una altra reflexió. Per exemple, el capítol II de la Direcció General de Promoció de la Salut és d'un total de 95 milions de pessetes. Les tres partides que hem esmentat —recordo: despeses menors, despeses diverses i despeses imprevistes— comprenen 40 d'aquests 95 milions, és a dir, un

42%. Així mateix, veiem com dels 500 milions que hi ha al capítol II de la Secretaria General Tècnica de la Presidència del Consell Executiu, 111, és a dir, el 22%, vénen afectats també per les mateixes partides.

Hem agafat aquests dos exemple, evidentment, sense ànim de ser exhaustius, solament per assenyalar que la recerca es pot fer, i que en algun cas veiem que s'està fent, d'aquests conceptes genèrics. Creiem que això pot ser una mostra que o bé algun Departament no té les idees massa clares sobre en què es gastaran determinades partides o bé que les té tan clares que no creu convenient que siguin conegudes i controlades per aquest Departament.

Les reflexions que acabo de fer fins aquí, de tipus qualitatiu, s'agreugen quan lliguem analitzant l'evolució quantitativa de les quantitats incloses en aquestes partides. Així, agafant com a base l'any 84 —que com s'ha afirmat reiterativament en aquesta Cambra és un Pressupost gastat, per tant entenem que són dades totalment reals—, a la vegada, si excloem del concepte de despeses diverses allò que correspon a Ensenyament i Justícia perquè tenen una dinàmica pròpia que pot explicar les seves variacions, és a dir, sumem la resta de quantitats afectades pel concepte despeses diverses més les despeses menors més les despeses imprevistes, veiem com es passa en quelcom més de 800 milions l'any 84 —quantitat, repeteixo, real— a un Pressupost per a l'any 85 de 1.200 milions de pessetes.

Estem, doncs, davant d'un augment del 50% en aquesta sèrie de conceptes, que ja hem vist que eren de tipus genèric. Aleshores, solament cal preguntar-nos on queda la tan proclamada austeritat que s'ha invocat des d'aquesta tribuna. Així és com es predica, amb l'exemple d'augmentar el 50% tot un seguit de partides, els conceptes de les quals, repeteixo, són ambigus i evidentment poc controlables.

Si em permeten una curiositat, diré que de les tres partides que he esmentat n'hi ha una que és la que sofreix l'augment parcial més elevat, que és la de despeses imprevistes, que passa de 99 milions l'any 84 a 242 milions l'any 85. Un augment, doncs, del 150%, multiplicat per 2,5. És a dir, que mentre l'any 85 es preveia gastar 100 milions en conceptes que inicialment..., perdó, l'any 84, es preveia gastar 100 milions en conceptes que inicialment es desconeixien, l'any 85 el que encara no se sap què serà pujarà a 240 milions. Veiem, així, com la capacitat de previsió pel coneixement de realitat no solament no va en augment, sinó que disminueix d'una manera alarmant. Esperem que aquesta manca de capacitat de previsió afecti tan sols aquesta partida, perquè si afectés tot el Pressupost estariem fent un exercici inútil en aquest debat.

Una altra idea del nivell de precisió de totes aquestes partides del capítol II, ens el dona el seguiment del *Diari Oficial de la Generalitat*, on veiem, sobretot en dates recents, que la gran activitat o una gran quantitat d'aquest paper que es comentava en l'esmena anterior va donat per transferències del capítol II entre diferents partides del capítol II, donant així també idea de l'exactitud de les xifres que estem comentant.

Finalment, nosaltres amb el nostre nivell d'informació tan sols podem fer hipòtesis, hipòtesis del perquè d'aquest creixement tan elevat, hipòtesis del perquè es passa de 800 a 1.200 milions en aquest conjunt que he esmentat. El sentit comú ens assenyalava que n'hi ha de diferents, però jo en voldria esmentar una que personalment crec que pot ser una de les més possi-

bles: calia potser de tal manera inflar aquesta partides per si després venia el Conseller d'Economia i Finances i amb el rasclet —ja famós en aquests debats— reduïa d'una manera més important, més o menys important, aquests conceptes? És una pregunta que, evidentment, suposem que quedarà sense resposta, però sens dubte podria haver estat aquesta una mesura de prudència dels diferents Directors Generals i Consellers preveient una també possible actitud del Conseller d'Economia i Finances.

És per tot això, senyor President, que nosaltres proposem l'aprovació d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no s'espantin perquè surti amb el document pressupostari, però és que el vull utilitzar per posar uns exemples.

El Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula ha fet unes determinades hipòtesis, darrerament. Jo li voldria explicar unes coses que no són hipòtesis, sinó que han passat fa pocs dies en el Parlament de l'Estat amb els Pressupostos de l'Estat per al 1985, relatives al tractament de l'article 25, o d'un aspecte de l'article 25, concretament dels estudis i dictàmens, perquè les senyores i els senyors Diputats tinguin uns termes de comparació; és com allò que fèiem ahir parlant de televisió, se'n recorden? El partit del Govern, a Madrid ha presentat uns Pressupostos sense estudis ni dictàmens, i tothom va quedar inicialment meravellat, fins que es va descobrir que els estudis i dictàmens s'havien pressupostat en el capítol VI del Pressupost, és a dir, argumentant que per fer inversions s'han de fer abans els estudis i els dictàmens, de tal manera que, és clar, d'aquesta manera s'aconsegueix reduir la despesa corrent i augmentar la inversió, i s'aconsegueix una altra cosa que consisteix que, d'acord amb la Llei de Contractes de l'Estat, es puguin encarregar per contractació directa estudis i dictàmens per valor de 50 milions de pessetes cap avall.

Bé, nosaltres pensem que això no s'ha de fer així, i que el tractament que s'ha de donar és el que donem nosaltres, malgrat les dificultats que té tot el tema pressupostari quan s'arriba a una zona del Pressupost, a un article que per la seva pròpia naturalesa és calaix de sastre.

El significat dels diferents conceptes de l'article 25 no és misteriós, senyor Diputat, s'ha d'agafar l'Ordre ministerial que desplega la Llei de Finances Públiques, que explica la nomenclatura —vaja, el Diputat que els parla va fer distribuir al seu Grup parlamentari fotocòpies d'aquesta Ordre ministerial abans de començar el debat del Pressupost perquè tothom anés orientat; jo crec que és una bona pràctica, això també—, i allà s'explica què hi han d'anar a cada un d'aquests conceptes. Però, ja veurà, vostè ha parlat que ja comprenia les partides importants d'ensenyament i de justícia. Jo, a títol d'exemple, perquè abans ja he parlat de Presidència, li diré que seguint aquesta Ordre ministerial, a Despeses diverses hi ha d'anar, en el cas de Sanitat, coses com les següents, i llavors potser vostè veurà —i estic llegint simplement el document pressupostari, que vostè l'hagués pogut mirar també, no?, suposo que ho ha fet: Despeses diverses: 259 del servei 02 de la secció 08; Despeses diverses: Programa Altebrat; programa Vall d'Aran; programa d'insuficiència renal; programa d'alta tecnologia

mèdica; programa del mapa sanitari, informació sanitària; programa control de qualitat laboratoris clínics; programa d'atenció oncològica; programa de dotació i transfusió sanguínia; programa de malalts crònics i rehabilitació; programa d'urgència; programa de drets del malalt; programa de salut mental; programa de la diabetis, i programa d'hipertensió. I, això, d'acord amb aquella Ordre ministerial.

És a dir, senyors Diputats, no es pot fer una defensa, diguem-ne, una mica lleugera d'unes esmenes argüint semànticament els noms «Despeses diverses», «Despeses imprevistes»..., tot això està bastant regulat, amb totes les dificultats que té un calaix de sastre —que ho és, ho és; l'article 25 ho és—, però no es pot fer aquest judici lleuger.

Nosaltres pensem, com sempre he vingut dient, que les quantitats pressupostades —he donat exemple de tota una sèrie de programes que cauen dintre d'aquest concepte— són les que han de ser, i, per tant, ens oposarem a les esmenes defensades.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar ara les esmenes defensades pel senyor Carnicer, que són la 78 i subsegüents, eh?

Els qui siguin favorables a aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Ara ens trobem amb l'esmena 79, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Des de l'escó, senyor President. Efectivament aquesta esmena, l'esmena 122, varem presentar-la en un desig d'obtenir una informació en un concepte important —96 milions de pessetes no són cinc cèntims—, i amb una justificació: despeses diverses... Obtenir una informació mai suficient sobre aquest concepte, i a nivell de la Comissió no varem arribar a obtenir una informació concreta sobre aquesta despesa.

Però ens hem adonat en el curs del debat que hi havia una esmena del Partit Socialista Unificat —la número 123, concretament— que obeïa, si fa no fa, als mateixos plantejaments que la nostra, i aquesta esmena ha estat succintament contestada pel representant de Convergència i Unió, en el sentit que aquestes despeses diverses es justificaven en els capítols de protocol i despeses de representació.

Nosaltres voldríem acceptar aquesta explicació, però voldríem que en l'esdevenidor, quan es tracti de capítols importants, com és prop d'un centenar de milions de pessetes, es donés una especificació més concreta i més clara del que representa aquesta despesa, encara que només sigui de cara a l'opinió pública.

Per tant, tenint en compte que per una part s'han donat explicacions i, per l'altra part, que pràcticament aquesta esmena és decaiguda perquè hi ha hagut ja una votació, retirem aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Torres. Ara ens trobem amb la 82, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Honorable senyor Armet.

El Sr. ARMET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, anuncio que juntament amb aquesta esmena defensaré

les següents —si volen prendre nota, vaig a poc a poc—: 82, 83, 114, 196, 197, 198, 199, 207, 220, 232, 279, 457...

El Sr. PRESIDENT: Una mica més a poc a poc.

El Sr. ARMET: Sí, perdó, President.

El Sr. PRESIDENT: 232. Després de la 232?

El Sr. ARMET: 279, 457, 475, 486, 506, 507, 508, 539, 555, 556, 566, 567, 616, 617, 618, 619, 620, 640, 652, 657, 703, 772, 773, 774, 805, 827, 843, 863 i 872.

No esmerçaré ni de bon tros el temps que correspondria de multiplicar el nombre d'esmenes per tres minuts; per tant, seré concís i no utilitzaré la dinàmica Colomines, que ens portaria, sens dubte, al caos, diguem-ne, parlamentari. (*Rialles.*)

Senyores i senyors Diputats, és important, quan el Grup Socialista presenta un conjunt d'esmenes al capítol I i al capítol II —i ara estem en el capítol II, «Compra de béns i serveis»— veure quina ha estat la nostra orientació política.

La nostra orientació política podria fonamentar-se en un plantejament estrictament insolvent, en el sentit de dir: «Volem fer un increment dels fons d'ocupació, i farem una recerca de recursos per qualsevolga de les vies possibles», i fins i tot fent apel·lació externa a un increment molt notable del nostre endeutament. Pel que nosaltres optem és per intentar fer un increment de l'endeutament per al fons d'ocupació, i per intentar fer un desplaçament de tot el que és despesa que considerem innecessària per anar a parar als fons a favor de l'ocupació. Aquesta és la nostra lògica política, i és la lògica de totes les nostres esmenes, i una darrere l'altra tenen el mateix sentit. El que succeeix és que quan s'analitza el capítol II, tot el capítol II creix per damunt del creixement dels preus i significa un creixement burocràtic notable, notable. Em sembla que això és un fet que convé tenir molt present.

Lògicament, si estem davant d'una Administració austera, l'austeritat es demostra per dues alternatives clares en relació amb el capítol I i amb el capítol II. Capítol I: contenció de personal; capítol II: contenció de la despesa corresponent a compra de béns i serveis.

I observem creixements del 24, 35, 40% en capítols —o conceptes, en aquest cas— que creiem sincerament que no tenen cap sentit, que amb una mínima austeritat es podrien fins i tot reduir les quantitats preexistents en Pressupostos anteriors, perquè partíem d'un capítol II amb un grau d'exageració notable comparat amb qualsevolga altra Administració, i aquí els invito, a vostès, que facin qualsevol tipus d'estàndard tècnic en relació amb els Pressupostos de l'Estat o d'altres Administracions públiques.

Per tant, quan nosaltres ens plantejem el capítol II, aquest és el tema: aclariment, absolutament necessari, del tema d'estudis i dictàmens. El tema d'estudis i dictàmens ha estat una preocupació històrica nostra, ha estat una preocupació perquè mai aquesta Cambra ha tingut la més mínima informació sobre el que s'ha fet amb aquests estudis i dictàmens. Mai aquesta Cambra ha sabut de forma concreta quins estudis s'han fet, nom d'aquests estudis, persones que han desenvolupat aquest treball. Mai aquesta Cambra ha sabut l'import de cadascun d'aquests estudis. Aquesta Cambra ho ha desconegut totalment; nosaltres varem fer ús del que assenyala el Reglament, i demanàvem documentació. Aquesta documentació se'ns respon amb una carta del President de la Generalitat, que diu que això és informació confidencial.

Anem a una segona legislatura, i nosaltres fem la pregunta corresponent, concretament els Diputats senyors Romà Planas i Lluís García, al Consell Executiu, i la resposta és taxativa per part del Consell Executiu, i ens diu: «Pel que fa a les persones i a les societats que han realitzat aquests treballs, d'acord amb el criteri que sempre ha mantingut el Consell Executiu, a causa de la seva naturalesa hem de considerar la corresponent relació de noms com a matèria confidencial, podent arribar la discreció que cal sobre els autors fins a l'obligació de preservar el secret professional.» Aquesta és la posició política mantinguda pel Consell Executiu.

Aquí ha sortit per tercera vegada el tema que en els Pressupostos de l'Estat els estudis i dictàmens són incorporats a la inversió. Tercera vegada que es parla d'aquest tema. Jo haig de dir que és un gran encert, per una raó molt senzilla: perquè els estudis i dictàmens estan vinculats a una decisió d'inversió.

Imaginem-nos que nosaltres volem fer una carretera a l'alt Pirineu i necessitem un estudi complementari de l'impacte ecològic que aquesta carretera podrà comportar. Impacte ecològic, estudi encarregat, annex a la inversió: forma part del Pressupost de la inversió. Sempre, per tant, l'estudi i dictamen és en relació, concretament, amb un fet inversor i queda plenament justificat, i està en el si d'un expedient de la mateixa inversió; forma part dels estudis preliminars per a la presa de decisions inversores d'un govern. Actuació absolutament correcta, actuació que s'inscriu plenament en les tècniques pressupostàries modernes.

El que succeeix és que aquí —concretament, a Catalunya— encara estem amb els esquemes del franquisme, que es tractava de tenir uns estudis i dictàmens molt folgats, molt importants, que permetia discrecionalment a cada Departament encarregar-los a qui cregués convenient, i en l'Administració franquista servia —dic Administració franquista— perquè alts funcionaris creessin societats a la tarda que s'afavorissin d'aquests estudis i dictàmens que sortien de la mateixa Administració. Aquesta era aquella teoria que permetia defensar que els funcionaris cobraven poc perquè tenien, evidentment, uns beneficis complementaris d'un conjunt d'estudis i dictàmens que es podien desenvolupar de forma indirecta a favor de l'Administració.

Aleshores, lògicament, quan analitzem el capítol II ens trobem amb aquest tipus de partides, amb aquest tipus d'emascarament. Nosaltres, legítimament, com a Grup parlamentari, podem dir que tenim dubtes més que seriosos, més que seriosos, que molts dels estudis i dictàmens encarregats per aquest Consell Executiu no hagin servit en funció de cap criteri d'actuació governamental. Dubtes més que seriosos: indicis, confidències, comentaris, ens han arribat; i, evidentment, si nosaltres no tenim damunt la taula la relació d'aquests estudis i dictàmens, els podem veure, i les persones que els han realitzat, tenim tot el dret a poder dubtar d'aquest tipus de decisió, i considerar legítimament que vostès estan utilitzant una tècnica que no s'inscriu en un plantejament democràtic, perquè vostès no juguen a la transparència en aquest fet, sinó que juguen amb l'obscuritat. I em sembla que aquest és un tema que tracto amb absoluta discreció, però em sembla d'importància cabdal per a la bona marxa d'aquest Parlament.

I jo sé que es pot dir: «Oh, escolti, és que, d'estudis i dictàmens, potser n'han fet un o dos, dels socialistes.» Escoltim, ni

que siguin deu, ni que siguin quinze, ni que siguin vint. Els estudis i dictàmens, si es fan, s'han fet de forma correcta i s'han pagat les minutes correctes, no hi ha cap mena de dubte, els faci qui els faci, els professionals competents. El cas és que nosaltres no sabem qui els ha fet, a qui s'han encarregat, per què han servit. I resulta que si sumem les quantitats que hi ha en el Pressupost de 1985 més les quantitats dels tres Pressupostos anteriors, arribem a una xifra de 1.300 milions de pessetes d'estudis i dictàmens —xifra importantíssima, des de la perspectiva del que pot fer un govern. I jo els puc dir que, d'estudis i dictàmens que vostès han fet, no sé de cap que hagi servit per prendre una decisió de govern, en cap direcció determinada; no en conec cap. I són 1.300 milions de pessetes.

Per què comento aquest fet? Comento aquest fet perquè el capítol II està ple d'uns creixements notables, en totes les seves partides. I nosaltres, el que fem amb les nostres esmenes és situar aquests creixements en el límit que ens sembla prudential, en un límit d'un creixement d'un 7 o 8%, és a dir, límit estimatiu d'allò que poden créixer els preus. Per tant, mantenim el que és el capítol II en una proporció que en podríem dir equilibrada, mantenim a preus constants el capítol II. Perquè aquest Grup parlamentari tenia un objectiu que no està assolint en aquest Pressupost, que era deslliurar el màxim de quantitats possibles dirigides a la promoció de l'ocupació. I ho hem fet per la via d'intentar un increment de l'endeutament públic, i ho estem fent per la via d'intentar assolir el màxim de quantitats parcials de tots els conceptes que considerem nosaltres que són conceptes deformats. Aquest és el tema, i aquest és el tema del nostre plantejament polític.

Què hi ha al darrere de la nostra estratègia parlamentària? Al darrere de la nostra estratègia parlamentària no hi ha un plantejament de dir: «Això, linealment, que baixi un 10%, o que aquest conjunt de conceptes baixi un 15%...» No hi ha un plantejament que en podríem dir matusser, sinó que hi ha un estudi analític del Pressupost, estudi analític que cadascun dels Diputats que surt aquí comenten. Perquè és evident que quan surt el tema de les publicacions de la Generalitat de Catalunya... Jo els demanaria un estat del compte d'explotació de costos i ingressos de les publicacions de la Generalitat de Catalunya, i podria ser una cosa realment sorprenent, aquest compte de resultats de les publicacions de la Generalitat de Catalunya, amb independència del seu major o menor interès, que jo coincideixo amb el que ha dit la Diputada Rosa Viadiu, que en molts casos se substitueixen iniciatives que es poden fer en el si de la iniciativa privada; i sovint es fan un conjunt d'iniciatives de publicacions que serveixen per a promoció del Consell Executiu —per tant, promoció del Govern que està, en aquells moments, manant a nivell de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió—, no per a la imatge de la institució. I així veiem el que s'ha fet a nivell del Parlament de Catalunya, que és una política, jo diria, d'extrema austeritat, davant d'una política que ha estat sens dubte exagerada, deformatada i faraònica —si em permeten l'expressió— des de la perspectiva de les publicacions de la Generalitat de Catalunya; que, fins i tot, tots els ciutadans de Catalunya han hagut de pagar les paraules del President quan el President no es dirigeix com a President al poble de Catalunya, sinó com a Secretari General de Convergència Democràtica de Catalunya. I això ho paguem tots els ciutadans de Catalunya.

Aleshores, és clar, aquesta situació que es produeix en el capítol II, amb despeses imprevistes, amb despeses de promoció, amb despeses de publicitat, no és res més —si em permeten l'expressió— que un aparell de propaganda complementària de l'acció difusora del Govern, però no del Govern com a govern de Catalunya, sinó com a govern de Convergència i Unió. Per què? Perquè la clarificació del que vostès fan no hi és i, a partir del fet que la clarificació no hi és, podem entendre que aquest capítol II està al servei dels interessos governamentals. Si la clarificació hi fos, podríem discutir l'encert o no encert d'una determinada política, però com que aquesta clarificació no s'ha donat, podem fer aquesta desqualificació global, amb tota legitimitat democràtica.

Aquest és, per tant, el sentit de les nostres esmenes; aquest és el sentit de la reducció que nosaltres estem fent amb els diferents conceptes del capítol II, intentar retallar el màxim de partides per intentar nodrir els fons de l'ocupació. I, sens dubte, nosaltres creiem que si vostès sincerament creguessin que estem davant d'un Pressupost d'austeritat, si vostès sincerament creguessin que estem davant d'una Catalunya en crisi, no es gastarien 400 milions de pessetes amb els cartells del Pla d'Obres i Serveis, que resulta que paguen, en un 90%, les Diputacions de Catalunya; no farien exposicions itinerants, constantment, del que diuen que estan fent; no farien un esmerç de recursos del capítol II tan important com el que fan; no es gastarien 500 milions de pessetes en estudis i dictàmens, perquè, òbviament, òbviament, el que no es pot, en un moment de crisi, és tenir una actitud de nou ric, perquè això és negatiu, sens dubte, per als interessos del país.

És per això que nosaltres, en aquest cas, no hem passat el rasclet, sinó que hem procedit a un estudi analític partida per partida. Els Diputats hem treballat molt seriosament en aquest tema, hem deixat les partides en el límit del possible, del raonable, intentant deslliurar recursos en relació amb allò que creiem que és important, que en aquest cas és una política complementària d'ajuda a l'ocupació a Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Subirà, per a un torn en contra.

El Sr. SUBIRÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, surto a fer aquest torn en contra amb una certa perplexitat —a part de mala veu. Amb una certa perplexitat perquè, és clar, les partides de les quals es tractava de fer el torn a favor de les seves esmenes respectives eren; si no ho recordo malament, conservació i reparació, mobiliari, equip d'oficina, material inventariable, etcètera. Llavors, el senyor Armet ha fet una espècie de torn global contra el Pressupost del capítol II; és a dir, seria una nova modalitat d'esmena a la totalitat, que en lloc de ser per Departaments seria horitzontal a tot el capítol II. Bé, no hi ha res a dir. Em sembla que reglamentàriament no és possible, però políticament sí que ho és. És a dir, d'acord —d'acord amb el plantejament, no d'acord amb el contingut.

Jo intentaré, per via d'exemple, fer un torn en contra de les esmenes estrictament presentades, però també faré uns comentaris addicionals sobre la resta del capítol II. Concretament, a títol d'exemple, una de les partides que vostès rebaixen —pràcticament la redueixen a zero— és una partida de conservació i reparació de vehicles, per a la qual hi ha pressu-

postats, si no ho recordo malament; un milió i mig de pessetes, i es tracta de la reparació i conservació de vuit vehicles durant tot un any. Facin quatre divisions i veuran que és una quantitat que, en tot cas, si alguna cosa és, és escassa, és escassa. Bé, i així passa amb totes les altres de conservació i reparació, perquè, és clar, els Departaments, senyors Diputats i senyores Diputades, no fan disbauxes amb les partides de conservació i reparació.

Les partides de mobiliari tradicionalment també són unes partides molt bescantades. Perquè, és clar, resulta que no s'acaba de llegir el nom: és «Mobiliari, equip d'oficina i material inventariable». I ens trobem... deixin-me fer primer una reflexió, eh?, fixin-se que el capítol I puja un 16%, que és una contenció forta del capítol I. Què vol dir, això? De vegades, vol dir que s'ha d'equipar millor, amb mitjans materials, l'oficina concreta de què es tracta per poder fer la contenció de personal. Això és una cosa que estem habituats que passi a tot arreu.

Equip d'oficina. Aquí hi ha la petita informàtica, també hi és, aquí. De vegades hem estat criticats per alguns Diputats, que potser la informàtica no era la seva especialitat. El Diputat que els parla, antigament, ho era, la meua especialitat, la informàtica, antigament ho era. I he anat seguint el desenvolupament d'aquest camp en els darrers anys, i es veu un avenç en una doble direcció: es veu que ni els grans centres de càlcul resolen tot el problema ni la petita informàtica disseminada, per ella mateixa, resol tot el problema, i que s'han de fer totes dues coses. És a dir, per als grans tractaments sistemàtics i rutinaris, els grans ordinadors centralitzats són el més econòmic; però per als tractaments específics, especialitzats, de cada Departament o de cada Servei, el petit ordinador disseminat, el que se'n diu informàtica disseminada, és el més econòmic i més convenient. Bé, doncs això és el que s'ha fet, i això permet, entre altres coses, aquella contenció del capítol I, que jo els deia abans.

Finalment, deixin-me fer també una comparació —són bones les comparacions. El senyor Armet diu que el nostre capítol II és fora de mida. Miri, el nostre capítol II..., tinc les dades per a l'any 84; per a l'any 85 serien lleugerament diferents, però li dic les del 84 perquè l'element de comparació amb el qual vull comparar els nostres Pressupostos el tinc només també de l'any 84. L'any 84 —i aquest any no és molt diferent— el capítol II a Catalunya significava el 4,7% del Pressupost total; a la Comunitat Autònoma de Madrid, en la qual em sembla recordar que el PSOE és el partit que governa, el capítol II és el 19,5% del Pressupost, el 19,5% del Pressupost. Podríem posar altres exemples del mateix tipus, però em sembla que no seria bo.

Bé, jo penso que el capítol II de la Generalitat no és un capítol que es mereixi una esmena a la totalitat; en tot cas, n'hi hauria d'altres que sí que se la mereixerien, almenys en una primera inspecció. Penso que els exemples que he posat de les despeses específiques, a les quals es refereixen les esmenes que defensava el senyor Armet, són prou il·lustratius, i amb això, senyores i senyors Diputats, dono per fet el torn en contra de les esmenes que s'han esmentat.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, podem passar ja a la votació d'aquest conjunt d'esmenes defensat pel senyor Armet.

Els que siguin favorables a aquestes esmenes, que tinguin la bondat de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat rebutjades per 32 vots a favor, 67 en contra i 6 abstencions.

Ara ens trobem amb l'esmena 84, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, defensarem la 84, la 98 —perdó, la 87, també—, la 98, la 117, la 148, la 150, la 151, 153, 155, 157...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, la 156?

El Sr. RIBÓ: ...155. La 156 no és del Grup del PSUC.

El Sr. PRESIDENT: Endavant, endavant.

El Sr. RIBÓ: ... 155, 157, 159, 160, 161, 165, 168 i 175.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats, Gaspar de Portolà (*remor de veus*) era un explorador militar, que va lluitar a la Guerra dels Set Anys, que va ser a Mèxic, que va ser governador de la Baixa Califòrnia, que va descobrir —diuen— el port de Monterrey, que va estar amb fra Ginebró Serra..., en definitiva, era un *conquistador* —no trobo mot similar en català, si no és Jaume I el Conqueridor; un conqueria el que avui se'n diuen Països Catalans, i els altres, com Gaspar de Portolà, anaven a la *conquista* de les Amèriques. Junt amb això, recordaran vostès que d'aquí a poc temps se celebra el *quinto centenario* —i també s'ha de dir en castellà, perquè és el *Quinto Centenario* de la Hispanidad.

M'han permès aquesta incursió recordatòria de la història perquè una de les baixes que proposem és a una partida de 7 milions, que està destinada conjuntament, no sabem la proporció, al *conquistador* i a la *Hispanidad*. I proposem que se li treguin 2 milions de subvenció al Consell Català del Moviment Europeu, igualment com proposem que se subvencioni amb 1 milió de pessetes l'Associació d'Amics de les Nacions Unides.

De la mateixa forma, amb l'esmena 87 i amb la 117, nosaltres proposem que es passin 20 milions de campanyes de la Secretaria General a la Direcció General de Joventut per a despeses relacionades amb l'Any Internacional de la Joventut, i que es passin, d'una banda, 13.100.000 pessetes de condicionament de locals d'aquesta Direcció General de Joventut, i 9.300.000 pessetes de condicionament de Serveis Territorials, com a ajuda als ajuntaments per a activitats de finalitat juvenil.

Igualment, amb tot aquest reguitzell d'esmenes que hem llegit, proposem que una sèrie de partides que avui estan presupostades en el capítol IV, amb números orgànics de 471, passin a entitats territorials —bàsicament ajuntaments— per a un major control del que són activitats relacionades amb la joventut o amb l'esport.

Com que estem convençuts que no passaran ni cinc cèntims d'aquestes partides, retirem totes aquestes esmenes, senyor President. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara passem a l'esmena 85, del Grup Socialista, per defensar la qual tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Moltes gràcies, senyor President. Per anunciar-li la defensa de les següents esmenes: totes aquestes que fan referència a l'article 28 i al concepte 281 i 282. Les esmenes són les següents, segons el Dictamen de la Comissió: la 85, la 88, la 139, la 245, la 260, la 281, la 459, la 510,

la 640, la 775, la 780, 810, 888, 845, 873. Aquestes fan referència al concepte 282. I al 281...

El Sr. PRESIDENT: L'última?

El Sr. SANTIBURCIO: Ah! 73. Les que fan referència al concepte 281 són les següents: la 115, la 222, la 280, la 458, la 609, la 657, la 755, és a dir, són, en total, vint-i-dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans d'entrar en aquest conjunt d'esmenes, voldria comentar dues coses. Una: nosaltres, quan plantejem una reducció en un conjunt de partides en el capítol II, no és, evidentment una posició arbitrària, sinó que respon a una filosofia global —que no s'explica aquí— de la majoria.

El senyor Subirà deia abans: «el capítol I», és a dir, el capítol de personal, «augmenta únicament i exclusivament un 7,7%», és a dir, en termes reals, podríem dir que augmenta un 8%. Vostès saben quan augmenta el capítol II, que hauria d'augmentar en el mateix sentit? Si vostès fan ampliacions de plantilles d'un 3%, evidentment, hauran d'incrementar en el capítol II un 3%, no un 30%. Doncs, bé, el capítol II s'incrementa més d'un 40%. Més d'un 40%! Com poden dir vostès que «estem fent una política de principis d'austeritat», que «estem fent una política en què l'increment del capítol II...», és a dir, fonamentalment, el que en podríem dir les despeses de manteniment, les despeses corrents per al manteniment de l'Administració «estan absolutament estancades», sinó ben al contrari!

I, fonamentalment, això es produeix no perquè partides que podríem dir que estan ben ajustades creixen molt, sinó que es creix molt, fonamentalment, en aquelles partides que tenen fonamentalment un caràcter arbitrari. I és aquest el cas en què estem. Estem davant d'un article que es diu —el 28—..., que el seu títol és: «Despeses de promoció»... Totes les seves senyories es preguntaran què és això de «despeses de promoció». Això és per fer campanyes i, per tant, aquesta partida per a la qual l'any 85 s'ha presupostat 800 milions de pessetes, que no s'augmenta ni un 7, ni un 8, ni un 9, ni un 10%, sinó que s'augmenta un 34% respecte al 84, per tant, on és el principi d'austeritat? I, a més, és preocupant, perquè és una partida, evidentment, únicament i exclusivament per fer campanyes i punt, i no per fer unes altres coses.

I, a més, resulta curiós perquè, si haguéssim de fer un *hit parade* dels Departaments, de les Direccions Generals que arriben a assolir una major quantitat d'aquesta partida, podríem dir: «El senyor Prenafeta, el número 1, el senyor Vallvé el número 2, etcètera.» És a dir, els centres polítics..., allà on és el centre polític, és a dir, a Presidència, tenen ja més de 300 milions per fer campanyes. A mi, això em preocupa, i no sols perquè es presupostin 800 milions de pessetes per fer campanyes l'any 85 —any no electoral—; imaginin vostès l'any 88. Si es manté aquest creixement del 30% cada any, arribarem a l'any 88, que serà any electoral, a tenir un Pressupost, en aquest concepte, de 2.000 milions de pessetes. M'imagino que podran fer moltes campanyes o podran fer tota una gran campanya l'any 88. Per tant, ja estan preparant el terreny.

Aquí hi ha dos aspectes que jo voldria —per acabar— comentar, i és el caràcter de manca de control parlamentari en el conjunt d'aquestes campanyes i, per tant, la manca de transparència política en l'actuació en totes aquestes campanyes que exis-

teixen a partir de l'article 28. Nosaltres hem plantejat reiteradament en aquest Parlament la necessitat d'establir una llei que reguli tots aquests temes i, per tant, que hi hagi un control parlamentari de l'acció del Govern en el sentit de realització de campanyes i, per tant, d'aquesta manera, evitar qualsevol manipulació política que hi pugui haver.

Per tant, la nostra posició és la de reducció d'una manera important —no el 50%, sinó més del 50%— d'aquest conjunt de partides, i per això hem plantejat aquestes vint-i-dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ: Sí. Senyor President, a mi em sembla que el capítol II està esgotat quant a possibilitats de debat, i la intervenció del Diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula no ha fet més que confirmar-me aquesta creença que jo tinc, perquè ell ha dit les mateixes —pràcticament les mateixes— argumentacions que havia dit el senyor Armet, ordenades d'una altra manera.

Jo continuaré adherint-me als meus propis arguments que he fet des de la tribuna i des de l'escó, tant en termes generals —els he fet des de la tribuna— com en termes d'exemples específics —que he fet des de l'escó. I en relació, concretament, a títol d'exemple, també, de les esmenes que han estat defensades..., amb una argumentació absolutament genèrica que jo penso que, com al capítol II, ja està esgotada, és una esmena que, per exemple, intenta reduir una partida de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, que està pensada per dur a terme una sèrie de campanyes de divulgació en el terreny de la seguretat ciutadana, que em sembla que és un tema al qual val la pena de contribuir des de diferents angles; evidentment, des de la policia autonòmica, des de la Junta de Seguretat, però també des de campanyes d'aquestes característiques, que surten en el capítol II perquè han de sortir en el capítol II.

Per tant, senyor President, dono per repetides les argumentacions que he donat tot al llarg de la discussió en relació amb el capítol II i anuncio la nostra oposició a les esmenes defensades.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a fer la votació d'aquestes esmenes presentades darrerament.

Els qui hi estiguin a favor, que facin el favor de posar-se drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Ara, anem a l'esmena 91, del Grup Socialista. Per defensar-la, el senyor Manuel Nadal. Ah! Perdó, el senyor Joaquim Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, per defensar conjuntament les esmenes —en l'ordenació del Dictamen— 134, 221, 223, 227, 234, 277, 279... Ho repeteixo, senyor Calzada?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí.

El Sr. JOAQUIM NADAL: 134, 221, 223, 227, 234, 277, 279, 314, 413, 546, 566, 568, 572, 600, 610, 616, 629, 840, 885, 888, 889 i 969.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal.

El Sr. JOAQUIM NADAL: ...que són totes aquelles, que tenen com a concepte d'alta la creació del Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, excepte les que fan referència a la Direcció General de l'Esport. Vull advertir que és possible que me n'hagi deixat alguna. Quan surti, en tot cas, ja la donarem per votada o decaiguda.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. He de dir, primer de tot, que no entraré en el detall d'analitzar quines altes proposem i quines baixes proposem. No ho faré, entre altres motius, perquè donaria l'oportunitat a algun Diputat de la majoria que intervingui en el torn en contra a dir-me i a dir-nos que és possible que amb les nostres baixes proposades interferim algun programa específic que està prou bé i en el qual, a més a més, intervenen de manera coordinada i ben controlada els ajuntaments. O és possible, també, que el Diputat que em vulgui contradir o em contradigui, em digués que, rebaixant segons quina partida, hem deixat per a l'any 85 —no sé, per posar un exemple— sense rodes el cotxe del President. No ho faré, i aniré a la defensa del que, per a nosaltres, és el concepte polític important: la creació del Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, el Fons de Cooperació Local de Catalunya.

Tinc la impressió que aquest debat sobre aquest punt va ser preparat prou bé en el dia d'ahir en intervencions que van assentar les bases de la discussió general sobre aquesta qüestió. En aquest sentit, crec que tinc el camí molt planer, per dues raons. Per una banda, el senyor Armet, en nom del Grup Socialista, deia ben clar, en la defensa de l'esmena a la totalitat, que la nostra oferta era una oferta de col·laboració, de coordinació, de vinculació dels ajuntaments amb un projecte d'autogovern per a Catalunya i instava el Consell Executiu a incorporar els ajuntaments en aquest projecte. Aquest és un dels punts de partida en què nosaltres fonamentem aquesta i totes les altres esmenes. I, per la seva banda, el Conseller d'Economia i Finances, senyor Cullerell, venia a dir —en una de les seves intervencions— que estava d'acord amb el principi de la creació del fons. Posats en aquest punt vostès podrien dir: «Per què insisteixen si, de fet, ja han avançat un pas important i ja tenen l'afirmació d'un membre del Govern en el sentit que és bo, és convenient, s'ha de fer, en un moment donat, el fons de cooperació municipal de Catalunya».

La nostra insistència ve motivada pel fet que el Conseller, naturalment, no concreta el moment en què és possible o serà possible de crear aquest fons i, o en tot cas, el remet al moment que unes quantes coses s'hagin aclarit, entre d'altres el mateix sistema de finançament de les autonomies i la Llei de finançament de les corporacions locals.

És tant com dir: no diguin res, esperin-se, que encara no és l'hora. Però, és clar, no és concretar gaire, perquè, per altra banda, el mateix Conseller, a peticions reiterades del Diputat senyor Ribó i del Diputat senyor Armet, s'ha negat a concretar i a dir quan i en quin moment estaria disposat a fer un debat sobre el finançament de les autonomies. I a mi, aquesta petició que fa el Govern de dir: «ajuntaments, senyors Diputats de l'oposició, estiguin tranquils, tindran en el moment oportú el Fons de Cooperació Municipal de Catalunya», no em tranquil·litza gaire i, en tot cas, em recorda —i no sé si la memòria m'és fidel per explicar-lo amb l'intent de simbologia que hi

vull aplicar— el conte d'*Ali Babà*, en aquell moment que, quan els lladres són dins la gerra i es descobreix que són a dins, se'ls diu: «espereu-vos, encara no és l'hora», i els enganxen *in fraganti*, els tiren un gerro d'oli roent i queden perfectament rostits.

No penso pas que els ajuntaments o els Diputats del Grup Socialista siguem els lladres i vostè, senyor Cullerell, sigui Ali Babà, però sí que em temo que ara i en el futur, sigui quin sigui el moment, els ajuntaments puguem esperar i els Diputats socialistes puguem esperar en aquest tema un gerro d'aigua freda.

Per això penso que és bo que insistim en el tema i que insistim en la qüestió general que ens porta a proposar la creació d'aquest Fons, i que és un tema que ha sortit d'una forma explícita però jo diria que encoberta en aquesta Cambra diverses vegades, i que és el debat sobre l'opinió que ens mereixen i el paper que atribuïm, els diversos Grups d'aquesta Cambra, als ajuntaments en la construcció nacional de Catalunya i del seu autogovern. I el senyor Armet deia ahir: «Cal superar l'apriorisme de la desconfiança.» Cal superar, diria jo també, les reiterades referències de diferents membres del Govern i de diferents membres del Grup que li dona suport a allò que se n'ha dit la voluntat de laminació dels ajuntaments respecte a l'autogovern. Jo crec que en aquest tema les posicions són poc clares i un Diputat d'aquesta Cambra, no fa gaires dies, quan discutíem el Pressupost de 1984, va fer una afirmació que, malgrat ésser una obvietat, vam interpretar com a pejorativa quan deia: «No podem donar als ajuntaments aquests diners, perquè els diners que van als ajuntaments van als ajuntaments.» Evidentment els diners que van als ajuntaments van a parar als ajuntaments.

El senyor Subirà, després, ahir, va fer un intent de reconciliació que jo, en nom dels ajuntaments i del Grup Socialista, li he d'agrair. Però el que és una veritat com un temple és que si els diners que van als ajuntaments van a parar als ajuntaments, això vol dir diverses coses. La primera, que tot Catalunya, tot l'Estat, qualsevol lloc del món està dividit, integrat, per municipis. És una afirmació estimada d'un company meu Diputat i alcalde també: «No ens enganyem, tot Catalunya és plena d'ajuntaments.» Ni un sol racó del territori de Catalunya no està governat per un ajuntament d'un signe o d'un altre.

Una segona qüestió: els diners que van a parar als ajuntaments, d'on vénen? Vinguin d'on vinguin, vinguin del Fons Nacional de Cooperació Municipal —el de l'Estat—, vinguin de subvencions del possible Fons de Cooperació Municipal de Catalunya que avui proposem, o vinguin dels impostos que els ajuntaments tenen potestat de crear, tots els diners que van a parar als ajuntaments vénen inequívocament de les butxaques dels ciutadans, com hi van a parar, procedents de les butxaques dels ciutadans d'aquest país, els diners que recapta el Govern central, els que es queda i els que transfereix, i com hi van a parar —procedents d'aquestes butxaques— els diners que rep el Govern de la Generalitat de Catalunya per exercir les funcions que són de la seva competència. I amb què se'ls gasten els ajuntaments? Se'ls gasten a prestar atencions directes als ciutadans. Atencions que són de vegades de la seva competència i altres vegades que no ho són i que es subroguen, per la pressió social i perquè en reconeixen la necessitat evident, competències ja sigui del Govern central o del Govern de la Generalitat.

I una última qüestió sobre els diners que van a parar als ajun-

taments, vinguin d'on vinguin. Els diners públics que van a parar als ajuntaments són diners que, com els que van a parar al Govern central i els que van a parar a la Generalitat, són diners intervinguts, diners controlats, diners que se sap què se'n fa i com es gasten. Diners que, es quedin per despesa directa dels ajuntaments o els ajuntaments traspassin a d'altres entitats tenen, evidentment, un control pressupostari. Per aquesta raó, perquè els diners que van a parar als ajuntaments, tots, bé o malament —aquesta és una altra qüestió, que podríem jutjar, i tothom intenta de jutjar en cada municipi concret fent de govern a l'oposició—, tots els diners que van a parar als ajuntaments s'utilitzen per prestar atencions directes als ciutadans.

No vull pas dir que tots els que van a parar al Govern central, els que van a parar a la Generalitat no s'hi destinin. Estic insistint sobretot en el paper que fan els ajuntaments i en la forma com es gasten els diners. Per aquestes raons, perquè se sap perfectament bé, i, a més, està controlat on van a parar i com es gasten els diners que van a parar als ajuntaments, i perquè hi ha aquesta garantia de control, és pel que nosaltres creiem que és important, el principi polític, sobretot —les partides després també—, és important que es creï el Fons de Cooperació Municipal de Catalunya.

Vostès ens podran dir, senyors Diputats que donen suport al Govern o senyors del Govern, ens podran dir —ahir ho van dir en algun moment—: «Estem molt malament de finançament; el marge de maniobra del Govern de Catalunya és molt limitat, l'efecte financer té un efecte negatiu tal com estan les coses en aquest moment, 1984; senyors Diputats socialistes que presenten aquestes esmenes, senyors dels ajuntaments que a través de la Federació de Municipis de Catalunya proposen la creació del Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, ens volen lligar de mans i peus i volen impedir que el Govern de Catalunya faci una política pròpia.» Res més lluny, res més lluny de la nostra intenció. El senyor Cullerell ara diu que no, però ahir algun Diputat del seu Grup va dir que sí. «No ens lliguin de mans i peus», va dir literalment.

Res més lluny d'això. El que nosaltres diem és que els ajuntaments són i han de ser una peça clau de l'autogovern de Catalunya, una peça clau. No un instrument per frenar-lo, no un instrument de laminació. Ni ho són, ni ho han de ser. Que són un instrument vàlid —jo diria que molt vàlid— i, a més a més, eficaç per gastar els diners que els mateixos ciutadans paguen perquè se'ls atengui d'una forma directa en allò que són les seves necessitats.

Els ajuntaments tenen, en aquest sentit, una voluntat solidària i pretenen contribuir —ni que sigui amb el sacrifici d'algun ajuntament individual— al reequilibri territorial de Catalunya. I, en el fons, proposar avui en aquesta Cambra la creació del Fons de Cooperació Municipal de Catalunya és, ni més ni menys, racionalitzar allò que ja passa, allò que en un altre context i en un altre moment alguna vegada jo n'he dit substituir la política del salpasser —esquitxar Catalunya amb subvencions o actuacions— per la política de la planificació territorial. Per qui motiu? Perquè hi ha una frontera perfectament permeable, tant pel que fa als recursos com pel que fa a les competències quan es toquen, recursos i competències dels ajuntaments i recursos i competències del Govern de la Generalitat.

Posaré dos exemples per explicar que els diners que vénen

d'allà mateix fan un viatge d'anada i tornada moltes vegades. En aplicació de les competències que li dona l'Estatut, el Govern de Catalunya organitza d'una forma centralitzada, jeràrquicament centralitzada, però amb la intervenció dels parcs, descentralitzada, el Servei de Prevenció i Extinció d'Incendis. I els ajuntaments que tenien part pròpia, mitjans materials propis i que tenien creada una taxa de prevenció i d'extinció d'incendis transfereixen aquests diners al Govern de la Generalitat perquè presti subsidiàriament un servei que, com a mínim, és competència compartida. Diners que van en una direcció diferent de la que ara proposem. I al revés, qualsevol política de subvencions —que n'hi ha exemples, i molts, en els Pressupostos de la Generalitat— demostra que, efectivament, hi ha una part de diners que no és que el Govern de la Generalitat no sap com gastar-se, sinó que té molt clar i ha entès que es gastaran molt millor si es traspassen als ajuntaments.

Però, aleshores, comença —i per posar un exemple— la política de serveis socials, que allà on no arriba directament el Govern subvenciona els serveis socials de base, les guarderies, etcètera.

Això, naturalment, crea una dinàmica complicada i un procés molt enrevessat que no satisfà els principis d'igualtat, de justícia, etcètera, que els ajuntaments reclamen, perquè el procés de convocatòria de les subvencions és complex, és burocratitzat, la tramitació és llarga, la discrecionalitat en l'atorgació sovint és evident, i ens sembla un sistema, si més no, ineficaz. Per posar només un exemple, es destinen a subvencions diners per partides molt àmplies, de 100, 200, 300, 400 milions de pessetes, però després es convoquen subvencions, què sé jo, per obtenir els ajuntaments màquines neteja platges.

Vull dir amb això que per superar tots aquests problemes —problemes pràctics, d'un fet ja real, però al nostre entendre mal fet, que és una mala manera d'enviar diners del Govern de la Generalitat, diners de la Generalitat als ajuntaments—, el que proposem és canviar el sistema. Canviar el sistema, com? Canviar-lo creant el Fons de Cooperació Municipal de Catalunya. Crear-lo per fer que els ajuntaments siguin copartípcis d'uns fons públics que els seus ciutadans paguen per incorporar plenament els ajuntaments en el projecte autonòmic, amb voluntat generosa i patriòtica alhora, per optimitzar els programes de despeses, per atendre millor els ciutadans i, si cal —i això es podria arbitrar, instrumentar, potser en la Proposició de Llei que hem presentat i que debatrem en el mes de febrer, suposo—, amb destinació finalista, per exemple, proporcionalment dins del Fons de Cooperació Municipal, a despeses de joventut, esports, serveis socials o cultura. Vull dir que, per sobre de tot, el que ens interessa és territorialitzar l'arribada de diners del Govern de la Generalitat als ajuntaments, aclarir el mapa on van a parar aquests diners i després destinar-los a destinacions de caràcter finalista.

Tots aquests arguments a nosaltres ens semblen suficients per demanar a les senyores Diputades i als senyors Diputats que votin no tan la quantia, que també ens interessa, com el concepte polític. Em sembla que he donat arguments suficients. Els ajuntaments volen, estan disposats, tenen capacitat per gestionar els diners que se'ls puguin donar amb eficàcia i ajudant complementàriament amb projecte de construcció nacional de Catalunya; de moment, vostès, senyors del Govern, senyors de la majoria, no ens ho fan encara prou fàcil.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*L'H. Sr. Conseller de Governació demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Macià Alavedra): Senyor President, senyores i senyors Diputats, he demanat la paraula independentment del torn en contra que pugui fer algun representant del Grup parlamentari de Convergència i Unió per fixar la posició del Govern sobre un tema que em sembla que és de molta importància i sobre el qual val la pena fer una intervenció per tractar-lo amb una certa cura; sobretot perquè el tema està avui en la vida política catalana. Hi ha unes esmenes concretes, que són les que ha defensat el Diputat senyor Nadal i a les quals he de fer referència i de les quals haig de parlar, i haig de parlar també dels conceptes de baixa, encara que ell, hàbilment, en la seva intervenció els hagi volgut evitar perquè, si no, ens debatriem dins de l'irreal i convé concretar els temes. Hi ha, al mateix temps, una proposta de la Federació de Municipis, que presideix el Diputat senyor Nadal, i que és diferent de les esmenes que ell aquí ha defensat, però que també és una proposta que mereix tota l'atenció. I després hi ha —i ell també hi ha fet referència— una proposició de llei que debatrem probablement el febrer de creació d'aquest Fons de Cooperació Municipal i que és una proposició de llei molt oberta a tota classe de fórmules.

Jo vull marcar la posició del Govern dient que ens oposem a aquestes esmenes —ho dic d'entrada— per diversos motius. En primer lloc —i ens hi oposem en aquest moment—, en primer lloc per motius polítics. El senyor Nadal hi ha fet referència en el principi de la seva intervenció i ha citat el Conseller d'Economia i Finances, i ha citat el Diputat senyor Armet i em sembla que també el Diputat senyor Ribó, en algun moment de la seva intervenció. Jo, a aquests motius polítics, com que en el dia d'ahir van ser claraments dits, també hi faré una referència breu, però es tracta de concretar que, com que el sistema de finançament de les autonomies, en general, i de la Generalitat, en particular —que és la que aquí ens interessa—, és deficient, molt deficient, i que aquesta és una coincidència general en la qual tots estem d'acord, i que la Generalitat té un marge de maniobra molt petit., i això és cert, i amb el senyor Nadal hem tingut converses sobre aquest tema i ell sap perfectament que el marge de maniobra proporcionalment als habitants que té l'Ajuntament de Girona o que té l'Ajuntament de Lleida, per citar un altre Diputat alcalde, són més grans que el marge de maniobra que té la Generalitat proporcionalment als habitants de Catalunya. I aquest és un fet. I aquest marge de maniobra tan petit s'ha de tenir molt en compte i és molt determinant en el moment de prendre o no prendre la decisió actual de creació d'un fons de cooperació municipal.

El marge de maniobra és petit perquè —i això ho sap tothom— el sistema de valoració de transferències, encara que hi hagi impostos cedits, el que realment està cedit és el rendiment dels impostos com a quantitat a compte, perquè realment el sistema de valoració de les transferències es basa en el cost efectiu, que és el cost directe, el cost indirecte més les inversions. És evident que, fins que no estigui resolt aquest tema del finançament de la Generalitat, nosaltres no podrem acceptar la creació d'un fons de cooperació com el que aquí se'ns proposa, malgrat el seu interès polític evident, i malgrat —com es deia

ahir— estar d'acord amb el principi. Però sí que creiem que la solució del finançament de la Generalitat i del finançament dels ens locals no ha de ser una solució enfrontada, sinó que hauria de ser una solució conjunta i que hem de lluitar conjuntament per un repartiment racional dels recursos de l'Estat en funció de les competències i serveis que presti cada Administració; un repartiment racional entre Administració central, Administració autonòmica i Administració local. I, evidentment, si el finançament de la Generalitat és deficient, si el finançament dels ens locals és deficient, els recursos han de sortir de l'Administració de l'Estat o bé d'un increment de la pressió fiscal. Em sembla que això són obvietats, però el repartiment racional dels recursos, que és un tema que està aconseguit en certs països molt millor que a l'Estat espanyol, és un tema que hem d'abordar conjuntament i no enfrontadament municipis i Generalitat.

S'ha parlat en aquest aspecte d'uns conceptes positius, que es van dir ahir —jo hi estic totalment d'acord—, de la coordinació, vinculació dels ajuntaments a la Generalitat. Aquest és un concepte en el qual ha insistit molt el senyor Nadal en la defensa de les seves esmenes, i em sembla que políticament és un concepte molt definitiu. Ell diu: «amb la resposta que vostès ens donen, de fet, ens fixen la solució *ad calendas grecas*, podríem dir.» Però no és així, perquè la fórmula definitiva del finançament de la Generalitat s'ha de saber abans del 86, per imperatiu estatutari i, d'altra banda, per una realitat, que és pel canvi del sistema tributari. I nosaltres creiem que l'any 85, en aquest tema, és un any decisiu. Hi creiem, i hi hem de creure tots, perquè suposem que es complirà l'Estatut, i que s'ha de complir, i que hem de tenir una nova fórmula de finançament abans de l'any 86 que ens permetrà resoldre també el finançament, i conjuntament, dels ens locals.

Jo diria que després de la consecució de l'Estatut, amb totes les deficiències que en el moment de posar-lo a la pràctica li hem trobat tots plegats, aquest és l'objectiu polític junt amb la simplificació de les Administracions que actuen a Catalunya i que també ens lliga Generalitat i ajuntaments; aquests són els dos grans objectius del moment actual.

Jo crec que en el debat d'aquest Pressupost s'ha parlat molt sovint de les formes, i les formes són molt importants, i vostès no van presentar això bé, i la fotocopiadora, i tots aquests temes sí que són importants, perquè les formalitats en democràcia són importants. Però l'important seria que en sortissin alguns objectius polítics, també, perquè aquest també és un debat polític. Jo els concreto molt simplement i lliguen ajuntaments i Generalitat: simplificació de les Administracions i finançament de la Generalitat i dels ens locals.

Fins aquí els motius polítics, senyor Nadal. En uns motius jurídics. Jo no hi voldria insistir perquè tots els temes jurídics són d'interpretacions diverses, però sí que hem de citar l'article 142 de la Constitució, que diu que les hisendes locals es nodriran fonamentalment de tributs propis i de participació en els de l'Estat i els tributs de les Comunitats Autònomes. Jo ja he explicat que els tributs que tenim cedits, de fet, és rendiment de tributs com a quantitat a compte. Però aquest precepte constitucional, al nostre entendre, no és d'aplicació directa, sinó que tant l'Estatut com el Projecte de Llei de Bases de Règim Local —que em sembla que està en debat al Senat i que s'aprovarà ràpidament en el Senat— preveuen una llei que reguli les finan-

ces, el finançament dels ens locals. I, per tant, seria bo que aquest marc jurídic es definís com més abans millor i que la creació d'aquest fons de cooperació no fos, en aquest aspecte —i perdoni l'expressió—, una precipitació, perquè estem en el moment en el qual realment tindrem la Llei de Bases de Règim Local, tindrem la Llei de Finançament de les Corporacions Locals, podrem fer la nostra llei d'organització territorial, que ha de distribuir competències i funcions dins de Catalunya, i en la qual s'han d'incorporar uns ens locals nous que també s'hauran de finançar, que són les comarques, i podrem tenir també la nostra llei municipal, i tindrem la fórmula de finançament de la Generalitat i també, probablement, dels ens locals. I tot això ho tindrem, segurament, durant l'any 85. I quan dic l'any 85 no és una volada de coloms, perquè realment tots aquests terminis són terminis legals i polítics perfectament previstos. Vostè pot dir que s'ha tardat molt —i segurament té raó—, però finalment, en aquest moment, estem a les portes de poder trobar solució a aquests temes, que són els més importants.

Vull fer una referència política que al meu entendre em sembla important, que és el famós article 48 —ho dic de memòria, em sembla que no m'equivoco—, 48, de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que, a més, ens diu que els fons de participació dels ajuntaments en els ingressos de l'Estat, és a dir, al Fondo Nacional de Cooperación —em sembla que es diu, i que vostè ha citat—, que és el que els ajuntaments reben de l'Administració central, ha de passar per la Generalitat, i que la Generalitat en aquests moments ja ho rep i ho distribueix ràpidament, sense demora, a través dels criteris que li vénen predeterminats; la Generalitat, jo crec que aquests fons els ha de poder repartir junt amb el que es reparteixi del Pressupost de la Generalitat amb uns criteris conjunts de creació d'infraestructures locals de Catalunya amb uns criteris fixats per aquest Parlament. Aquest és un tema importantíssim, i aquest article 48 de l'Estatut no es repeteix en els altres Estatuts, i em sembla que realment no solament el que els ajuntaments reben de l'Estat, sinó el que la Generalitat destini i destinarà als ajuntaments en el seu Pressupost, hi ha uns criteris, hi ha un pla director d'inversions, de creació d'infraestructures municipals a Catalunya i de serveis municipals a Catalunya en el qual ha d'intervenir aquest Parlament, i que lligui totes les Administracions que actuen a Catalunya, incloses també les Diputacions, evidentment, que és un tema que no podem oblidar.

Motius jurídics, doncs. Hem començat pels motius polítics, pels motius jurídics —que tenen molta relació amb els polítics, com vostè ha vist per la interpretació que donem a l'article 48—, i després uns temes concrets que jo citaré a títol d'exemple, sobre els recursos. D'on els treu, els recursos? És a dir, el que en podríem dir les esmenes a la baixa, que vostè hi ha passat molt ràpidament i que ja ha dit: «pot ser que ens haguem equivocat en alguna d'aquestes esmenes.» Ja ho ha dit. Jo crec que sí, que s'han equivocat. Però m'agradaria fer únicament tres o quatre comentaris per situar la dificultat del tema, senyor Nadal.

Miri, vostès passen 1.500 milions del Pla d'Obres i Serveis a aquest Fons de Cooperació Municipal. Dins d'aquests 1.500 milions n'hi ha 750 que són aportació de l'Estat i que l'Estat aporta al Pla d'Obres i Serveis de Catalunya excepcionalment, perquè aquesta també és una diferència que tenim amb totes

les altres Comunitats Autònomes de Catalunya: el Pla d'Obres i Serveis de Catalunya és globalitzat i a la resta de Comunitats Autònomes d'Espanya són per províncies —em sembla que m'he equivocat abans i he dit Catalunya per Espanya, però ja m'han entès. I l'any 78, durant l'època de la Generalitat provisional, jo crec que es va fer un pas endavant molt important, que és que la Generalitat fes el Pla d'Obres i Serveis de tot Catalunya amb una transferència que li ve de les Diputacions a la Generalitat, i que les Diputacions hi aportin diners.

I aquí s'ha parlat que posàvem cartells amb els diners de les Diputacions; bé, això té poca importància en aquest moment. En té electoralment, i els cartells —que, per cert, no són 400 milions, senyor Armet. Vostè ja ho dedueix, ha estat un lapsus—..., però això és una trivialitat en aquest moment, això és una trivialitat en aquest moment perquè, realment, l'important és tenir un Pla d'Obres i Serveis per a tot Catalunya, que, és clar, quan jo parlo amb el Conseller de Governació d'Andalusia o amb el Conseller de Governació d'Aragó, aquest és un tema que els fa molt de goig com a Comunitat Autònoma, i aquest jo crec que és un tema que realment nosaltres hem de conservar. I, aleshores, si aquests 1.500 milions, inclosos 750 de l'Administració de l'Estat, els passem a un fons de cooperació municipal, aquests 750 milions de l'Estat han de retornar a uns plans de les Diputacions, han de retornar a les províncies. I hi han de retornar perquè aquest ha estat un tema de grandíssima discussió —i el seu company Eduard Martín Toval n'és un testimoni d'excepció, i hem jugat junts, perfectament coordinats, en aquest tema— en la Llei de Bases de Règim Local, que estableix per a tot Espanya uns plans d'obres i serveis provincials, amb l'única excepció de Catalunya. I aquesta és una de les coses que s'han aconseguit en aquesta negociació, que ha passat pel Congrés de Diputats i que, si el pacte no es trenca, passarà pel Senat. I, ara, renunciar a aquest tema sense tenir lligada legalment l'aportació de l'Estat o l'aportació de les Diputacions seria retornar a uns plans provincials, seria un enfortiment de les Diputacions que la nostra opció política almenys no hi està d'acord, i ho diem d'una manera ben clara.

Per tant, em sembla que aquest traspàs del Pla d'Obres i Serveis al Fons de Cooperació Municipal és precipitat.

Hi hauria molt a dir sobre el Pla d'Obres i Serveis i la seva filosofia i per què s'aplica a ajuntaments petits. De tota manera, l'altre dia —ahir, em sembla— hi feia referència el senyor Armet, vostè sap que les bases noves del Pla d'Obres i Serveis han entrat en aquest Parlament, i que estableixen una sèrie de diferències amb les bases anteriors, que tenen una obertura als ajuntaments també de més de 20.000 habitants, que tenen una possible coordinació amb altres ajuts de les Diputacions. I li haig de recordar que hi ha ajuts molt importants, com són tots els provinents del cànon energètic, del qual disposen les Diputacions de Tarragona i de Lleida, a títol d'exemple.

Un altre exemple seria que 400 milions per a un Pla d'abocadors, vostès el passen al Fons de Cooperació Municipal. I aquest és un exemple que té una certa importància perquè permet d'establir una filosofia de l'eficàcia d'intervenció d'una organització, d'un organisme o de l'altre, d'una Administració o de l'altra. En l'exposició de motius de la seva Proposició de Llei vostès repeteixen un concepte que és cert, però no generalitzat, i que s'utilitza sovint, que és el de dir: «L'Administració local és la que es troba més a prop dels ciutadans», i això, evi-

dentment, és cert. Conseqüència immediata: és la més racional, la més eficaç, la més simplificadora —i vostè hi ha afegit «la més controlable»— per prestar serveis. Doncs, bé, segons quins serveis, sí; segons quins altres, no.

Quan es necessita un plantejament global de Catalunya, la instància més eficaç teòricament, independentment de la gestió, és la Generalitat. És a dir, el Pla d'Abocadors de Catalunya depassa la competència municipal; va més enllà dels termes municipals. Vostè sap que s'ha de fer molt sovint a nivell comarcal; doncs, què farem: aquests diners, en un fons de cooperació municipal, perquè es reparteixin entre els ajuntaments, per exemple, proporcionalment al nombre d'habitants? No. Hi ha una instància global de Catalunya que és la Generalitat, que pot fer molt millor i més eficaçment —en aquest cas i teòricament, ho repeteixo— que els ajuntaments una planificació, és a dir, el Pla d'Abocadors de Catalunya, i, per tant, nosaltres creiem que aquesta partida concreta ha de quedar-se, o hauria de quedar-se —suposant que diguéssim sí, que no és el cas— a la Generalitat.

O com, per exemple, els ajuts extraordinaris per a riuades. Com pot, aquesta partida, passar als ajuntaments si l'ajut extraordinari és en aquell ajuntament que ha tingut la catàstrofe, i s'ha de donar des de la instància global de Catalunya, que és la Generalitat? O bé, un cas diferent —i és l'últim exemple que li dono—, que és la coordinació de policies locals. La coordinació de policies locals vostè sap que és una competència exclusiva de la Generalitat i que, per tant, la Generalitat l'ha d'exercir.

Nosaltres tenim una partida, i la teníem l'any anterior i l'altre, i vostè sap perfectament que nosaltres, aquesta partida, l'hem repartit a les escoles de formació de certs municipis de Catalunya, seguint les propostes de la Federació i de l'Associació de Municipis, i el que vostès demanen amb la seva Proposició de Llei, en aquest cas ja ho hem fet: la Generalitat ha creat una comissió de coordinació, ha recollit les propostes de la Federació i de l'Associació, i ha repartit els diners. Això és una manera d'exercir la competència, però el comitè que s'ha creat en virtut de la Llei de Coordinació de Polícies Locals, Comitè en el qual participen Federació i Associació de Municipis, ha continuat treballant. I vostè sap també que en aquests moments s'orienta cap a un altre exercici de la seva competència de coordinació, que és la creació de l'Escola de Policia de Catalunya —i que espero que ho podran fer durant l'any 85—, oberta a disposició de tots els ajuntaments de Catalunya i dels seus 6.500 policies municipals, i que això és un tema ben rebut per la Federació i per l'Associació —segons les notícies que tinc, el seu moviment d'ulls en aquests moments m'ha creat una certa perplexitat—, fins i tot jo diria ben rebut per l'Ajuntament de Barcelona que, com vostè sap, és peça clau en aquest tema perquè, dels 6.500 policies municipals de Catalunya, si no m'equivoco, en té prop de 3.500. Però que la Generalitat pogués fer una escola de policia de Catalunya, en la qual es formessin tots els policies municipals de Catalunya, que rebessin tots ells la mateixa formació, jo crec que és la millor manera d'exercir una competència que la Generalitat té en virtut de l'article 13 de l'Estatut, que és la de coordinació de policies locals.

Quatre exemples diversos —Pla d'Obres i Serveis, abocadors, ajuts per a riuades, coordinació de policies locals— que indiquen que realment els diners que vostès treuen de certes

partides per crear el Fons de Cooperació Municipal són diners irrenunciabls, o bé en virtut de la política que vol fer la Generalitat —que li pertoca de fer— de planificació global, o en exercici d'una competència que té la Generalitat.

Hi ha un altre tema que jo voldria dir perquè m'agradaria parlar molt clarament. En el debat de política general que hi va haver en el Congrés de Diputats a Madrid el mes de setembre, i que hi ha cada any, com també hi és en el nostre Parlament, el President del Govern va expressar un concepte amb el qual puc no estar d'acord, però que el va dir molt clar; va dir: «Sobre la construcció de l'Estat de les Autonomies», i era en una rèplica que feia al Diputat Miquel Roca, «vull que quedi ben clar», va dir ell, «que l'Administració central es reserva el dret d'actuar directament a prop dels ciutadans en el territori de qualsevol Comunitat Autònoma.»

És a dir, no és que tot el que passi a Catalunya ho fa la Generalitat, sinó que l'Administració central es reserva el dret de tenir també actuacions puntuals i a prop dels ciutadans en el territori de Catalunya. I aquest és un concepte molt important, i que afecta l'autonomia que estem construint a Catalunya. Jo puc no estar d'acord respecte al que diu el President del Govern, però li dic que respecte a Catalunya la Generalitat vol aplicar aquest principi en el territori de Catalunya, i l'hi dic amb tota claredat, amb tota claredat. I en el moment que hi hagi el repartiment de competències i de funcions que hem de fer, aquest tema el plantejarem tenint en compte aquest principi nostre, que potser no serà el de vostès, però, evidentment, per això no pertanyem a les mateixes opcions polítiques.

I, finalment, jo crec que en la seva intervenció hi ha hagut unes aportacions enormement positives, que vostè podrà dir: «I de què em serveixen, si em diuen que no?». Però permeti'm que li digui que les trobo enormement positives i que les comparteixo, i que les compartim, que és el de dir que els ajuntaments han de ser una peça clau de la reconstrucció nacional de Catalunya.

En certs moments, en campanyes electorals, dins de la lluita política, dins de l'arrossegada partidista que tots plegats podem patir en un moment determinat, ha semblat que hi havia enfrontaments, o que hi podia haver conflictes de competències o de protagonisme entre els ajuntaments i la Generalitat, però jo crec que realment considerar que aquestes dues Administracions, l'autònoma i la municipal —que totes dues neixen de Catalunya i dels vots del poble de Catalunya, i totes dues actuen sobre tot el territori de Catalunya, perquè la Generalitat actua sobre tot el territori, i vostè ens recordava que tot el territori de Catalunya està constituït per municipis—, per tant, aquestes dues Administracions han de fer un bloc conjunt i, a més a més, poden plantejar molts temes conjuntament a l'Administració central, no per enfrontar-s'hi, sinó per resoldre'ls. I, per tant, aquesta afirmació de vostè jo crec que l'hem de recollir i que l'enfrontament entre aquestes dues Administracions no és bo.

Però en aquests moments tenim una etapa en què aquesta afirmació realment es pot portar a la pràctica, en la redacció de la Llei d'Organització Territorial —jo li vull recordar que aquí hem d'introduir uns altres organismes que han d'assumir competències municipals, competències de les Diputacions i competències delegades també de la Generalitat, i que tot això ha d'entrar dins l'organització administrativa de Catalunya—,

Llei d'Organització Territorial, Llei Municipal —que hem de fer l'any 85— i plantejament i solució també durant l'any 85, seguint el mandat estatutari, del finançament de l'autonomia de Catalunya i del finançament dels ens locals de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Joaquim Nadal té la paraula per un quart d'hora.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats. Senyor Alavedra, pel que fa als motius polítics, primer, una consideració de tipus molt general.

Cada vegada, cada vegada que els socialistes amb autèntica passió catalanista parlem de Catalunya, vostè, el seu Govern i els Diputats de la seva majoria ens parlen constantment d'Espanya, sempre ens parlen d'Espanya. Nosaltres volem insistentment parlar de Catalunya; vostès ens parlen a cada moment d'Espanya.

Motius polítics. Vostè ha dit: «Anem de bracet els ajuntaments i nosaltres; estirem més calés de l'Estat i així arreglarem els nostres problemes.» Ja hi arribarem, naturalment, i nosaltres, des de la Federació de Municipis, hem intentat tantes vegades com ha convingut d'esgarrapar més diners de l'Estat, però el que aquí plantejem avui no és un debat sobre problemes de caràcter general de finançament de les autonomies, de finançament de l'autonomia de Catalunya o de finançament de tots els ajuntaments de l'Estat espanyol: estem plantejant la possibilitat de crear un fons de cooperació municipal de Catalunya, a Catalunya, per a Catalunya, per als municipis de Catalunya.

Respecte al marge estret de la Generalitat, més estret que el dels ajuntaments? Si fa no fa, senyor Alavedra, perquè vostès tenen un marge estret de maniobra; els ajuntaments, també. Ahir, per exemple, l'Ajuntament de Girona va debatre els Pressupostos per a l'any 1985, i el primer partit de l'oposició va haver de limitar la seva discussió pressupostària a partides sobre 2.000 milions de pessetes que no passaven de 30 o 35, perquè la majoria dels altres eren irrenunciabls. El marge de maniobra dels ajuntaments també és molt limitat, i si és veritat que a part d'una solució a la qual vostè ens convida a anar de bracet, que és obtenir més recursos dels que obté el Govern central del conjunt dels ciutadans d'aquest país —que hi estem d'acord—, hi ha un altre camí o hi ha altres camins per obtenir més recursos o per als ajuntaments o per a la Generalitat, fem-los servir.

Pel que fa als ajuntaments, nosaltres tenim capacitat i competències per crear taxes i impostos municipals, i ho fem; vostès tenen capacitat i competències per crear taxes i impostos autonòmics, i ho fan només en part, creant taxes —o impostos encoberts, en forma de taxa, amb molta subtilitat—, i jo crec que ho haurien de fer més, tal com estan les coses: incrementar la pressió fiscal, tot i que en la campanya electoral van prometre que no ho farien; però si tan malament estan, hi ha un projecte polític concret: endavant, més pressió fiscal, i aclarim-nos.

Pel que fa als motius jurídics, senyor Alavedra, quan em parla de l'article 48 de l'Estatut i del Fons, m'està parlant, com aquell que diu, en aquests moments, per tal com funciona, simplement del transvasament Tajo-Segura. I els diners surten de Madrid, passen per la Conselleria d'Economia i Finances —i jo crec que amb bastant de puntualitat—, el senyor Culler

paga els ajuntaments. No és aquest, tampoc, el debat. No hem de parlar ara de com refonem tot el Fons Nacional de Cooperació Municipal de l'Estat amb el possible fons que nosaltres li estem proposant —ja en parlarem en un altre moment, quan vostès acceptin un debat de caràcter més general que tota una sèrie de senyors els hem demanat i que vostès no accepten.

I pel que fa als exemples concrets que vostè ha utilitzat a un nivell molt concret per demostrar que ens hem equivocat, almenys en alguna de les esmenes que fem, jo l'hi giraria a l'inrevés. D'acord, hi ha coses que al nivell estrictament municipal no funcionen, funcionen a un altre nivell. Comarcal? Les comarques avui funcionen, en tot cas, tàcitament. A nivell supramunicipal —que el que hem de discutir, algun dia ho haurem de discutir en aquesta Cambra, i és urgent que ho discutim aviat—, és si aquests nivells supramunicipals són per agrupació de municipis o per projecció de competències i capacitats de govern del Govern autonòmic de Catalunya. És el model de distribució territorial i organització territorial de Catalunya. Però, mentrestant, és evident que aquest fons pot tenir partides de caràcter supramunicipal per finançar, no ajuntaments concrets, sinó projectes de caràcter mancomunitat, que afectin més d'un ajuntament.

I, en tot cas, respecte a tot el que vostè ha dit, que ha acabat donant la impressió que estàvem molt d'acord en moltes coses, li puc fer diferents propostes —a vostè, perquè vostè ho transmeti al portaveu del seu Grup, i perquè el seu Grup se sumi a la nostra proposta. Primera proposta: els socialistes deixem decaure totes aquelles esmenes que vostè ha dit que són irrenunciables perquè responen a programes ja en marxa i ben fets, i ens voten totes les altres. I passarà que vostès diran que totes són irrenunciables. Però, si vol, provem-ho: triem-ne unes quantes i creem, avui, el Fons Nacional de Cooperació Municipal de Catalunya. Si no li agrada aquesta, fem-ne una altra, també avui —avui, potser només com a expressió de voluntat. Vostè ha posat un exemple, un exemple boníssim: en la seva Conselleria hi ha uns fons, 50 milions de pessetes, destinats a la coordinació de policies locals que, amb molt bon criteri, es reparteixen amb participació directa i clara de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis. Fem una cosa, també —si vol, ho proposarem d'una forma més parlamentària, al seu moment—: creem una d'aquestes comissions per cada una de les Conselleries del seu Govern, i si no fem encara el fons perquè avui no ens el votaran, comencem a intervenir d'una forma més directa i amb més capacitat de participació i discussió en la distribució d'aquells fons de la frontera permeable, que jo deia que van a parar als ajuntaments, però de vegades hi van a parar incontroladament. I, tercera possibilitat, tercera oferta: no ens votin res avui, no ens admetin la creació d'una comissió per cada Conselleria, però com que ha dit que estaven tan i tan d'acord, voti'ns la Proposició de Llei, que ja discutirem el mes de febrer.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable senyor Conseller vol tornar a intervenir?

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, només per felicitar el senyor Nadal per la seva habilitat parlamentària, desgraciadament molt allunyada del Reglament, perquè tot això demanaria unes transaccions

que vostè sap que en aquests moments no es poden fer. I, per tant, dir-li que jo, d'altra banda, ja li he dit que nosaltres, d'entrada, refusàriem les seves esmenes.

Vostè m'ha fet, al final, una sèrie de propostes. Una d'elles fa referència a un debat que hem de tenir al febrer, i que vostè ja sap quina és la nostra posició, perquè els motius polítics ho condicionen, que realment el problema del finançament de l'autonomia sigui arranjat, i que realment el termini aquell de sis anys que es fixa a l'Estatut i que es compleix ens permeti de tenir una nova fórmula de finançament de l'autonomia, i que sigui una fórmula automàtica, i que no estigui relacionada amb el cost efectiu dels serveis transferits.

Això és la nostra posició política, i és la posició que fa que nosaltres diguem «no» a aquestes esmenes i que, probablement, haguem de dir «no» el febrer a la Proposició de Llei, sense que vulgui ara anticipar esdeveniments, perquè el Grup parlamentari també hi dirà la seva. Però aquest és el fet, jo l'hi dic molt clarament. Tots els punts d'acord que jo li he dit han estat fonamentalment en el final de la seva intervenció, quan vostè ha dit que els ajuntaments eren una peça clau de la construcció nacional de Catalunya. I en aquest punt hi estic d'acord, i això ens ha de permetre de fer conjuntament la Llei d'Organització Territorial —vostè ha parlat de mancomunitats, de comarques o de diversos sistemes: no prejudgem, n'hem de parlar—, i ens ha de permetre fer conjuntament la Llei Municipal, que ha de resoldre molts d'aquests temes, i això també s'ha de fer durant l'any 85.

Per tant, aquí sí que hi estem oberts, i esperem que durant l'any 85 es puguin resoldre molts d'aquests temes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Un moment. L'Illustre Diputat senyor Nadal no vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) Bé, el senyor Ribó... Té la bondat de...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, el nostre Grup ha presentat una esmena conceptualment idèntica a la defensada pel Grup Socialista, i per tant demanàriem un torn de posicionament, en un debat en el qual no se'ns ha respost i el Govern ha emès la seva opinió en aquests moments.

El Sr. PRESIDENT: Bé, em sembla que no hi ha inconvenient a accedir a la petició del senyor Ribó, amb la condició que sigui en una forma brevíssima.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, és que aquesta esmena ha estat debatuda, i ha estat votada, i ha estat rebutjada.

El Sr. PRESIDENT: Bé, jo crec que, donada la importància d'aquest debat, hem de ser una mica flexibles per donar lloc a prendre posició a un Grup parlamentari, sempre que sigui amb una forma, diguem-ne, realment molt breu.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, dues qüestions prèvies. La primera és que la nostra esmena ha estat votada però no ha estat debatuda, perquè el portaveu de Convergència i Unió ens ha dit que no feia un torn en contra sobre aquest punt perquè esperava un debat posterior al respecte. I la segona qüestió prèvia, dir-li al senyor Alavedra que li expressem, serenament, la nostra protesta perquè ha argumentat contra una esmena presentada pel Grup Socialista, i ha ignorat olímpicament l'esmena número 61, del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que anava en la mateixa direcció, la creació d'un fons de cooperació.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, li prego que no insisteixi

en això, perquè el senyor Alavedra, evidentment, no tenia l'obligació de parlar...

El Sr. RIBÓ: No, senyor President, nosaltres no hem protestat per cap incompliment d'una obligació.

Entrant en el tema, nosaltres donem tot el suport als arguments que ha utilitzat el senyor Nadal, que a més s'escau —com saben tots vostès— que és el President de la Federació de Municipis de Catalunya, en la qual Federació el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya —perdó, el Partit Socialista Unificat de Catalunya— té una presència important. Donem suport a tots els arguments, però pel que fa a la proposta no l'hi podem donar en tot el que són les baixes, perquè algunes d'elles es contradiuen amb les esmenes que nosaltres després defensarem, com és el tema de les policies locals.

Nosaltres creiem que aquest és un problema conjunt, com ho ha plantejat el senyor Alavedra i ho ha recollit el senyor Nadal. Nosaltres creiem que és un problema conjunt que no ha de donar lloc a cap enfrontament d'Administracions ni substitució d'Administracions. Però nosaltres volem expressar, al mateix moment que recollim els arguments que hem utilitzat per defensar la nostra esmena, volem expressar la nostra sorpresa perquè se'ns parli d'objectius polítics concrets, i no es parli, tot seguit, de realitzacions polítiques concretes, d'aquell eslògan de «Fem i farem», de present i de futur. Hi ha un objectiu polític concret, en el qual sembla que tots els que s'han expressat en aquesta Cambra —i seria bo que coneguéssim totes les opinions— hi estem d'acord. Es podia crear la partida, es podia coordinar les dotacions pressupostàries existents o es podia, fins i tot, anant de menor a major, dotar amb noves contribucions aquesta mateixa partida. Ara bé, com que estem en un debat pressupostari, per a nosaltres, ja que hi ha l'acord polític en el concepte, i ho traduiríem en l'alta —per tant, anem-la a realitzar—, nosaltres creiem que no és acceptable el rebuig per no poder donar viabilitat, se'ns diu, a la baixa. La baixa és una decisió política, que correspon als que tenen la responsabilitat —que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya els atorga— d'elaborar el Pressupost.

I a nosaltres ens sap greu que, des del Govern, i sota pretextos reglamentaris, es vulgui amagar la qüestió, que és trobar les diverses fórmules, una d'elles, que podria donar lloc a la baixa. I ens sap greu quan hi ha un marc polític de negociació obert sobre totes aquestes qüestions, en el debat de lleis que afectaran després la legislació de Catalunya, com la Llei de Bases de Règim Local, i nosaltres no coneixem, com a Parlament, el contingut d'aquests acords i negociacions entre Govern de Catalunya i Govern de l'Estat.

Nosaltres volem aplicar aquí un principi que ha estat argumentat pel senyor Alavedra: el principi de competència, que és aquell que, segons ha dit molt correctament, a cada institució li cal reservar-se i defensar la possibilitat d'actuar territorialment amb la seva competència, allà on arribi. I per aquest mateix principi ens sembla que, en matèria local, Generalitat i ajuntaments de Catalunya haurien de defensar conjuntament una facultat exclusiva, a partir d'uns principis bàsics, com diu la Constitució.

És per tot això que nosaltres considerem que la conseqüència més lògica, més senzilla i més coherent amb tot el que fins ara hem sentit per part del Govern i per part del Grup que li dona

suport no és dir: «posposem el tema més enllà d'una sèrie de qüestions, grans objectius polítics», sinó, juntament amb aquests grans objectius polítics que estan a l'horitzó: «caminem i, a partir d'ara, creem la partida, iniciem unes negociacions i, de debò, fem una traducció entre el que sembla un abisme, les paraules i els fets». Si no, aquests fets estan contradint totes les paraules que es pronuncien des d'aquesta tribuna.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Escudé té la paraula, per al torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, crec que tots estarem d'acord que hem assistit a un debat de molta volada, a un gran nivell, sobre un tema importantíssim: les relacions entre la Generalitat i els ajuntaments de Catalunya.

Dins de la meua modèstia parlamentària, intentaré, en aquest torn en contra a les esmenes del Grup Socialista, que ha defensat el senyor Nadal, tornar les aigües al seu llit, a discutir les esmenes concretes. Aleshores, és clar, evidentment no entraré en el tema del posicionament polític del Govern, fet per boca de l'Honorable Conseller, amb el qual no cal dir que estem plenament d'acord.

Per altra banda, el senyor Alavedra, després de fer aquesta gran explicació de tipus gairebé, diguem-ne, de filosofia política, ha baixat, en una segona part, molt al detall de les esmenes concretes, quant a la baixa. Realment hi estem d'acord; algunes de les esmenes que havia preparat com a més simptomàtiques, com a més característiques de crítica de la baixa, l'Honorable Conseller ja les ha dit. Per això, molt breument, perquè tenim encara moltes esmenes i em temo que moltes hores per davant de debat, em limitaré a parlar de l'esmena a l'alta, o sigui, la destinació d'aquest reguitzell d'esmenes que ha anunciat el senyor Nadal que defensava.

Aleshores, el nostre Grup va veure, en examinar les esmenes presentades, que hi havia tota una colla d'esmenes del Grup Socialista que, com a alça, portaven una nova partida en la Direcció General d'Administració Local, en la secció 05, servei 03, com a transferència de capital, en el concepte 731, de creació d'un fons de cooperació municipal de Catalunya, i aquí, en totes aquestes esmenes, com ja ens té una mica acostumats el Grup Socialista, no existia cap motivació concreta —escrita, almenys— sobre aquest tema.

Aleshores, nosaltres hem recorregut a un document que ens sembla —i, evidentment, així s'ha vist en aquest debat—, un document que ha estat la base política i econòmica de totes aquestes esmenes, que és un document preparat per la Federació de Municipis de Catalunya, que es titula «Proposta de creació del Fons de Cooperació Municipal de Catalunya en el marc dels Pressupostos de la Generalitat per al 1985». I, aleshores, en aquest document s'estableixen uns principis, uns criteris, una motivació de totes aquestes esmenes.

Aleshores, per sintetitzar al màxim, jo diria —al meu entendre— que el que fa aquest document és que «pivota» tot ell a l'entorn de l'article 142 de la Constitució, perquè aquest article 142 —em sembla recordar que el senyor Alavedra també s'hi ha referit molt breument— diu que les hisendes locals hauran de disposar dels mitjans suficients per a l'exercici de les funcions que la llei atribueix a les corporacions respectives i es nodriran, fonamentalment, de tributs propis i de la par-

participació en els de l'Estat i en els de les Comunitats Autònòmiques, i, aleshores, en aquest document, es diu: «L'Estat ja ha complert aquest precepte constitucional, perquè hi ha un Fondo Nacional de Cooperación Municipal», i ara, a veure què fa la Generalitat. Com que la Generalitat no fa res, nosaltres presentem aquestes esmenes. És clar, val a dir que, com saben perfectament les senyores i els senyors Diputats, aquest Fondo està creat i està regulat amb uns preceptes preconstitucionals; no tenen res a veure amb la Constitució.

Aleshores, ha dit avui l'Honorable Conseller de Governació —ho va dir també ahir l'Honorable Conseller d'Economia i Finances— que, en aquests moments, realment seria una precipitació debatre en profunditat aquest tema, perquè hi ha a nivell d'Estat, a nivell de lleis de bases, uns preceptes en estudi, molt elaborats, que regularan de nou tot això i no sabrem exactament com queda. Però sí que voldria dir una cosa —que per això he subratllat i he posat l'èmfasi en la paraula «participació»—: participació en els ingressos, perquè el que fan vostès amb aquestes esmenes, evidentment, no té res a veure amb la participació en els ingressos. El que demanen és una administració o una recepció d'una part de les despeses; no parlen d'ingressos.

Per altra banda, en aquest document —potser és de to menor— de la Federació hi ha tota una sèrie de propostes d'esmenes que, moltes, realment, s'avenen amb les esmenes presentades, però unes altres, no. El Portaveu del meu Grup, si no ho recordo malament, ahir va parlar que totes aquestes esmenes que vostès fan, realment, a través de la Llei de Pressupost són molt superiors a les que demana la Federació de Municipis. A nivell de Comissió, amb això vam tenir una certa discussió, una certa discrepància amb el senyor García sobre la valoració... Però, bé, en definitiva, constatem això: que no hi ha una total identitat entre un element i un altre.

Ara, el que a nosaltres ens preocupa més és un altre aspecte —suposant, hipotèticament, que fos viable, avui per avui, aquest Fons—, que és el tema dels criteris de distribució i de l'organització, perquè, quins criteris s'aplicarien, hipotèticament, a l'assignació als diversos municipis d'aquests fons? Uns criteris objectius? Criteris demogràfics, amb tot el problema que significaria el pes de Barcelona i de la seva àrea? Altres criteris? No se'ns expliquen. El mecanisme... Quin mecanisme? Perquè, realment, cal suposar que, per fer totes aquestes inversions, hi hauria necessitat d'una programació, d'una anàlisi prèvia, d'un control del seguiment, etcètera. Per tant, doncs, nosaltres veiem unes dificultats, avui per avui, insuperables, a acceptar totalment o parcial aquestes esmenes.

Per acabar, voldria dir que, en aquest tema, el Grup Socialista ha innovat en la Cambra. En altres moments d'aquest debat pressupostari jo m'he permès de dir que, a través de la Llei de Pressupost, el Grup Socialista pretén modificar tota la legislació. Aquí no han fet això, sinó que han fet una altra cosa, totalment diferent, que és, amb independència d'aquestes esmenes, que el Grup Socialista —com hauran vist les senyores i els senyors Diputats en el *Butlletí* 35 del Parlament— ha presentat una Proposició de Llei, diguem-ne, *a posteriori*, perquè s'ha dit a bastament que, com a mínim, fins el mes de febrer no es podrà prendre en consideració —si es pren en consideració—, després hi hauria esmenes, etcètera; però, bé, en definitiva, en un debat, *a posteriori*, d'una Proposició de Llei, aleshores

s'instrumentaria tot aquest precepte. Ens sembla una incoherència des del punt de vista pressupostari, però no sols des del punt de vista pressupostari —i amb això acabo—, sinó que, examinat molt lleugerament —perquè, evidentment, seria caure en un parany que ara, jo, sense cap títol, entrés a fer un posicionament sobre la presa en consideració d'aquest futur debat sobre la Proposició de Llei—, una anàlisi a títol merament personal em fa veure que hi ha una contradicció, diria, entre el que vostès jurídicament, a través d'aquesta Proposició de Llei, pretenen establir i el que vostès han fet amb aquestes esmenes concretes que ara debatem.

Concretament, l'article 2 d'aquesta Proposició de Llei —torno a insistir, i entenc que molt correctament, perquè lliga amb l'article 142 de la Constitució— parla que s'establirà el percentatge de participació, no la destinació concreta. I també —i això relliga amb el que els acabo d'explicar, dels problemes de la fixació d'uns criteris que, avui per avui, no hi són— l'article 3 diu que la Llei de Pressupost —vol dir, en definitiva, el que estem discutint en aquest moment— fixarà els criteris de distribució. En aquest moment, com és lògic, en el Projecte de Llei no hi ha cap criteri de distribució; vostès, en les esmenes concretes, tampoc han presentat cap criteri i, per tant, doncs, nosaltres no tenim materialment cap possibilitat d'acceptar aquestes esmenes. Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, nosaltres ens oposem a l'adopció de totes i cada una d'elles i, per tant, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé. (*Ll. Sr. Clotas demana per parlar.*) Per quin motiu, si té la bondat?

El Sr. CLOTAS: Per una contradicció exposada pel Portaveu de Convergència i Unió, si em vol concedir quinze o vint segons en virtut dels articles 64.1 i 66.3, de contradiccions i per un aclariment, de l'escó estant, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, no hi ha inconvenient, però li prego que sigui brevíssim, eh?

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Gràcies, senyor President. Senyor President, des de l'escó. El senyor Escudé ha estat utilitzant sistemàticament un document que no és del Grup Socialista, que és de la Federació de Municipis de Catalunya, i que aquesta Federació ha fet arribar simultàniament a tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Fernández té la paraula.

El Sr. FERNÁNDEZ: Nosaltres, donada la importància d'aquest debat, demanariem una brevíssima explicació de vot.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Després de la votació? (*Remor de veus.*)

El Sr. FERNÁNDEZ: Un cop feta la votació.

El Sr. PRESIDENT: Després de la votació, evidentment, perquè si és explicació de vot hi ha d'haver votació prèviament.

Bé, anem, doncs, a votar aquest conjunt d'esmenes, encapçalades per l'esmena 91.

Els qui estiguin d'acord amb aquest conjunt d'esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra.

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 31 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Ara, ofereixo als senyors que no han pres part en aquest debat que puguin marcar la seva posició. Comencem pel senyor Fernández, que havia demanat la paraula, però el Grup d'Esquerra pot disposar, també, del mateix temps.

El Sr. FERNÁNDEZ: Gràcies, senyor President, des de l'es-có. Efectivament, hem assistit a un debat d'un gran nivell polític, i això justifica, des del nostre punt de vista, una brevíssima explicació del nostre vot.

Nosaltres hem votat en contra d'aquest grup d'esmenes presentades pel Grup Socialista, però volem que quedi clar que en absolut estem en contra de la possible creació en el futur d'un Fons de Cooperació Municipal a Catalunya. En qualsevol cas, sense que això es pugui lligar a un increment de pressió fiscal a Catalunya, que creiem que ja en tenim suficient. En tot cas, evidentment, la postura definitiva del nostre Grup respecte de la creació del Fons de Cooperació Municipal de Catalunya es determinarà el mes de febrer, si es presenta i es debat aquesta Proposició de Llei i, sobretot, quan arribi el debat de la Llei de Divisió Territorial de Catalunya i de Règim Local de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El Molt Honorable Diputat senyor Heribert Barrera.

El Sr. BARRERA: Senyores i senyors Diputats, el nostre Grup també fixarà la seva posició amb més amplitud en el moment en què es discuteixi aquesta Proposició de Llei de la qual s'acaba de parlar, però jo voldria dir des d'ara, explicar el nostre vot. Hem votat contra la creació —per mitjà de la Llei de Pressupost— d'aquest Fons de Cooperació Municipal, i per una raó molt simple, que és en la línia de tota la nostra política i de tot el que nosaltres hem vingut defensant respecte a les competències de la Generalitat i al finançament de la Generalitat.

Per a nosaltres seria molt clar i molt lògic constituir aquest Fons de Cooperació i nodrir-lo generosament si la Generalitat tingués un sistema de finançament equivalent al que tenen els bascos i navarresos, és a dir, el sistema de concert econòmic. Ara, voler-ho fer, com proposava actualment el Grup Socialista, a través de la utilització de la cessió dels magres recursos de la Generalitat, que es finança —com tots sabem— a través del que correspon a la valoració dels serveis cedits i que, ni tan sols d'aquest efecte financer del qual, en certs moments, esperàvem beneficiar-nos, hem pogut beneficiar-nos, això serviria simplement perquè hi hagués una transferència de diners de la Generalitat als ajuntaments, quan la Generalitat els necessita perquè el poble de Catalunya n'espera molt i desgraciadament no pot fer ni una bona part del que s'espera, i, en canvi, significaria una transferència de responsabilitats del Govern central, del Govern de Madrid, respecte a la Generalitat, perquè això voldria dir que moltes coses la responsabilitat de les quals, ara, naturalment, és del Govern de Madrid, que té els mitjans econòmics d'assegurar que siguin donades als ciutadans en forma de serveis municipals, aleshores, això passaria a la responsabilitat de la Generalitat. I nosaltres no podem estar-hi d'acord de cap manera. Per a nosaltres, això és una qüestió de principi, i, evidentment, el debat que hem escoltat aquesta tarda ha estat un debat interessant, però, al nostre entendre, encara no s'ha arribat prou al fons. És el debat del sistema de finançament, és

el debat de qui té la responsabilitat, tal com estan les coses ara, d'assegurar els serveis essencials als ciutadans, i aquesta responsabilitat, senyores i senyors, és del Govern de l'Estat! No podem admetre de cap manera que la Generalitat hagi d'augmentar els impostos, hagi de crear tributs nous, sobretot quan la LOFCA li ho fa extraordinàriament difícil, perquè no li permet, en matèria tributària, ni tan sols moltes de les llibertats que concedeix als ajuntaments. En aquestes condicions, doncs, nosaltres no podem fer més que oposar-nos a aquestes esmenes del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé. Passem ara a la següent esmena, que és la 92, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, però abans de donar la paraula al seu representant, voldria demanar als presents que tinguin en compte que era necessari que tinguéssim aquesta explicació perquè el tema s'ho valia, però hem de reprendre el nostre ritme, que hem alentit extraordinàriament, perquè tenim molta feina a fer.

Per tant, l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres té la paraula, però prego que recuperem el ritme.

El Sr. TORRES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, gairebé estaria temptat de demanar perdó de pujar a aquesta tribuna per defensar unes modestíssimes esmenes, la 92 i la 940, senyor President, després d'un debat magnífic, com se n'haurien de produir molt més sovint en aquesta Cambra, altament alligonadors i que, naturalment, donen un prestigi a aquest hemicle. Aquestes esmenes tenen una petita motivació i és que nosaltres, quan ens vàrem estar examinant els Pressupostos de TV3 i de la Corporació Catalana, ens vàrem adonar que la presentació de les despeses personals no estaven degudament especificades, no hi havia un detall suficient com existeix en altres partides del Pressupost.

Nosaltres no hem trobat normal que, per exemple, mentre un ciutadà de Catalunya qualsevol pugui saber quan guanya l'Honorable President de la Generalitat o l'Honorable President del Parlament, pugui saber quan guanyem nosaltres, els humils Diputats, quan guanya un uixer del Parlament, quines són les remuneracions dels alts càrrecs de les institucions catalanes, sigui extraordinàriament difícil de saber, de penetrar en el detall dels alts càrrecs de TV3 i de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Fins i tot s'arriba a la filigrana que podem saber, per exemple, quina és la remuneració, amb noms i cognoms, de Josep Tarradellas —cosa absolutament extraordinària— i en canvi no sabem quines són les remuneracions de persones importantíssimes, amb un gran nivell de responsabilitats en la vida del país.

I que consti, que consti, que aquestes esmenes no tenen ni el més mínim desig de manifestar una oposició a tal o tal retribució, a tal o tal remuneració. Nosaltres no compartim uns judicis extremament crítics que varen ser manifestats en el darrer debat d'ahir a la nit, parlant de barbaritats, parlant d'excessos, parlant d'una sèrie de coses que nosaltres no compartim gens ni mica. Però ens va semblar, en aquestes esmenes, que valia la pena que l'opinió pública catalana pogués saber amb detall la importància d'aquestes remuneracions. Aquest detall, no el vàrem poder obtenir fins al final dels debats en Comissió, d'una manera extraoficial. I ens permetem aquí ara, molt ràpidament, per obeir el desig del Molt Honorable President, que cadascú sàpiga, exactament, quins són aquests nivells de remun-

neració, que vaig a llegir, repeteixo, molt ràpidament.

Pel que fa referència a TV3: el personal directiu, quatre persones, són 21.500.000 pessetes; el personal dirigent, vint-i-nou persones, són 110 milions de pessetes; el personal laboral, sis-centes quaranta-una persones, són 1.303.731.000 pessetes, i els col·laboradors eventuais, sense especificar, són 445.375.000 pessetes. Això fa un total de 1.880 milions de pessetes.

I pel que fa referència a la Corporació Catalana, ràpidament: un dirigent: 6.443.000 pessetes; dotze consellers: 28.702.000 pessetes, i quinze càrrecs laborals, dirigents, caps i altre personal: 33.411.000 pessetes. A aquestes despeses, naturalment, cal afegir-hi les quotes corresponents de la Seguretat Social.

Repeteixo, no és el nostre propòsit discutir ni regatejar aquestes remuneracions, que estem convençuts que responen a la remuneració d'uns càrrecs amb una alta responsabilitat i amb un alt grau de nivell de tecnicitat. No és el nostre propòsit de discutir-ho, però hem volgut fer palès a la Cambra, de cara als mitjans de comunicació i a l'opinió pública, que tothom sàpiga, perfectament, per desig de transparència, de clarificació i per evitar possibles males intencions, que tothom sàpiga quin és l'estat de despeses de personal, tant de TV3 com de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. I aquest desig de clarificació és tan satisfet que em permeto anunciar la retirada d'aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Torres. Ara ens trobem amb l'esmena número 93, del Grup Socialista. Per defensar-la tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, aquest Diputat defensarà alhora només dues esmenes, la 138 i 139, 93, 94. Les dues tenen en comú el fet que introdueixen una partida nova, que consisteix a donar una subvenció al CIDOB i una altra a l'Associació d'Amics de les Nacions Unides. Bé, jo suposo que a hores d'ara en aquest debat pressupostari ja sembla que han sonat les trompetes de Jericó i es va enderrocant la muralla d'esmenes edificada, i l'esperança que aquest sistema s'arribi a rectificar és molt minsa. Quan en ocasió de la discussió del Pressupost del 84 jo mateix vaig presentar la proposta que es donés una subvenció al Centre d'Informació i Documentació Internacional de Barcelona, es refusà d'una manera molt expeditiva, dient-nos que la baixa corresponent era intocable, probablement perquè eren... (Pausa...)

El Sr. PRESIDENT: Perdoni'm, senyor Lorda, perdoni'm un moment, haig de cridar l'atenció de la Cambra perquè guardi silenci. Endavant, senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Moltes gràcies, senyor President..., perquè probablement es tractava de diners gastats. El més segur és que si haguéssim proposat la baixa en un altre lloc ens hauríem trobat també amb la caixa buida i els resultats haurien estat els mateixos. Això és la impressió que teníem en discutir el Pressupost del 84; semblava que estàvem assistint a una missa de rèquiem *corpore insepulto*, que era el Pressupost: hi havia una rigidesa calavèrica que era impossible de tocar, i estic veient que en aquesta ocasió torna a passar el mateix.

Hauré de repetir, és clar, que el CIDOB és d'interès nacional, reconegut per tots els Grups d'aquesta Cambra, inclòs Convergència i Unió, o inclosa; que la tasca singular a Catalu-

nya i que porta a terme en el terreny de la recopilació i difusió de dades sobre els esdeveniments d'abast internacional és molt coneguda; la sòlida infraestructura de la qual disposa en funció de la seva finalitat, l'equilibrada composició pluralista dels seus òrgans de direcció, que garanteix una actuació de base estrictament científica, i recordar també el prestigi que té aquesta entitat dins i fora de Catalunya. I acabàvem dient, en aquella ocasió, que el CIDOB mereix la subvenció de la Generalitat, però també dèiem que la necessita, perquè els seus recursos consisteixen només en subvencions de corporacions públiques. Per tant, negar-li una d'aquestes subvencions és obstaculitzar la realització d'una obra als nostres ulls ben feta, amb dedicació plena i intel·ligent, en un domini no cobert a Catalunya, i fins i tot tampoc a la resta d'Espanya, per cap altra entitat.

Respecte a l'esmena següent, es tracta de subvencionar l'Associació dels Amics de les Nacions Unides. Recordin que tenen el local al carrer Fontanella, on es refugiaven sovint durant el franquisme els grups polítics, en aquells moments considerats subversius. Aquesta entitat es dedica a la divulgació de les activitats de les Nacions Unides pel que fa, sobretot, als esforços de l'organització per la pau, la cultura i el combat a favor d'aquelles zones del món més deprimides. Comptar a Catalunya amb aquesta associació, que és central a tot Espanya —en aquest aspecte podríem dir que Barcelona és la capital d'Espanya—, és quelcom que el Govern de la Generalitat hauria de veure amb molt bons ulls. Nosaltres ho creiem així, i per això demanem, especialment al Grup majoritari de la Cambra, que vulguin acceptar aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor President. Si em permetés, hi ha una altra esmena, la 96 d'aquest document de treball, que és la 141, que és d'Esquerra Republicana, que afecta aquest mateix concepte d'una subvenció al CIDOB. Aleshores, si no hi hagués inconvenient, preferiria el nostre Grup escoltar la defensa que pugui fer Esquerra Republicana i aleshores prendre una decisió, perquè aquí observem que la font de finançament és diferent.

El Sr. PRESIDENT: Sí, d'acord, amb permís del Grup Socialista, saltarem aquesta esmena número 95, de què immediatament tractarem, i ara donem pas a la 96, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, no voldria repetir els arguments ja donats pel Diputat Il·lustre senyor Lorda, però nosaltres presentem, en aquesta esmena, una proposta de subvenció de 3 milions de pessetes al Centre d'Informació i Documentació Internacional a Barcelona, que s'anomena CIDOB. Unes breus paraules de presentació d'aquest centre. Es tracta d'un centre que està fent, de fa alguns anys, una tasca realment interessant mitjançant l'organització de cursos de relacions internacionals i activitats diverses, de grups de treball, sobre temes internacionals i activitats diverses d'interès palpitant arreu del món. Es tracta d'una entitat sense ni la més mínima finalitat de lucre. El seu objectiu és, únicament, el de coadjuvar a través de la recopilació de documents i divulgacions d'informacions amb els co-

responsables intercanvis, amb el propòsit de facilitar una millor comprensió dels principis i dels principals problemes que condicionen l'evolució del món contemporani.

Vull recordar als Il·lustres senyors Diputats que l'interès d'aquest centre ja va ser reconegut per les institucions catalanes l'any 1983, en incloure, en el Pressupost d'aquell any, una partida de 3 milions de pessetes, en el Departament de Presidència, sota la rubrica «A institucions sense finalitat de lucre», i amb menció expressa, naturalment, del CIDOB en l'article 47, número 471.04.

Voldria recordar també que aquesta inclusió va tenir, en part, el seu origen en un document que varen adreçar a l'Honorable Conseller de Cultura tots els Grups parlamentaris d'aquesta Cambra i que em permetré, rapidísimament, de donar-ne lectura.

Aquest document deia el següent: «Els portaveus dels Grups parlamentaris de la Comissió d'Economia i Finances sotsgnats consideren que el Centre Internacional de Documentació i Informació de Barcelona, únic en la seva espècie a Catalunya, porta a terme una tasca d'interès nacional, per la qual cosa, davant de la dificultat d'introduir en Comissió una esmena transaccional en el sentit d'assignar a l'esmentat Centre un ajut econòmic, recomanem a l'Honorable senyor Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació que concedeixi al CIDOB, a càrrec d'una o altra part d'ordre general, com les previstes per al foment d'activitats culturals que figuren en el Pressupost del Departament, una subvenció de tres milions de pessetes.» I, aquest document, el signen els Diputats senyor Antoni Subirà, Lluís Armet, Anton Lucchetti, Alexandre Pedrós i Josep Fornas, per Esquerra Republicana de Catalunya.

Em sembla que tot comentari ja seria superflu després de la contundència d'aquest document i estic segur que els Grups parlamentaris comparteixen la necessitat d'ajudar un organisme que està completament orientat en el sentit de donar més volum i més pes a la nostra vocació europea i internacional, i que, efectivament, una partida de tres milions de pessetes, que ni tan sols té en compte la possible erosió de la moneda i que s'accontenta d'una partida que ja figurava en el Pressupost del 1983, pensem sincerament que seria una justa reparació de cara a un organisme que desenvolupa una tasca digna d'elogi i d'interès, en uns moments que el nostre país necessita enfortir, com deia ara, la seva vocació europea i internacional.

Per tant, senyores i senyors Diputats, el nostre Grup els agrairia molt que tinguessin la benevolència, la comprensió i gairebé diria el patriotisme de votar aquesta petita esmena a favor del CIDOB.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Pròpiament no serà un torn en contra, almenys concretament de la subvenció del CIDOB. Jo crec que he donat una pista abans en demanar l'acumulació dels torns a favor d'aquestes esmenes, perquè el que ens sembla evident és que al que nosaltres ens hauríem d'oposar —i ens oposem, i per tant per això fem torn en contra— és a l'origen de la baixa que en l'esmena 93 i 94 es pretén, que és el Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya.

És un tema que no cal explicar més. El portaveu del nostre

Grup, el senyor Subirà, a bastament ha explicat el tema de la política informàtica de les grans unitats i de les unitats especialitzades, i, per tant, no podem modificar aquesta partida.

En canvi, l'esmena 96, la que ha defensat el senyor Víctor Torres, doncs, presenta als nostres ulls l'inconvenient molt més petit que l'anterior del finançament corresponent. Aleshores, tenint en compte que la partida és de tres milions de pessetes, nosaltres mostrem la conformitat a l'acceptació d'aquesta esmena.

Per tant, en definitiva, rebutjaríem l'assignació d'una subvenció, tal com es pretén en el número 94, a l'Associació d'Amics de l'ONU, i acceptaríem la subvenció al CIDOB, com demana també el Grup Socialista, però no en la quantitat que demana el Grup Socialista ni en el finançament de la baixa, sinó en la quantitat tres milions, i l'origen, el número orgànic 02.01, capítol II, article 29, concepte 291.01, com demanava el senyor Víctor Torres, en nom d'Esquerra Republicana.

I, per acabar, voldria dir que, si parlo jo i no el portaveu del nostre Grup, no és perquè el senyor Subirà defugí la seva signatura que va posar al peu d'aquest document, sinó que a la seves moltes xacres físiques que tenia fins ara hi ha afegit l'afonia total, i, per tant, doncs, aquesta és l'explicació.

Per tant, en definitiva, aquesta és la nostra posició: rebuig de l'esmena 93 i 94, per l'origen del finançament, i acceptació de l'esmena 96.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lorda té alguna...

El Sr. LORDA: Sí, molt breument he de dir que, efectivament, l'argumentació que ens ha donat el senyor Escudé ha estat la mateixa que en la sessió anterior i nosaltres retirem la nostra esmena, però mantenim la següent, la relativa als Amics de les Nacions Unides.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per tant, la 93 queda retirada i subsistent la 94, que és la que ara anem a posar a votació.

Els qui estiguin d'acord amb l'esmena 94, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 4 abstencions.

Ara, la 96.

Els qui estiguin d'acord amb l'esmena 96, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat dels presents.

Ara passem, retornem, a l'esmena 95, del Grup Socialista. L'Il·lustre Diputat senyor Clotas té la paraula per defensar-la.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, per presentar a la seva consideració una esmena que, si bé en l'import que proposa d'aprovar és un import modest, per l'estimació de l'organisme a què va dirigida i per la interpretació que fa el Grup Socialista de la decisió política del Govern en ignorar aquest organisme en els Pressupostos de la Generalitat, el nostre Grup considera que és una esmena important.

És en relació amb dotar d'uns recursos econòmics minsos —per això deïem modestos—, de 10 milions de pessetes, el

Consell Català del Moviment Europeu. I permetin-me que recordi breument quines són les xifres dels últims processos pressupostaris del Govern de la Generalitat entorn o en relació amb aquest organisme. En el 1983 el Pressupost de la Generalitat dotava el Consell Català del Moviment Europeu de tres milions de pessetes; en el 1984 no li va donar cap tipus de subvenció, és a dir, es va passar de tres milions de pessetes a zero pessetes, i en el 1985, en el Pressupost que avui estem debatent, inicialment el Consell Executiu tampoc va dotar de cap tipus d'assignació pressupostària aquest organisme.

Paral·lelament, voldria esmentar, perquè hi té relació, perquè creem la baixa d'aquest altre organisme, que ens trobem amb un altre organisme d'objectiu, finalitat i tipus de treball similar, que és el Patronat Català pro-Europa. Té menys transcendència històrica, sens dubte, i que, per tant, en el 83 no apareixia en els Pressupostos de la Generalitat, és a dir, en el Pressupost de 1983 no se'l dotava de cap tipus d'assignació, no existia encara; en el 84 va passar amb un Pressupost de 16 milions de pessetes, 15.800.000, Pressupost que vàrem aprovar la darrera setmana, i en aquest exercici del 85 se l'incrementa fins a 61.280.000 pessetes. Aquest és l'element que a nosaltres ens sorprèn i que creiem important, malgrat la modestia pressupostària que els proposem d'aprovar, perquè sembla que indica una orientació política molt clara, i és que des de la responsabilitat del Consell Executiu de la Generalitat es considera útil, valuosa, eficaç, necessària l'acció d'un determinat organisme de manera absoluta i, per altra banda, de manera també absolutament però en contra es considera, o es deu considerar, ineficaç, innecessari, obsolet un segon organisme, perquè si des de la responsabilitat del Govern s'incrementa, multiplicant per deu, un Pressupost d'un organisme i es redueix a zero en el següent, això és el que cal interpretar d'aquesta decisió política.

Molt breument faré dos, tres trets substancials que defineixen el caràcter del Consell Català del Moviment Europeu i que molts altres Diputats d'aquesta Cambra, d'altres Grups, a més del Grup Socialista, podrien fer amb molta més autoritat que jo mateix, perquè el coneixen molt a fons i algun d'ells participa d'una manera activa des de fa anys en la seva junta directiva.

Jo recordaré que aquest és un organisme d'una nítida tradició catalana, democràtica i de vocació europea, que es remunta ja com a organisme contribuent a la fundació del Consell Europeu, crec, el 1948 i que és membre, també, fundador del Consell Federal Espanyol Europeu, l'any 61 o 62, si no recordo malament; d'una extraordinària eficàcia, lluita, que es planteja, ja des d'aleshores i continuant-la avui, una acció plural, en absolut, allunyada totalment de qualsevol tipus d'interès partidista, amb la participació de moltes i diferents forces polítiques i socials de Catalunya en el seu si, i amb una acció igualment important que desinteressada, i és treballar fermament per la incorporació de Catalunya, per la incorporació d'Espanya a l'Europa democràtica. I això, repeteixo, no des d'ara, sinó des de 1948, fins al punt que aquest organisme mereix darrerament el reconeixement d'altres Administracions de govern, com per exemple el Ministeri d'Afers Exteriors del Govern de l'Estat, quan concedeix —i aquí sí que s'hi presta i hi està d'acord el Govern de la Generalitat— la medalla crec que és d'Isabel la Cataòlica a qui és president d'honor d'aquest organisme,

senyor Gironella, i que, si no recordo malament, se li havia de retre el dia 27 i que per problemes de protocol no pot ser fins el 29. Però, dic, repeteixo, rep el reconeixement d'altres Administracions de govern perquè la seva tasca es valora i es reconeix com a extraordinàriament eficaç.

Jo vaig tenir l'oportunitat, fa tan sols unes setmanes, com altres Diputats d'aquesta Cambra, de departir amb la junta directora d'aquest organisme, i ens parlaven dels seus projecte per a l'any 85 d'insistir, emfasitzar i treballar fermament en la recta final de la incorporació de Catalunya i Espanya en l'Europa democràtica. Per això —i ens van, així mateix, de manera totalment desinteressada, dir que en el 84 havien cobert amb suficients diners la seva gestió pressupostària que venia de l'exercici pressupostari del 83— el Grup Socialista va retirar del debat dels Pressupostos del 84 l'esmena que tenia per dotar de recursos aquest organisme. Però, justament per això mateix, i tenint en compte la recta final del treball d'aquest organisme en la seva vocació també final, que és aquesta incorporació, sol·licitem que aquesta Cambra aprovi la dotació d'una partida de 10 milions de pessetes per a l'exercici del 85 i els romanents que els puguin quedar del 84, tenint en compte que el treball planificat que presenten per a l'acció del 85 és necessari fer-lo, tenint en compte que per a altres organismes es té una mà molt més generosa i que no farem sinó respondre a la tradició de treball d'un organisme entranyable per a Catalunya.

Al mateix temps que demanar-los la seva consideració i aprovació a la partida que nosaltres avui els proposem, jo m'atreiria a fer una pregunta seriosa al portaveu del Grup de la majoria que em respongui en aquesta esmena, al portaveu, al que sigui, i és si em sabria explicar per quins criteris, per quins motius en aquesta associació en tres anys s'ha passat de 3 milions a zero pessetes des de la concepció del Consell Executiu i a un altre organisme, que és el Patronat pro-Europa, en dos anys i mig s'ha passat de zero pessetes a 61 milions de pessetes.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, jo li prego que tingui en compte que ja ha consumit el doble del temps que teníem destinat a l'esmena.

El Sr. CLOTAS: Moltíssimes gràcies, senyor President. Acabo immediatament.

Aquesta pregunta és la que formulem, juntament amb l'aprovació d'aquesta partida.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President, de l'escó estant...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, realment jo necessitaria molt més dels tres minuts que se m'autoritza, perquè aquest és un tema que no sols considero que és d'una transcendència enorme —jo crec que en el debat del Pressupost del 84 hi vaig fer una petita referència—, sinó també perquè personalment m'hi sento vinculat des de fa molts anys. Jo tinc molts més anys que el senyor Clotas i, per tant, em permetrà que li digui que sóc el segon europeista de la meua zona, i dic el segon perquè el primer —que és el que em va introduir en el tema— és el que avui dia és l'Honorable Conseller de Treball. Per tant, hi hauria molt a parlar d'aquest tema. Ara, dintre dels tres minuts, intentaré ser molt breu i respondre, evidentment, la pregunta.

Per què nosaltres —diu ell— subvencionem el Patronat

Català per Europa i no subvencionem el Consell Català del Moviment Europeu? La resposta, senyor Clotas, és senzilla: vostè parla que són organismes similars; nosaltres entenem que són organismes molt diferents. La finalitat és la mateixa. Ara, mentre que el Consell Català del Moviment Europeu és un organisme global, de caire polític, d'apropament d'Espanya a les institucions europees de tot tipus, el Patronat té una missió molt més concreta, molt més tècnica, molt més a nivell dels temes determinats de la problemàtica que plantejarà l'adscripció d'Espanya i, per tant, de la nostra Comunitat Autònoma, a la Comunitat Econòmica Europea, i això ho ha de fer en íntim contacte amb una Direcció General que saben vostès que s'ha creat específicament per a aquest tema. Per això, doncs, nosaltres donem una gran importància al Patronat.

Ara, el que m'ha semblat de l'explicació del senyor Clotas que potser no ha copsat perfectament el meu contradictor és que precisament, atenent aquestes argumentacions que nosaltres —hi insisteixo— compartim i sempre hem compartit, de la necessitat de subvencionar també el Consell Català del Moviment Europeu, el nostre Grup, després d'uns contactes amb elements vinculats a aquest organisme, va presentar una esmena en aquest sentit, i per això veuran les senyores i els senyors Diputats que a la plana 1473 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, corresponent al número 36, es va crear —i està incorporat en el Dictamen de la Comissió en aquest concepte exactament, el 471.04, de la Secretaria General de la Presidència— una subvenció al Consell Català del Moviment Europeu per la quantitat de 3 milions de pessetes.

Per aquests motius, doncs, nosaltres —després de respondre la pregunta— ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Gràcies, senyores i senyors Diputats.

(*El Sr. Clotas demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: No correspon, senyor Clotas; no hi ha torn en contra després d'haver consumit..., està fora de tota... Com?

El Sr. CLOTAS: No és per a un torn en contra, senyor President; és des d'aquí, de l'escó estant, perquè he estat clarament contradit. Jo no he dit per què es subvencionava a un en lloc d'un altre, sinó per què tant a un i gens a un altre.

El Sr. PRESIDENT: Perdó, jo crec que aquest afer està prou debatut i que cal passar a votar l'esmena.

Bé, els qui estiguin a favor de l'esmena número 95, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 40 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

Ara anem a l'esmena 99, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula la Il·lustre senyora Viadiu.

La Sra. VIADIU: Senyor President, si m'ho permet, conjuntament la 157, 266, 288, 159, 242, 243, 267... No, no, perdó: 159, 242, 243, 267 i la 145, 146, 147, 253, 254, 256, 260, 285, 286 i subsegüents. (*Rialles.*)

Senyores i senyors Diputats, jo em felicito, felicito el Govern de la Generalitat perquè hagi centralitzat totes les publicacions en un sol, i voldria que fes un articulat i, al mateix temps, també centralitzés tot el que afecta immobles, neteges i d'altres coses, com impresos, que té disseminat o com les nòmines, que té disseminades, i que és potser motiu d'aquests

alts costos en informàtica.

Dit això, pel que fa a aquestes esmenes que defensem o que presentem conjuntament, voldria demanar que l'import esmenat anés íntegre a engruixir el programa de foment de l'ocupació, atès que ens preocupa enormement el problema punyent de l'atur.

Hem de dir, pel que fa al concepte 231, que venia pressuposat l'any 84 en 417 milions de pessetes, i que molt s'ha hagut d'augmentar la benzina, ja que vostès preveuen aquest any un total de 600 milions, cosa que significa un augment del 44%.

(*El M. H. Sr. President s'absenta del saló de sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El concepte 241, «Dietes d'alts càrrecs», el modifiquem, però creiem que s'hauria de fer un estudi per a la seva supressió total, car els alts càrrecs, per regla general, cobren ja un sou més que considerable i sempre són partides que desemboquen dins les mateixes butxaques.

Així mateix, el concepte 172.01 creiem que s'ha de suprimir. El complement que es dona a certes secretàries d'alts càrrecs, no pel fet que aquestes senyores no ho mereixin, sinó perquè creiem que, o bé se'ls ha d'augmentar el sou d'acord amb la seva vàlua i amb un barem preestablert, la qual cosa és més positiva que no pas donar-los una almoïna, o bé unificar el concepte, fent que totes elles tinguin un complement igual. Per entendre'ns, no fomentar secretàries de primera i altres de rebuig.

Per fi, fem esment a una partida el creixement de la qual escapa a tot control: l'article 22, de lloguers i manteniment. Aquesta ha sofert un augment del 45%, de 1.128 milions l'any 84 —aquest any, perdó—; era l'any 84 de 1.642 milions, o sigui l'augment que ja he dit del 45%. Ni a l'Argentina la inflació puja tan ràpid.

És per tot el que he exposat que els demanaria que reconsideressin el seu vot vers tots aquests conceptes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per a un torn en contra? El senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO (*de l'escó estant*): Senyor President, el torn en contra el consumiré jo en aquesta ocasió perquè, com la Cambra ja sap, sóc el ponent del Departament de Treball en aquest cas, o sigui, de la secció 11, i, és clar, totes aquestes esmenes van encaminades..., la intencionalitat és engruixir el programa aquest de foment de l'ocupació, intenció que nosaltres sincerament agràim, i que realment ens agradaria compartir, però realment —ateses les baixes, que ja s'han explicat repetidament d'on provenen i que realment encotillarien l'acció del Govern de la Generalitat d'una manera tal que faria quasi inviable tot el seu funcionament— nosaltres, doncs, hem d'insistir que ens hi hem d'oposar. Però, per mostra, un botó de la manera com s'han fet aquestes esmenes, com s'ha anat passant el rasclet —d'això, a vegades se'ns acusa a nosaltres—, posaré la 242, que ara la senyora Viadiu esmentava.

Es refereix a traspasar amb aquest programa d'ocupació les hores extraordinàries de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis. És a dir, com si els incendis es pogués programar que es fessin només de dia o en hores de treball.

Per tant, per aquestes raons i per altres que ja s'han exposat, en aquest cas, doncs, també votarem en contra de totes

aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per tant, sotmetem a votació totes aquestes esmenes referides.

Vots a favor de totes aquestes esmenes, que es posin drets.

Vots en contra?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 36 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Passem, ja, a l'esmena 103, del Grup Popular, que té la paraula per defensar-la el senyor Garriga.

El Sr. GARRIGA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, no entraré en aquesta partida amb estalvis, amb gomes, imprevistos, despeses de secretàries..., ja m'està bé el que s'ha dit. Però jo crec que hauríem d'estalviar en certes previsions que potser són excessives, i en aquest sentit la nostra esmena volia incidir en la reduïda de certs estudis i dictàmens emesos pels famosos «alienígenas» que tant abunden, les persones alienes a la Corporació Catalana de Televisió, que tampoc —com s'ha dit abans— hi ha garantia de com es gastaran, que poden ser considerats com un fons a disposició per a atencions especials, i per molts justificants que de vegades es puguin lliurar, aquesta Cambra no en té coneixement.

En aquest sentit, és obvi per a nosaltres reiterar el que ja vàrem dir ahir, com s'han superat amb escreix totes les previsions fetes ja en l'exercici del 84, i que suposem que continuaran augmentant en l'exercici del 85 en tots els capítols referents a despeses diverses de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Evidentment, dedueixo, per les esmenes que està defensant, que són la 103 i la 104. Per tant, torn en contra? El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra a la 103 i a la 104.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Jo crec que en definitiva, per amor a la brevetat, hauria de repetir, i no repetiré. Per tant, faré una referència al debat que hi va haver ahir al vespre en relació amb aquest tema —precisament, si no ho recordo malament, el Grup Popular hi tenia una esmena a la totalitat—, al tema de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, i el Portaveu del nostre Grup, aleshores en ús de la seva plenitud bocal, doncs va explicar detalladíssimament tot aquest tema, i potser —perquè no sigui dit que no hi afegim res— podríem dir ara, a més a més, concretant un pèl més el que es va dir ahir, que aquests estudis i dictàmens en aquests moments són importantíssims perquè estem, tots ho sabem, en una fase encara inicial de la nostra xarxa, i més especialment en televisió i, per tant, hi ha tota una sèrie de problemes d'estudis tècnics necessaris per a un funcionament encara més correcte del correcte que ja és, com explicava el senyor Subirà; i encara hi ha una sèrie d'estudis importantíssims avui, que són els estudis d'audiència, una sèrie d'estudis tècnics per conèixer l'acceptació que té la nostra xarxa, bàsicament encaminada a dues finalitats: una, d'ordre intern, que és veure quina programació és la més adient als gustos del ciutadà català, i una altra, secundària però importantíssima, és de cara a les empreses contractadores dels espais publicitaris, perquè puguin conèixer realment quina és la incidència —molt important, i, no cal dir, molt més important que algun estudi ha

donat la llum pública últimament. I per tant, doncs, creiem que això no sols és una despesa necessària, sinó que és una despesa que a mitjà termini o a curt termini generarà uns ingressos importants per a la Corporació. Per tant, ens oposarem a aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Sotmetem, per tant, a votació aquestes dues esmenes.

Vots a favor, que es posin drets, si els plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Per tant, ambdues esmenes han estat rebutjades per 38 vots a favor i 58 en contra.

Passem ja a l'esmena 105, del Grup Socialista. El senyor Santiburio té la paraula.

El Sr. SANTIBURCIO (*de l'escó estant*): El senyor Casanelles.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: El senyor Casanelles té la paraula.

El Sr. CASANELLES: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la Generalitat de Catalunya va acordar una subvenció de 29.000.420 pessetes per poder construir el monument a Lluís Companys. Per a nosaltres això representava una gran alegria, perquè, per fi, es feia justícia al gran President màrtir de Catalunya, i no estàvem amb la vergonya que teníem fins ara, que no se li havia construït, encara, cap monument.

Però la nostra joia va acabar molt aviat. Als Pressupostos de l'any 1984 no hi havia cap partida per a aquest monument. Als Pressupostos de l'any 1985, el Govern format per Convergència i Esquerra Republicana portava una partida de 10.420.000 pessetes per a aquest monument a Lluís Companys, i deixava els altres 10 per a l'any que ve.

Nosaltres no comprenem que es pugui, amb un pressupost d'uns 384.000 milions de pessetes, i amb un deute de més de 25 milions de pessetes, es pugui retallar per fer economies, es pugui retallar, precisament, el monument a Lluís Companys, quan s'augmenten una sèrie de partides inútils, que no vull mencionar ara, perquè ja s'han dit al llarg d'aquest debat. No ho comprenem perquè no ens ve al nostre pensament quina és aquesta obstaculització perquè es faci un monument a en Lluís Companys, o perquè es retardi un any o dos aquest monument a en Lluís Companys. No ho comprenem, i menys ho comprenem quan la majoria parlamentària és de Convergència i d'Esquerra Republicana, que es diuen que són nacionalistes i que són homes d'esquerra.

Nosaltres creiem que, naturalment, segurament vostès no saben o no recorden qui era vertaderament Lluís Companys, què era Lluís Companys i què és el que representa Lluís Companys per a Catalunya. Lluís Companys, jo podria dir —no ho diré, en aquest moment, perquè és massa tard, i perquè tinc només pocs minuts per parlar—, però Lluís Companys és el President màrtir, és el President que ens ha portat les llibertats a Catalunya, és el President que va discutir l'autonomia de Catalunya en el Parlament espanyol, és el President que va ser President d'aquest Parlament de Catalunya, és el President de la Generalitat que va lluitar contra els alçaments militars, i que va guanyar breument, i després va estar dos anys i mig en la lluita per aquestes llibertats. No comprenem..., i que després,

aquest mateix President que, naturalment, perquè defensava les llibertats de Catalunya, aquest mateix President, perquè era el que havia defensat la lluita contra els que volien posar la dictadura a Espanya, va ser anat a buscar per la policia espanyola a França, se'l va portar a Madrid, se'l va martiritzar, se'l va portar després a Barcelona, on va morir.

Creiem, no obstant, el Grup Socialista ha cregut que no es podia mantenir aquesta retallada que ens feia el Govern de la Generalitat, creiem que s'havia de reformar, i que havíem de recordar a vostès, al Govern de la Generalitat, que s'hauria d'aplicar, al més aviat possible, s'haurien de donar aquests diners, tots els 29 milions de pessetes, al més aviat possible, perquè es pogués fer aquest monument, perquè Catalunya tingués, com a mínim, aquest record, els catalans tinguessin aquest record d'aquest gran President.

I, per tant, per això, hem presentat una esmena, en la qual demanem 10 milions de pessetes —10 milions de pessetes, senyors—, que es faci aquest mateix any, que es donin per al monument d'en Macià 10 milions de pessetes, dintre d'un Pressupost de 384.000 milions de pessetes, dintre d'un Pressupost on s'han augmentat una sèrie de partides. Nosaltres demanem 10 milions de pessetes.

Jo voldria que, naturalment, pensessin i reflexionessin, vostès, els Diputats de la majoria parlamentària, i que acordessin votar, per tant, aquesta esmena nostra, i ens concedissin, enlloc de fer una partida de 19 milions de pessetes, que es fes una partida de 29.420.000 pessetes, i aquests 10 milions de pessetes s'apliquessin a la partida del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya. Pensin, senyors Diputats, pensin que és un moment..., reflexionin, reflexionin bé sobre aquesta decisió. Pensin el que pensarà el poble de Catalunya si vostès es neguen a donar 10 milions de pessetes, a avançar-los, a avançar un any més aquest monument tan desitjat per tots els catalans.

Per tant, demano a tots vostès, a tots els Diputats, els de la majoria i els de la minoria, que acceptin aquesta esmena, i que s'acordin aquests 10 milions de pessetes, que s'acordin perquè es pugui finalitzar el monument al senyor Lluís Companys.

Moltes gràcies, senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, Il·lustre senyor Diputat Casanelles. Té la paraula per a un torn en contra el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. La meua intervenció, breu, tindrà, diguem-ne, dues parts. La primera no és un torn en contra, és les paraules que ha dit el senyor Casanelles, enaltint la figura del segon President de la Generalitat moderna: nosaltres hi estem plenament d'acord, com suposo que hi estem totes les senyores i els senyors Diputats d'aquesta Cambra.

Ara, la segona part sí que és un torn en contra, perquè, en definitiva, aquesta esmena, la número 50, d'origen, del Grup Socialista, té, com totes les esmenes, dos aspectes, una baixa i una alça. La baixa és el Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya. Abans ja hem parlat, hem debatut amb el senyor Lorda el tema d'aquestes baixes, i hem explicat la necessitat peremptòria de comptar amb una dotació com l'actual per a aquest Centre Informàtic, de tipus general, de la Generalitat.

Quant a l'alça, jo només voldria dir una cosa: totes les senyores i els senyors Diputats coneixen la tècnica, a bastament utilitzada tant per la Generalitat com per tots els organismes pú-

blics, de les inversions plurianuals. Aleshores, nosaltres estem d'acord amb les xifres que ha donat el senyor Casanelles. Ara, el que nosaltres matisem és que, en definitiva, aquests 29.420.000 pessetes són, efectivament, el Pressupost total d'execució d'aquest monument, un monument que veuen, per la seva quantia, que és de gran importància, d'una certa duració en el temps; i, per tant, nosaltres entenem que no fem cap tort consignat en el número orgànic de la secció 02, servei 01, la quantitat que el senyor Casanelles ha esmentat, de 19 milions, deixant consignats per a l'any proper la resta fins a la totalitat.

Per tant, doncs, això no és cap entrebanc a l'erecció d'aquest monument, i, per tant, nosaltres ens oposarem, exclusivament, com he assenyalat, pel fet de la baixa i pel fet que no és obstacle la inversió plurianual.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyor Diputat. Per tant, sotmetem a la votació l'esmena 105.

Vots a favor, si us plau, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions? Per tant, aquesta esmena ha estat rebutjada per 43 vots a favor i 57 en contra.

Passem ja a l'esmena 110, del Grup Popular, que defensa l'Il·lustre Diputat senyor Veray.

El Sr. VERAY: Moltes gràcies, senyor President. Il·lustres senyores Diputades i Il·lustres senyors Diputats, defensaré l'esmena 110 i l'esmena 887, que totes dues fan referència a l'àrea de la joventut.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat.

El Sr. VERAY: El nostre Grup creu que és qüestió que tant la Direcció General de la Joventut com l'Institut Català de Serveis a la Joventut tinguin una mica més de dotació del que els donen els Pressupostos presentats actualment en aquest Parlament.

Per això, nosaltres, en la Direcció General de la Joventut, hi volem augmentar en 31 milions —com tots vostès tenen ja a les esmenes—, i els traurem dels destinats a transports i dietes de locomoció i trasllats, dels capítols 235.01 i 241.02, i també de la 731.01, és a dir, de les ajudes als ajuntaments sobre les inversions de caire juvenil, ja que nosaltres creiem que precisament en els ajuntaments cal reforçar l'actuació directa de la Direcció General de la Joventut, per aconseguir i afavorir l'associacionisme juvenil, que pot ser la pedra angular per a la participació de la nostra joventut en la societat civil catalana.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Quant a la baixa i a l'alta de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, nosaltres demanem que siguin baixes altres serveis de transport, altres càrrecs de personal i promoció i desenvolupament, dels capítols 235.01, 241.01 i 282.01, perquè passin a les organitzacions de conferències i concerts, en un pla de serveis i d'inversions per als serveis comarcals de la joventut, i el condicionament de les instal·lacions.

Per això és que el nostre Grup els demana el vot favorable a aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? El senyor Pere Casals té la paraula.

El Sr. CASALS I LEZCANO: Moltes gràcies, senyor Presi-

dent, senyores i senyors Diputats. Ho farem per parts: primer la Direcció General de la Joventut i segon l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

A l'esmena número 110 en la nova numeració —la número 22 del Grup Popular—, farem en tres grans trets el nostre torn en contra. Primer, la quantitat consignada en el concepte 482.01, del Projecte de Pressupost, ha estat la xifra aconsellada pel jurat, de concedir les ajudes per a tesis i tesines sobre temes juvenils, l'any passat, atenent el nombre de sol·licituds presentades, la qualitat dels projectes i el concepte d'ajuda —no de beca, com erròniament assenyala l'esmena. Per tant, sembla excessiu doblar la quantitat consignada, tal com proposa l'esmena.

Segon punt, la quantitat consignada en el concepte 483 del Projecte de Pressupost significa un augment de més del 50% respecte a la que figurava en l'anterior Pressupost, i és la que van aconsellar els jurats dels premis en la seva darrera concessió, a la vista del nombre i qualitat de les obres presentades.

Tercer, augmentar les quantitats destinades a subvencionar activitats juvenils —concepte 471.01— i obres i equipaments a entitats juvenils —concepte 701.01— sempre és bo, però de cap manera es pot fer reduint la partida destinada a ajudar els ajuntaments per a inversions amb finalitat juvenil —concepte 731.01—, tal com proposa l'esmena, ja que significaria un injustificable greuge comparatiu respecte de les entitats juvenils, una absència de la Generalitat a l'hora d'ajudar a ampliar i a posar a punt immobles de titularitat pública al servei dels joves i una disminució incomprensible respecte a les subvencions concedides els anys anteriors als ajuntaments per la Direcció General de Joventut.

Respecte a l'esmena a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, evidentment, si les disponibilitats creditícies ho permetessin, sempre és convenient d'augmentar el capítol VI. Ara bé, nosaltres creiem que de cap manera es pot fer rebaixant els conceptes 235, on entren tots els transports necessaris per fer les cent activitats de la campanya «Estiu» de l'any 85, de l'any que ve, la partida, concepte 241, «dietes de personal», i 282, que són les despeses per a l'organització de l'Any Internacional de la Joventut, concretament, un pla, una campanya de promoció de l'associacionisme juvenil. Per totes aquestes raons, senyors i senyores Diputats, el nostre Grup s'oposarà a aquestes esmenes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Anem, doncs, a votar aquesta esmena.

Els qui estiguin a favor d'aquestes dues esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les dues esmenes han estat rebutjades per 5 vots a favor, 95 en contra i cap abstenció.

Passem ara a l'esmena 113, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Santiburcio.

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, per anunciar la retirada de les següents esmenes: la 113, la 116, la 136, la 219, la 238, la 456 i la 473. Totes aquestes queden retirades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades? Moltes gràcies. A veure, si té la bondat... Comprovem-ho, si té la bondat. 113,

116, 136, 219, 238 i 456.

El Sr. SANTIBURCIO: I 473, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: 473, també?

El Sr. SANTIBURCIO: També, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. La 118, ara, és la que tenim en porta, del Grup Socialista, també. Per defensar-la, l'Il·lustre Diputat senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Defensaré conjuntament, senyor President, l'esmena 118, la 119, la 121 i la 122.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. SOTO: Molt bé. Em centraré bàsicament en les esmenes que fan referència a l'increment de les subvencions als ajuntaments per inversions amb finalitat juvenil i en les ajudes per a la creació de noves associacions juvenils. Ja que les ajudes als consells locals de joventut, les varem discutir àmpliament i extensament en el Pressupost del 1984, i per no menjar-me el temps, em centraré en aquestes que els he dit.

Bé, el senyor Director General de la Joventut, en la seva compareixença davant la Comissió de Cultura, declarava emfàticament que les subvencions que es donaven als ajuntaments per a inversions, per a infraestructura al servei dels joves, eren insuficients i que tots els que treballàvem en el món juvenil hi estàvem d'acord. Són paraules, dic, del Director General de Joventut. La nostra estranyesa és en comprovar que en el Pressupost del 1984 —Pressupost prorrogat, Pressupost reduït— hi havia una partida de més de 41 milions dedicada als ajuntaments i, en canvi, en el Pressupost del 1985 sols hi ha 40 milions. És a dir, aquesta partida no sols no s'incrementa sinó que, a més a més, es redueix. Fet absolutament incomprensible, estant tots d'acord en el món juvenil que és una partida absolutament insuficient. És una demostració més de la seva manca de bones relacions, de la manca de coordinació institucional en el camp de la joventut.

I, en canvi, per exemple, les subvencions a les institucions sense finalitat de lucre han augmentat d'una manera astronòmica, però no perquè vagin a les organitzacions juvenils, sinó —com es diu en el Pressupost per programes— de cara a adequar totes les instal·lacions de joventut a la futura normativa que farà el Consell Executiu de la Generalitat. És a dir, que anem a subvencionar una gran part de la iniciativa privada perquè pugui complir unes normes que han estat incomplint durant anys; a més a més, per descomptat, ja els faran una normativa suficientment descafeïnada perquè la puguin complir.

I aquestes cinc pessetes, senyor Subirà, són cinc pessetes que, en aquest cas, és segur que no van als ajuntaments, que és segur que van als joves; no són perquè cap regidor es faci cap despatx, sinó que els ajuntaments presenten els projectes, els Pressupostos, el pla d'obres, totes les coses absolutament necessàries i, en molts casos, en la immensa majoria, aquesta infraestructura és, fins i tot, gestionada pels mateixos joves.

I em referiré, ara, a una esmena que és nova, a una esmena que no hem repetit en els antics Pressupostos, que és la creació d'una partida per a la creació de noves associacions juvenils. Aquest és un propòsit compartit per tots. Tots diem que fan falta moltes noves organitzacions juvenils, que s'ha de potenciar el nou associacionisme juvenil. Bé, aleshores, nosaltres hem proposat una partida de 7 milions, que reduïm, evidentment, de les ajudes a les associacions juvenils. És una partida necessària, perquè fins ara, en les subvencions concedides

per la Direcció General de Joventut, les noves associacions juvenils han rebut més o menys al voltant de les 500.000 pessetes com a màxim. És a dir que, aquests grans propòsits, aquestes grans declaracions polítiques després, a l'hora de la constatació pràctica de la política de subvencions, no es porta a la realitat.

L'argument amb què el Diputat de la majoria governamental va refusar aquesta esmena en el si de la Comissió de Pressupostos va ser dient que era una esmena intervencionista o que produïa un excés d'intervencionisme. I jo li vull dir que, sobre aquest tema, es pot polemitzar i molt, però hi ha un tema que jo —i crec que el nostre Grup— crec que sí que és clarament intervencionista: que la societat civil es pugui crear, es pugui vertebrar, es pugui construir allà on no existeix ni té mecanismes per fer-ho és una necessitat de país, és una necessitat nacional, i això, evidentment, implica la necessitat que l'Administració intervingui per fer, precisament, que la societat civil pugui construir-se, ajudant-la a construir-se.

Ahir jo llegia un article que parlava, precisament, d'aquesta necessitat, que no ens podíem acostar amb el nivell d'associacionisme que teníem, i el Diputat de la majoria governamental em responia, primer, amb un argument que, així, d'entrada, produïria una mica de gràcia, ja que sols llegia articles de militants del meu partit, però el que és pitjor és que no sols produïa gràcia; és que, a més, és lamentable, perquè un article com aquest —i n'hi podria citar molts— parla d'un problema polític important, i si la seva resposta és senzillament dir: «aquest problema, el plantegen els socialistes», crec que aviat estem. I jo li podria llegir molts, moltíssims articles que parlen de la mateixa problemàtica. Li podria parlar, per exemple, d'una recent carta pastoral dels bisbes d'Euskadi, però potser aquests també estan excessivament a l'esquerra i excessivament a anys llum del plantejament del seu Grup parlamentari.

En definitiva, i per acabar, mentre vostès parlen de societat civil, el que donen és diners perquè hi hagi subvencions per als qui han estat incomplint les normatives, els qui han estat fent negoci moltes vegades amb la realitat juvenil, i, en canvi, vostès no volen donar ni un duro dels seus Pressupostos a les associacions juvenils que pretenen vertebrar i defensar joves que fins ara no han tingut dret a la veu. Algú diria que això és per supèrbia, alguns altres diran que és per prepotència; jo diria que, senzillament, és perquè vostès, com sempre, estan amb els forts i, l'esquerra, amb totes les seves contradiccions, al final estem amb els febles.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Pere Casals té la paraula.

El Sr. CASALS I LEZCANO: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats. *(Pausa.)* Senyors —del Grup Socialista, especialment—, és molt important el coneixement de la normativa i de la legislació relatives al tema de joventut. Normativa i legislació que, si els membres del Grup Socialista la coneguessin, evitaria la major part d'esmenes, inclosa, per exemple, la d'ahir.

Ser físicament jove no vol dir entendre de política juvenil. Cal mirar-se els papers, les memòries i els programes del Pressupost que estem discutint. Mirant-ho, s'eviten moltes esmenes. Posaré dos exemples de les esmenes a què el meu company feia el torn a favor. Esmena 116: «Crear una nova partida

per fer una campanya per a la promoció de l'associacionisme juvenil.» No fa falta crear-la, ja hi és; concretament, en l'Institut Català de Serveis a la Joventut, que és on pertoca, i per una quantitat molt més elevada de la que proposa el Grup Socialista. Una cosa és la Direcció General de Joventut, amb les seves funcions, i l'altra, l'Institut Català de Serveis a la Joventut, creat per llei.

Un altre exemple. Esmena 122: «Ajuts als consells locals de joventut.» En vam parlar en el Pressupost de l'any 1984. No és funció del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya subvencionar els consells locals. Correspon a l'Administració local. Ho diu el decret, les publicacions del mateix Consell i també ho diuen els responsables de joventut del Grup Socialista. I continuen presentant l'esmena en aquest Parlament.

Coincidim amb el Grup Socialista que cal dotar més la partida d'ajudes als ajuntaments per a inversions amb finalitat juvenil. En això hi estem tots d'acord, tal com ja va dir el Director General de Joventut; ara bé, no rebaixant les partides de condicionament dels serveis territorials, dos d'ells en una situació d'immoble, física, molt lamentable. Crec que no fa falta que esmenti les causes per les quals no hi ha disponibilitat creditícia —per dir-ho d'alguna manera— lliure per a aquestes inversions per als ajuntaments, àmpliament ja explicada en aquesta Cambra per l'Honorable Conseller d'Economia i Finances en el dia d'ahir.

Hi ha un altre tema —no ha sortit, però és una baixa que proposava el Grup Socialista—, que és l'adquisició de la nova seu central de joventut. Aquesta adquisició, el que proposa és ajuntar tant la Direcció General de Joventut com l'Institut Català de Serveis a la Joventut en un mateix edifici, per tal de poder oferir als administrats un millor servei. Millor servei que, per una banda, estalviaria els set milions i escaig que es paguen de lloguers pels locals traspassats a Joventut, actualment, en la ciutat de Barcelona, i, per altra banda, estalviaran molts més diners —a més de trasllats— en duplicar molts serveis que, en aquest cas, serien conjunts.

En relació amb l'esmena nova, la d'aquest any, la de creació de noves associacions juvenils. Jo, en aquest tema, vull indicar que aquesta esmena, per cert, no és nova. No és nova per un tema: perquè el Govern de Convergència i Unió, el Consell Executiu ja fa cinc anys que està donant ajuts a les noves associacions que es creen a Catalunya; concretament, en la partida 731.01, que està dotada amb 110 milions de pessetes. És per això, senyores i senyors Diputats, que votarem en contra d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Passem ara, doncs, a la votació de les esmenes que acaben d'ésser defensades i combatudes.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat rebutjades per 28 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara tenim a la vista l'esmena 120, del Grup Socialista. Per a la seva defensa, dono la paraula a l'Illustre Diputat senyor Soto.

(Ll. Sr. Santiburcio s'aixeca per parlar.)

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, és que la 120 és la

d'alta del Fons de Cooperació Municipal i, per tant, aquesta ja està votada. És a dir que la que queda és la 123, de la Direcció General de Joventut, aquesta que aniríem a defensar ara.

El Sr. PRESIDENT: 123, no?, ara?

El Sr. SANTIBURCIO: 123.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, l'Il·lustre senyor Soto té la paraula.

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors Diputats, quan s'acaben els arguments, quan no es té possibilitat de rebatre el que des d'aquí es diu, se'n van a les desqualificacions personals i a les desqualificacions, fins i tot, d'un Grup parlamentari.

Fins i tot es fa un torn en contra d'una esmena, senyor President, que havia estat retirada pel nostre Grup parlamentari —ho hauré de recordar—, i, en darrer lloc, el que diria és que, com diuen els castellans, *no ofende quien quiere, sino quien puede*, i com que no té sentit continuar presentant esmenes perquè, a més a més, no siguin votades i, a més a més, siguin respostes en aquest llenguatge, senyor President, evidentment, retirem l'esmena.

El Sr. PRESIDENT: Bé, aleshores, passem a la 124, també del Grup Socialista. Suposo que no havia estat retirada ni decaiguda. Bé, l'Il·lustre Diputat senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, passem a la Direcció General d'Esports, on el Grup Socialista té presentades trenta-quatre esmenes. Permetin-me que faci unes consideracions generals sobre els Pressupostos d'esports, que condicionen o expliquen en part les nostres esmenes.

En primer lloc, de la lectura d'aquests Pressupostos...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Diputat, defensa només aquesta esmena o un conjunt d'esmenes?

El Sr. TERRADELLAS: Defenso la totalitat de les esmenes d'esport, que són la 124, 125.

El Sr. PRESIDENT: A poc a poc: 124, 125.

El Sr. TERRADELLAS: 126, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 41, 42, 43... (Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: A poc a poc, a poc a poc: després de 138, a veure.

El Sr. TERRADELLAS: Totes seguides.

El Sr. PRESIDENT: Totes seguides. Si són seguides, digui fins a on.

El Sr. TERRADELLAS: De moment seguides: 43, 44, 45, 46, 49.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, fins a la 146 són seguides. Llavors, 149.

El Sr. TERRADELLAS: 149, 152, 154, 156, 158, 162, 164, 167, 169, 173, 178 i, finalment, l'esmena 176.

El Sr. PRESIDENT: 176? Molt bé. Senyor Diputat, li prego que comenci. (El Sr. Escudé s'aixeca per parlar.)

El Sr. ESCUDÉ: Per una qüestió d'ordre, senyor President: és que una colla d'aquestes esmenes que ha anunciat el senyor Terradellas ja estan votades; totes les referents al Fons de Cooperació Municipal, com abans havia advertit...

El Sr. PRESIDENT: A veure...

(El senyor Santiburcio s'aixeca per parlar.)

El Sr. SANTIBURCIO: Si em permet el senyor President... En la seva intervenció, el senyor Nadal va advertir que les esmenes d'esport no s'hi incloïen, i, a més, en el llistat d'esme-

nes no hi eren aquestes, eh?

El Sr. PRESIDENT: Bé, no han estat votades. La Mesa no ha tingut temps de comprovar-ho, però és de suposar que no han estat votades. Bé, el senyor Diputat té la paraula.

El Sr. TERRADELLAS: Moltes gràcies, senyor President, per aquesta puntualització. Deia que de la lectura dels Pressupostos d'esports segurament podríem fer les següents consideracions. Primer de tot, per primera vegada se'ns presenten Pressupostos administrativament diferents entre el que és la Direcció General d'Esports i l'INEF de Catalunya, Institut Nacional d'Educació Física, aprovat per llei d'aquest Parlament aquest mateix any. Segona consideració és que la suma d'aquests dos organismes, com en anys anteriors, sumats aquests dos organismes com en anys anteriors, per fer una comparança, confirmen la línia descendent dels diners de l'esport català en els darrers quatre anys i dibuixen el següent esquema. Capítol I —segurament els avorriré amb xifres, però és un moment—, el capítol I l'any 82 té 447 milions; passa a 529 el 83; 559 el 84 i aquest any 85, 706 milions de pessetes. El capítol II surt, l'any 82 —i començo en l'any 82 perquè, tot i que les competències d'esports van ser transferides l'any 80, hem de considerar l'any 81 un any anormal—, deia que el capítol II, l'any 82, surt amb 264 milions de pessetes; el 83 amb 269; 322 per al 84, i aquest any ens n'anem a 434. En el capítol VI, l'any 82 hi ha 85 milions; el 83 n'hi ha 284; l'any 84, 330, i, per a aquest Pressupost que debatem, n'hi ha 221. El capítol VII, més espectacular, l'any 82 en té 2.270; 2.358 l'any 83; l'any 84 en té 1.116, i per a aquest any en té 902.

Amb aquestes xifres crec que queda evident el que és la modificació que hi ha hagut aquest any, els diferents anys, en política esportiva, des de la Direcció General d'Esports, des del Govern de la Generalitat. Augmenta espectacularment tot el que és la burocràcia i disminueix, d'una manera preocupant, el que és el diner per a la pràctica esportiva.

En els capítols IV i VII, això no obstant, les ajudes per a activitats i per a instal·lacions, veiem que per un costat, per primera vegada, el capítol IV és més elevat que el capítol VII. I si fem una comparació entre el que són «Institucions sense finalitat de lucre» i «Ens territorials», veurem que, per a aquest any, en el capítol VII, «Instal·lacions esportives», «Ens territorials», hi ha pressupostats 475 milions, mentre que «Institucions sense finalitat de lucre» puja a 405 milions de pessetes. I en el capítol IV, d'activitats esportives, són 74 milions per a «Ens territorials» contra 835 per a «Institucions sense finalitat de lucre».

Les senyores i els senyors Diputats poden interpretar aquestes xifres com vulguin —i jo lamento que el Grup de Convergència i Unió cada vegada que els dic que això respon a un clientelisme se m'enfaden—, però jo crec que si es prenen la molèstia, com he fet jo, de fer una gràfica del comportament dels diferents capítols pressupostaris d'aquest any, des que tenim Generalitat restablerta, surt una cosa com aquesta tan..., no ho sé, sembla que hagi passat un terratrèmol. I si li preguntem a qualsevol estranger quina explicació dona que en un mateix govern —de Convergència i Unió— hi hagi aquestes variacions i li demanem, evidentment, quin és l'any electoral, la persona, sigui quina sigui, no s'equivocarà. Però si, a més a més, li demanem, segurament, a quin país correspon una gràfica com aquesta, segurament ens dirà que a qualsevol república

bananera, però evidentment que no correspon a Catalunya.

Les esmenes que el nostre Grup presenta no varien la totalitat del capítol d'esports, no modifiquen el concepte global, no presentem esmenes a l'Institut Nacional d'Educació Física, que, com he dit, per primera vegada es presenta com a administrativament independent, tot i que volem afirmar que ja hi veiem uns vicis que seria bo de corregir.

Seguim insistint, els Diputats socialistes, en aquest pla de condicionament d'instal·lacions esportives, escolars, per a l'ús públic i, essent coherents amb la posició del nostre partit, àmpliament defensada aquesta tarda, transferim a municipis aquelles partides que creiem que poden donar millor rendibilitat esportiva a Catalunya.

Amb el primer bloc d'aquestes esmenes, de la 124 a la 139, ambdues incloses, excepte, evidentment, la del Grup Popular, la número 127 —i no és pas que no m'hauria fet gràcia de defensar-la, perquè es tracta d'agafar unes partides d'hores extraordinàries per un concepte que se'n diu «Ajudes contra la pedregada»; però, correspon, evidentment, al Grup Popular de defensar-la—, es crea un fons de 132 milions de pessetes per fer aquest pla d'adequació d'instal·lacions esportives per a ús públic fora d'hores lectives. Ja vaig explicar, fa pocs dies, quina finalitat tenia aquest equipament. D'on traiem el fons d'aquesta partida? Perquè a nosaltres se'ns diu que el concepte es troba atractiu, que segurament se li hauria de donar suport, però cada vegada ens diuen que, per la baixa, no és convenient de treure. Aquesta vegada, evidentment, no ho podem treure del capítol VII, perquè ha baixat tan espectacularment que seria inútil fer-ho. Ho fem des d'una posició racional de reducció dels capítols I i II. Per això l'esmena que nosaltres defensem —aquest bloc d'esmenes que van en aquest pla d'equipaments—, ho fem a favor del pla i, evidentment, també a favor de les esmenes de reducció.

Entenem nosaltres que quan es diu que s'intenta tirar endavant aquest pla que es veu bo... Bé, tenen vostès l'ocasió de votar-lo, d'estar-hi d'acord, acceptin les nostres esmenes. Però a mi em fa por, al nostre Grup li fa por que el que volen vostès és construir equipaments, i no per donar una millor rendibilitat a l'esport a nivell de Catalunya, sinó perquè a vostès el que els interessa és construir equipaments, construir-los, sobretot, per a entitats sense finalitat de lucre. No els interessa que els ajuntaments tinguin els equipaments mínims —i per això donen tant augment a la partida de les institucions «Clubs sense finalitat de lucre»—, de tal manera que veiem que les escoles públiques de Catalunya han de pagar, han de concertar amb clubs privats —que prèviament vostès han subvencionat— per poder fer les pràctiques esportives.

Defensat aquest primer bloc, me'n vaig al segon, que intenta, lògicament, transferir als ajuntaments totes aquelles partides que nosaltres creiem que són més rendibles per a l'esport si es gestionen directament des dels ajuntaments. Les partides que volem integrar en aquest bloc, d'una banda, són la totalitat de l'article 43: «Ajuts a ens territorials», amb gairebé 72 milions de pessetes. També aquells conceptes de l'article 47, o sigui, entitats sense finalitat de lucre, que des del municipi creiem que tenen una millor rendibilitat esportiva. Deixem, evidentment, en aquest concepte, en aquest article, totes aquells capítols que creiem que és millor, que correspon a la política esportiva de la Direcció General d'Esports. També

formen part, evidentment, d'aquesta partida el Concepte 731, o sigui els 471 milions de pessetes, que ben poca cosa podran fer els ajuntaments, i també 370 dels 406 que vostès destinen a instal·lacions per a clubs privats.

Arribat aquí, voldria fer una reflexió, a mi em sembla, seriosa. En dos anys hem passat d'aquell 10% de diner públic destinat a instal·lacions esportives públiques, perdó, de les privades respecte a les públiques, hem passat gairebé a igualar-les: 475 milions contra 705 milions de pessetes.

Bé, amb la moral amb què qualsevol Diputat de l'oposició puja aquí a defensar les esmenes, passo a fer l'última d'aquest bloc d'esports. Intentaré ser breu, malgrat, em sembla, que el tema és prou important. Defenso l'esmena 176 de la següent manera. El nostre Grup reclama 30 milions més per a la partida 473.01, subvenció per a la Comissió dels Jocs Olímpics de l'any 92. Es tracta, exactament, de col·laborar econòmicament amb l'Oficina Olímpica creada pel Consell Rector per a la Candidatura de Barcelona dels Jocs Olímpics del 92. El Ple d'aquesta Cambra va aprovar fa pocs dies una moció —votació unànime de totes les forces polítiques— donant suport a la iniciativa de l'Ajuntament de Barcelona d'aconseguir l'olimpiada, d'aconseguir que l'any 92 es pugui fer l'olimpiada a Barcelona.

La Comissió de Cultura d'aquest Parlament va tenir el goig de tenir coneixement de primera mà dels treballs que està fent aquest Projecte, amb una completa sessió informativa, que va tenir lloc el dia 22 de novembre, amb una representació del Consell Rector, que estava formada per l'Alcalde de Barcelona, com a President, pel Director General d'Esports de la Generalitat, com a Vice-president, i hi havia també el Vice-president de la Diputació, hi havia el Comissionat de l'Oficina Olímpica i el seu Director. Hi havia també un membre del COE.

Aquesta representació unitària va explicar amb tot detall els treballs que s'estan fent per aconseguir aquesta fita que ha de decidir el Comitè Olímpic Internacional la tardor de l'any 1986. Em va fer la impressió que tots els membres d'aquella Comissió vàrem sortir més convençuts encara que s'està fent un bon treball des d'aquesta oficina olímpica. Promocionar la candidatura de Barcelona és una feina segurament agradable, però també és una feina costosa, perquè els Jocs Olímpics del 92, com saben totes les senyores i senyors Diputats, tenen altres festejadors, també amb bona planta, i amb molts recursos econòmics que intenten aconseguir-ho.

Al meu entendre, aconseguir que l'Oficina Olímpica tingui els recursos econòmics escaients, entenc que en aquests moments és un acte de patriotisme. D'aquella sessió informativa que els comentava, permetin-me que els llegeixi dos paràgrafs.

Diu el President del Consell Rector, el senyor Pascual Maragall deia el següent: «Jo vaig tenir l'ocasió, ara fa deu anys, aproximadament, de tenir una reunió amb la Cambra de Comerç, amb empresaris d'aquest país, per demanar-los la seva col·laboració, i de 30 empreses que havien estat convocades, 18 varen contestar positivament en la primera reunió sobre una contribució de 10 milions de pessetes cada una, a fons perdut, és a dir, per a la promoció d'aquí al 1986. Aquí sí que jo demano a la Comissió —i a través d'ella en definitiva a la voluntat del legislador català, el Parlament de Catalunya— l'atenció que aquest tema mereix, perquè el manteniment i el desenvolupament d'aquesta feina de promoció i d'organització de l'oficina essent modesta, que ho és, no deixa de significar

una quantia del voltant dels 900 milions de pessetes i un terç d'això ho ha de pagar la Generalitat de Catalunya, que vol dir uns 300 milions. I això què vol dir? Doncs, que el que és previst per a aquest any de 40 milions s'hauria de poder obtenir. Els 50 milions o els 80 previstos per a aquest any que ve s'haurien de poder tenir, i els 100 i escaig per a l'altre també, de manera que això es una inversió modesta.»

Si em permeten, a continuació —i llegeixo del *Diari de Sessions* d'aquesta Comissió— els diré el que sobre això va dir el Director General d'Esports, el senyor Josep Lluís Vilaseca. Contestava: «Senyores i senyors Diputats, evidentment l'any 84 la xifra arribava gairebé a uns 50 milions i l'any 85 hi ha la mateixa xifra, la dels 50 milions. Si de la confecció del Pressupost l'any 85 s'ha de desprendre que hi ha d'haver un desfasament de 30 milions, que és la xifra de què aquí es parla, aleshores s'haurà de demanar que per via transaccional el mateix Parlament es pronunciï per completar aquesta xifra.»

Això, senyores i senyors Diputats, és el que pretén aquesta esmena: que la Generalitat col·labori amb 80 milions, o sigui, amb 30 milions més que els previstos en la promoció de Barcelona, de la candidatura de Barcelona per als Jocs Olímpics de 1992. Entenem que aquesta serà una col·laboració positiva, i ho faig en un to cordial intentant que, per aquesta vegada si és possible, la majoria parlamentària faci cas, com a mínim, del que diu el seu Director General d'Esports. Entenem que seria potser possible i bo demanar explicacions sobre altres comportaments del Govern de la Generalitat sobre el tema dels Jocs Olímpics, com per exemple quan en l'any 84 hi ha previst en el programa, en la memòria de programes, hi ha previst un capítol important que diu: «Promoció per a atletes per als Jocs Olímpics del 92», i en aquest any 85 no hi és. No obstant, en un to que, em penso, ha volgut ser cordial els demano, senyores i senyors Diputats, la votació favorable, si no a la totalitat d'aquestes esmenes —cosa que seria gairebé «demasié» demanar—, com a mínim a aquesta última esmena.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, de l'escó estant, jo diria que el senyor Terradellas ha inaugurat una nova tècnica, que és l'esmena a la totalitat d'una Direcció General, perquè jo diria que gairebé no ha deixat cap concepte econòmic sense esmenar. Aleshores, podríem anar resseguint les esmenes del Grup Socialista i veuríem que va seguint tots els conceptes econòmics, de personal, de despeses corrents, els estudis i dictàmens, etcètera, tot el tema que al llarg d'aquesta tarda ja hem anat discutint i, per tant, per part dels nostres portaveus, en diversos moments ja s'ha anat donant una explicació global d'aquest tema, i, per tant, ara no tornem a insistir en això.

Ara, a tall d'exemple —perquè no sigui dit que no diem absolutament res—, per exemple, en la qüestió de personal hi ha una sèrie d'esmenes del Grup Socialista que realment a mi em sorprenen una mica —potser serà pel fet que conec poc el món de l'esport—, però, concretament, en donar una enumeració d'esmenes per acabar de clarificar el tema —ja que de vegades el Grup Socialista cita l'esmena de l'ordenació d'aquest document de treball, altres vegades cita el del dictamen de la Comissió—, jo em permetré citar el número de l'esmena del

Grup Socialista perquè així potser ens podrem clarificar més; doncs, concretament, en l'esmena socialista número 69 pretenen suprimir una quantitat que correspon a crèdits transferits per l'Estat que corresponien als antics delegats provincials d'esports i, actualment, hi ha una sèrie de persones, els representants territorials, que reben llurs atribucions en càrrec a aquesta partida.

Una altra esmena, la 71, doncs, també vol suprimir, vol transferir a altres funcions una partida important que correspon a la contractació de caràcter extraordinari d'una sèrie de persones per a activitats pròpies de la Direcció General de l'Esport, com són el professorat de l'Escola Catalana, els investigadors de centres de medicina esportiva a Lleida i a Tarragona, seminaris específics, etcètera.

Una altra esmena també curiosa és la 72, que pretén suprimir, doncs, la cotització, la legal cotització a la Seguretat Social del personal de la Direcció General. Això ens sembla incongruent.

Una altra esmena, doncs, afecta de manera plena la mutualitat general esportiva. Els podríem citar —ja ho vam fer en Comissió, ho va fer el senyor Subirà—, doncs, una sèrie de disposicions oficials que obliguen a cobrir el risc dels esportistes, i per tant, seria totalment illegal prescindir d'aquesta partida o reduir-la fortament.

I així podríem anar resseguint totes les altres. Però, bàsicament, jo diria que, si s'acceptava la gran quantitat d'esmenes que, en el fons, el que fan és passar acció pròpia a acció a través dels ajuntaments, aquesta acceptació, una hipotètica acceptació, comportaria pràcticament la desaparició del servei d'entitats esportives de la Direcció General, perquè no hi hauria una capacitat d'acció institucional pròpia, concretament en la promoció esportiva, i, d'altra banda, això faria que deixéssim de donar compliment a les missions que per un reial decret del Govern central, el 1.668, del 31 de juliol de l'any 80, en tota una sèrie d'articles d'aquesta disposició, confia una sèrie d'emissions per transferiment d'aquestes funcions al Govern de la Generalitat, i, per tant, doncs, ens hem d'oposar que, a la seva vegada, la Generalitat les transfereixi als ajuntaments.

Per tots aquests motius, senyores i senyors Diputats, ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes i així votarem en contra d'elles.

Gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a votar, doncs, aquest bloc d'esmenes que van de la 124 a la 176, amb alguns salts entremig.

Els qui siguin favorables a aquest conjunt d'esmenes, que es posin drets.

Els qui s'hi oposin?

Perdó, haig d'advertir que en aquest moment acaben de sortir dues persones que han pres part a la votació i el fet que ja hagin votat no els permet de sortir de la sala mentre hi ha votació. Ja en algun altre moment s'ha produït aquest fet i ja saben que això és greument contrari al Reglament; per tant, prego que no torni a passar això.

Els qui hi estiguin en contra, que es posin drets.

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat refusades per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara entrem a la 147, que és del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. L'Il·lustre Diputat senyor Alay té la paraula per defensar-la.

El Sr. ALAY: Senyor President, des de l'escó estant, nosaltres amb aquesta esmena volíem que s'incorporessin 120 milions de pessetes per a atenció als minusvàlids i ho preteníem fer augmentant la partida que ja hi havia prevista a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, que ascendia a 650 milions. No obstant, en el Dictamen de la Comissió ja va quedar incorporada una quantitat de 404 milions de pessetes i, per tant, perd una mica vigència la nostra esmena.

Com a conseqüència d'això la retirem i, a més a més, queden retirades per la mateixa causa totes aquelles esmenes que feien referència a baixes i que corresponen als números següents: 163, 166, 170, 171, 172, 174 i 177.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Alay. *(Pausa.)* La 179 és la que tenim ara en porta, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor García.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Faig la defensa de l'esmena 179 o, per al senyor Escudé —i donat que em sembla que ens entenem una mica millor en l'ordenació del Grup Socialista—, la 102.

Bé, aquesta esmena el que pretén és la supressió de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals, cosa que no sé si és molt clàssica però en tot cas vam debatre en el Pressupost de 1984, i, òbviament, donada l'entitat i les posicions que vam defensar aleshores, torno a exposar davant de vostès després de més d'onze hores de debat parlamentari, de debat parlamentari almenys pel que fa referència al «debat», entre cometes, en relació amb la discussió d'aquest Pressupost.

Sé que és molt difícil demanar-los a aquestes alçades atenció, o bé hauria de dir coses molt gruixudes o bé hauria de dir coses d'un gran interès, que segurament no serà el cas. En tot cas, amb l'ànim no sense intentar donar els arguments necessaris per convence'ls que canvien de posició, cosa que tampoc no sé si desafortunadament i afortunadament ha passat molt sovint..., perquè, és clar, després d'onze hores de debat, després que el portaveu —sense veu— en aquest debat ens hagi alligonat, ens hagi explicat moltes vegades —altres vegades ens ha insinuat— algunes de les que són les seves posicions; ens ha dit, per exemple —jo crec que és molt important— que amb el hipercríticisme difícilment es va enlloc, però al mateix moment també ens ha explicat: «el poble de Catalunya no vol hipercrítiques, sinó que el que vol és actitud constructiva»; jo els he de dir des d'aquesta tribuna i amb la solemnitat que calgui que amb actituds d'autocomplaença segurament el poble de Catalunya tampoc els donarà aquell suport, perquè tan dolentes són les actituds que vostès qualifiquen d'hipercrítiques com la sensació d'autocomplaença que vostès estan demostrant en les seves votacions.

Han deixat passar una esmena de tots els Grups de la Cambra, una esmena d'Esquerra Republicana, que està en el Govern. Segurament, tan malament difícilment ho fa l'oposició; altres raons hi ha d'haver, que no són les merament hipercrítiques ni les, segurament tampoc, les d'autocomplaença. En tot cas, defensaré molt breument l'esmena.

L'esmena tracta de suprimir, doncs, una política del Govern expressada a través de la Direcció General d'Afers Interdepartamentals que té dues vessants fonamental, pràcticament prio-

ritàries: oficines de benestar social i campanyes d'acció cívica; allò que abans dèiem despeses de promoció, acció cívica, 129 milions de pessetes. Aquest Parlament ha debatut ja quina és la política que teòricament s'ha d'emprendre des d'una actitud democràtica en relació amb el civisme; vam aprovar una moció, moció que el seu Govern i el Grup parlamentari de Convergència i Unió no ha complert. És a dir, la de presentar un projecte de llei —tampoc anunciat— en relació amb el tema del civisme. Vostès fan del civisme un «sayo», fan el seu civisme, segurament no és el civisme que cal i que és necessari a aquestes alçades al poble de Catalunya.

Pel que fa referència a oficines de benestar social, jo deia, podria tornar a repetir els mateixos arguments: vostès van anunciar —perquè és un anunci— una convocatòria d'un concurs-oposició convocant 56 llocs de treball quan no hi havia partida pressupostària per fer-ho...

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre senyor Diputat que tingui en compte que només defensa una esmena, i hem convingut a dedicar-li només que tres minuts, i ja en porta quatre.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: Senyor President, comprenc que aquestes són les regles del joc; acabo de seguida. Només dir-li que estic defensant la supressió d'una Direcció General, si hagués emprat la pràctica...

El Sr. PRESIDENT: El tema és indiferent des del punt de vista de l'ordenació del debat.

El Sr. GARCÍA I SÁEZ: En tot cas, senyor President, jo li agraeixo molt la seva benevolència; només acabo dient que en el Pressupost del 1985 vostès preveuen contractar unes altres 51 places d'oficines de benestar social, que, sumades a les que tenen previst contractar, ja convocades, són més de cent places per a les oficines de benestar social.

Jo considero que és del tot exagerat, tot i tenint en compte com van estar proveïdes les places quan es van crear les oficines de benestar social.

Gràcies, senyor President, per la seva benevolència; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ *(de l'escó estant)*: Sí, gràcies, senyor President. Intentaré compensar l'extensió de la intervenció del meu contradictor perquè, en definitiva, el tema aquest va ser ja objecte de debat en moments anteriors de l'examen d'aquest Projecte de Llei. Si no ho recordo malament, en el Pressupost del 84, fa uns dies, també va sortir aquest tema, i, aleshores, em sembla que no descobrirem res a la Cambra si diem que el nostre Grup s'oposa amb totes les seves forces a la desaparició d'una Direcció General, i una Direcció General tan important com és aquesta, d'Afers Interdepartamentals, perquè nosaltres podríem entendre que, de la llarga sèrie de números econòmics d'aquesta secció i servei, es trobés malament alguna cosa per més, per menys, per voler-hi donar una altra destinació. Ara, en bloc, negar el dret a la vida —podríem dir— d'una Direcció General ens sembla evidentment totalment inacceptable per part nostra, i, per tant, en aquest sentit, nosaltres votarem en contra, i no faig referència a la destinació d'aquesta supressió perquè és el tema del programa de foment que, amb arguments més sòlids i amb veu més poderosa, ja els ha respost fa una estona el meu company senyor Sesmió.

Gràcies, senyors i senyores Diputades; gràcies, senyor

President.

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar, doncs, aquesta esmena 179.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la 180, presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, nosaltres en primer lloc voldríem deixar constància que considerem que en les regles del joc acceptades per donar acceleració al debat constava explícitament que, quan una esmena es considerés que tenia prou entitat per ella mateixa, hi hagués una major laxitud quant a la consideració del temps. Ho vull dir perquè no establís un precedent de cara a esmenes posteriors on nosaltres demanarem aquest, diguem-ne, privilegi per a aquest tipus de reconeixement.

El Sr. PRESIDENT: D'acord; estic d'acord amb això. Espero que ningú no abusi de la qualificació de «molt important» en aquest sentit, eh?

El Sr. RIBÓ: No serem pas nosaltres, senyor President. Fins ara encara no l'hem utilitzada.

Nosaltres en aquesta esmena, perquè podríem demanar aquesta mateixa qualificació perquè és una quantitat —que em permeto rectificar les xifres de 151 milions que passen a deute públic, que aquí no consta perquè hi ha hagut un error de transcripció, em sembla; si no, em sortirà el senyor Subirà dient: «La fotocopidora ha perdut els papers...», etcètera; no, aquí, si em permeten, ha estat un error de transcripció no posar l'alta de la partida—, que podíem demanar per l'entitat de la quantitat una major extensió de temps, ens limitarem a dir: totalment d'acord amb els arguments del senyor García. Nosaltres no som qui per perdonar la vida als successors del senyor Miró o al senyor Vallvé i a tot el seu equip en aquesta Direcció General, però sí que som qui per dir que potser se la podien estalviar fins l'any 88, perquè dona resultats un any abans de les eleccions. Ens la podríem estalviar tots; no cal que ara gastem aquests diners, ara que no hi ha cap contesa electoral autonòmica en perspectiva; ja ens la portaran en perspectiva..., sí, potser em diuen el 86, però, aleshores..., també encara queda un cert temps per deixar-la a un nivell i a unes despeses molt més reduïdes, com nosaltres pretenem, perquè és cert que hi ha un incompliment. Que és de l'anterior legislatura? D'acord, però és un incompliment. Es va comprometre el Govern a portar a aquest Parlament un projecte de llei sobre l'acció cívica; nosaltres encara l'estem esperant, com tants altres compromisos que per desgràcia aquest Parlament, que a vegades té l'enorme dificultat de fer-se escoltar en el poble de Catalunya..., que estan incomplerts —i podríem fer una llarga llista, però ara ens ocupa aquest—, i que voldríem discutir políticament què vol dir acció cívica i què vol dir Direcció General d'Afers Interdepartamentals, un nom prou neutre per amagar mecanismes de propaganda política, com han estat les oficines de benestar social. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Sí, senyor President, un

torn molt breu perquè el senyor Ribó ja ha dit que se sumava plenament a les argumentacions que feia l'Il·lustre Diputat senyor García; doncs, per tant, els mateixos motius d'oposició que tenia abans també els tinc ara, potser reduïts quant a la intensitat pel fet que, a diferència del Grup Socialista, el Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya fa les seves esmenes bàsicament o exclusivament a conceptes econòmics del capítol II, de Despeses corrents. I jo diria que per això tenia una mica de sorpresa quan el senyor Ribó començava la seva exposició, perquè realment en el document de treball que se'ns ha lliurat no hi ha la destinació. Però, a part d'això, hi ha un altre error —que suposo que seria el famós tema de les fotocopiadores—, que és que el Concepte 251.01 surt dos cops; per tant, suposo que un deu ser el 251 —estudis i dictàmens— i l'altre deu ser el 252, que són les publicacions d'aquests estudis.

Bé, doncs, per tant, per l'argumentació brevíssima que he donat, crec que és coherent amb la posició anterior que nosaltres també ens oposem a l'adopció d'aquesta esmena, i, per tant, anunciem que votarem en contra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a votar, doncs, l'esmena 180, proposada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

I ara entrem al Departament de Governació, i la primera esmena que trobem és la 184, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula...

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, conjuntament amb la 195, amb la 200, amb la 201, 208 i 217.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIBÓ: La 208 i la 217 són esmenes referides a «estudis i dictàmens». En aquest cas sí que són del senyor Alavedra, no hi ha cap confusió. Aquí no l'hem de fer candidat *in pectore* a la presidència de la Generalitat, i es tracta de posar les quantitats d'estudis i dictàmens al mateix nivell que els corresponia l'any 84.

Volem cridar l'atenció dels senyors i de les senyores Diputades sobre l'esmena 200. Aquesta és l'esmena dels «Mortadelos», com se la coneix vulgarment. O sigui, una partida secreta..., perdó, de destinació secreta —així se'ns va dir en Comissió, senyor Subirà, potser ara se'ns donarà la informació—, és diu que és per a unes necessitats que no es poden explicar, i se suposa que són aquestes necessitats de caràcter..., de seguretat interna i externa de la partida del Conseller de Governació que per aquests mateixos motius no poden ser públics.

Nosaltres ja vam argumentar en Comissió que pocs «Mortadelos» pagarem amb 9 milions de pessetes, però, de tota manera, com que ens temem que l'explicació serà idèntica a la que vam rebre en Comissió, retirem tot aquest conjunt d'esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? (*Remor de veus.*) Estan retirades, perdó.

La 194 està retirada? (*Pausa.*) No està retirada; li toca, doncs, a la 194. L'Il·lustre Diputat senyor Casares té la paraula.

El Sr. CASARES: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Passo a defensar efectivament l'esmena 194, que afecta el Departament de Governació i que pretén la supressió d'aquesta partida i de la seva dotació, denominada «Despeses reservades per a necessitats del Departament», per una quantitat de 9.720.000 pessetes. És evident que aquesta qüestió no té importància per la seva quantia, però a nosaltres ens sembla que té importància per la seva significació.

Si vostès ho volen, és una quantitat negligible, el problema potser és molt puntual, molt concret, però ens sembla que no hi ha res negligible, sobretot certes coses com aquesta que és objecte de la nostra esmena.

Deixin-me que faci l'encaix d'aquesta esmena. Estem en el Departament de Governació, estem en el Servei del Gabinet del Conseller i en el capítol II, «Compra de béns corrents i de serveis», hi ha en l'article 25 les despeses especials per al funcionament dels serveis. Globalment està dotada amb la quantitat de 21.841.000 pessetes.

En ella queden compresos diversos conceptes. El primer, diu: «Publicacions, treball i altres activitats», i el segueixen, en aquest, altres conceptes, com són: biblioteques, lloguer de fotocopiadores, organització de conferències, etcètera. Conceptes tots ells —ja n'hem parlat avui— elàstics però, en definitiva, jo diria que absolutament honestos. Però a mi em sembla que darrere, en canvi, del de «Publicacions, treballs i altres activitats», on hi ha una subdivisió en dues partides, una d'elles diu: «Infraestructura i delegacions territorials: 7.906.000 pessetes», i l'altra —és aquesta que volem suprimir— diu: «Despeses reservades per a necessitats del Departament»; és aquesta que està dotada amb 9.720.000 pessetes que nosaltres volem donar de baixa i que correlativament volem passar aquesta partida o aquesta quantitat a «Transferències a ens locals» per al programa de foment per a l'ocupació.

Doncs, bé, si repassem què és el que passa en aquest nivell pressupostari en els altres Departaments, advertim que aquest concepte relatiu a «Publicacions, treballs i altres activitats» del corresponent gabinet del Conseller, també hi apareix, però en cap cas —almenys jo no l'he pogut detectar— no comprèn aquesta segona partida, una segona partida que m'atreviria a qualificar de molt especial, molt original, molt curiosa. Es tracta de despeses reservades —hi insisteixo— per al Departament de Governació i per a unes necessitats especials.

Dit tot això, em penso que trobaran tots vostès que és normal que aquesta partida cridi l'atenció, que despertí la curiositat, i que faci que ens vulguem preguntar, i saber, i escatir, què són aquestes despeses reservades, i quines són aquestes necessitats. I on hem de trobar aquesta explicació? És inútil buscar-la en el Pressupost per programes —jo no sé si hi és; jo els haig de dir, modestament, que jo no l'he sabut trobar: si em saben dir la fitxa del programa on hi ha aquestes necessitats, jo els ho agrairé moltíssim.

Per això, l'única informació de què disposem, que el Govern ens ha donat, és a través del Grup parlamentari de Convergència i Unió en la Comissió parlamentària que va estudiar el Projecte de Llei de Pressupostos. I allí va donar a entendre —si no és que ho va dir amb tota claredat— que aquesta partida anava destinada a obtenir informació útil per a l'acció policial dels mossos d'esquadra. «No estem en el Parlament d'un Estat sobirà», han dit aquí, en aquesta sessió, algun Con-

seller i diversos Diputats del Grup de Convergència i Unió. «Estem treballant dintre d'un estret marge de disponibilitats i d'autogovern», s'ha repetit. Bé, doncs, personalment, em sembla que la voluntat d'introduir aquesta partida en aquest lloc i amb aquesta finalitat no és pròpia d'un govern que vol tenir aquest sentit realista, sentit realista del que és la seva autèntica posició dintre del marc constitucional i en el camí cap a la plenitud de l'autogovern.

Per això, tractar d'introduir en el Pressupost de la Generalitat una partida d'aquesta naturalesa pot ser vist —jo no dic que ho sigui, però pot ser vist— com una fatuïtat, inflada, com alguna cosa presumptuosa i, fins a un cert punt, un xic grotesca. I, per tant, és millor evitar-ho, això.

En definitiva, estic tractant de treure una pedra del camí, que pot ser perjudicial per al Govern i per a tots en general. Per què dic això? Jo crec que és ben clar, crec que una partida d'aquesta mena, que efectivament té una tradició i que és una realitat vigent en els Pressupostos de molts Estats sobirans —que tenen, això sí, la responsabilitat de mantenir aquestes columnes fonamentals de la seguretat pública, els grans temes de la lluita contra el terrorisme, contra les màfies transnacionals—, tot això ens sembla que no resulta congruent, tenir aquesta preocupació, des del Pressupost d'una Comunitat Autònoma, almenys ara i per ara. És lamentable, efectivament, que fins i tot en els Pressupostos dels estats sobirans s'hagin de mantenir aquestes partides, d'aquesta naturalesa, en la forma que s'hi posen, però de cap manera a nosaltres ens convé ni ens correspon posar partides, per modestes que siguin, sota etiquetes equívokes o dissimulades, poc clares, inútils i, a més a més, per si fos poc, perilloses.

Per ara, les responsabilitats que tenim, que tenen vostès, el Govern de la Generalitat, en matèria de seguretat pública, són —ens agradi o no— limitades. Són limitades per raó del sostre estatutari, ho són per la falta, encara, de plenitud en l'assoliment d'aquestes competències i, evidentment, per l'escassetat de les dotacions personals. La policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra, té avui, ja, un cert cos, i té una missió que nosaltres apreciem —més que segons qui—, i que l'efectua, i que la realitza —això sí: en la mesura que accepti els límits que li corresponen. I és segur, a més a més, que té un futur, que té un futur més important. Per tant, el que ara ens correspon és justament preparar, amb sensibilitat i amb prudència, aquest futur. Per tant, no s'ha de caure en la temptació de cremar etapes en el buit.

I em dol haver de dir —però estic obligat a dir-ho— que alguns alts càrrecs de la Direcció General de Seguretat Ciutadana de la Conselleria de Governació, ja han sucumbit llastimosament a aquesta temptació, la temptació de cremar etapes en el buit. Tots vostès endevinaran que m'estic referint a certes actuacions de la policia autonòmica, que han estat efectuades en ocasió d'una acció policial sobre la denominada secta CEIS. I no és ara, evidentment, el moment d'escatir i de calibrar fins a quin punt hi ha... (*Remor de veus.*) Perdonin, senyores i senyors Diputats, jo crec que té molta relació la qüestió que estem explicant ara amb el tema de l'esmena que estem presentant. Pensin que estic presentant una esmena que, precisament, tracta d'evitar que es repeteixin errors que nosaltres creiem que no s'haurien hagut de produir, i que han produït conseqüències, conseqüències preocupants, des del punt i moment

que hi ha un jutjat d'instrucció que instrueix un sumari en el qual estan acusats de detenció illegal alts càrrecs d'aquest Departament.

I aquestes operacions, aquestes operacions segur que van ser fetes, si no amb el suport, almenys amb la ignorància de partides com les que nosaltres volem suprimir. És evident que hi havia la temptació de cremar etapes, de fer un salt en el buit, i això és el que nosaltres, en benefici de tots, voldríem que no fos possible.

Evidentment, hi hauria la temptació de crear un servei d'informació. Aleshores, hem de preguntar: hi ha o no la voluntat que es creï aquest servei d'informació? Existeixen o no aquests informadors? Si realment no és així, la partida és absolutament innecessària. I això, com a mínim, ha estat dit, ha estat negada la voluntat que es creï aquest servei d'informació, pel mateix Director General de Seguretat Ciutadana, que ha contestat rotundament a aquesta pregunta i ha dit: «No hi ha un servei d'informació de la Generalitat adscrit a la Conselleria de Governació» —*La Vanguardia* del dia 22 de novembre del 84. Si no hi ha, doncs, aquest servei, per què hi ha d'haver els mitjans necessaris per fer-lo efectiu? Per això, que si és injust, jo diria que irrespectuós, qualificar els Mossos d'Esquadra com a guardaportes —i això ho ha fet l'ex-Director General de Seguretat Ciutadana, el senyor Miquel Sellarés, i nosaltres no hauríem emprat mai aquesta expressió—, nosaltres voldríem...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, senyor Diputat, l'orador ha de tenir en compte que no tenia més que tres minuts. Jo he pensat que és que considerava especialment important aquesta intervenció, i el seu Grup també, i aleshores hem arribat fins als deu minuts, que és el temps màxim per a una esmena especialment important. Per tant, li prego que acabi immediatament.

El Sr. CASARES: Moltes gràcies, senyor President. Acabo immediatament, per dir només que, en conseqüència, el que cal que no es faci és precisament això, i el que cal fer és esperar que, efectivament, sigui definida, des de les instàncies que correspon, una política per a les forces i cossos de seguretat, i que aleshores, nosaltres, des de la nostra autonomia, creem —en forma pròpia, o acceptant les transferències que siguin—, una veritable policia autonòmica, dotada de tots els mitjans; però, això sí, que aquests siguin acceptats i dotats amb tota dignitat, amb tota propietat i amb tota transferència.

Per això, senyores i senyors Diputats, els demanem que votin la nostra esmena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Bé, en començar aquest torn en contra, haig de manifestar la meua sorpresa per moltes motivacions. En primer lloc, aquesta extensió tan desmesurada d'aquesta esmena, en contra del que s'havia dit —ni tractant-se d'una esmena molt important crec que mereix una duració tan desconsiderada i tan desmesurada.

Un altre motiu de sorpresa és que jo tenia entès que en el conjunt d'esmenes que s'ha anat defensant, el Concepte 252 ja estava defensat en bloc, i, per tant..., però bé...

Un altre motiu de sorpresa —i aquest és un motiu, per a mi, molt important —és que si aquesta intervenció en el torn a favor d'aquesta esmena l'hagués feta un Diputat jove, un Diputat incorporat suara al Parlament, jo crec que potser

tindria una explicació; ara, feta com ha estat feta pel meu Il·lustre contradictor, que és membre d'aquest Parlament des de la seva fundació, em sorprenen una mica totes aquestes explicacions i aquestes sorpreses, i aquests esquinçaments ideològics de la vestimenta, perquè aquesta partida hi ha estat, en els Pressupostos de la Generalitat, des del primer moment, des del primer Pressupost. Quan hi ha hagut esmenes presentades en aquest sentit s'han retirat abans del Ple, com ha fet —i ho agraeixo— el Partit Socialista de Catalunya, i fins i tot, en alguna ocasió, ha acabat votant-se, formalment, per unanimitat.

Aleshores, jo, el que voldria desmentir, d'entrada, són les imputacions que el senyor Diputat ha fet a la nostra representació, a nivell de Comissió, dient que nosaltres vam explicar si seria o no seria tal cosa. El que va passar, i crec recordar que era el mateix senyor García que va dir: «És que si fos tal cosa i tal altra cosa, seria intolerable»... I la resposta que jo li vaig donar, i que ara haig de tornar a donar, és que —com diu el títol— són despeses reservades per a necessitats del Departament. Jo no sé en què consisteixen aquestes despeses. Si les sabés i les expliqués, automàticament deixaria de tenir objecte aquest concepte, perquè deixaria de ser reservat. (*Rialles.*) Aleshores, evidentment..., i això ho hem dit sempre que s'ha parlat d'aquest tema, que és una pràctica habitual a totes les Administracions públiques l'existència d'uns conceptes pressupostaris d'aquest tipus.

Una vegada més —i potser se'ns tornarà a criticar per la comparació constant amb el poder central, però realment és inevitable la comparació—, podem dir que en el Pressupost encara avui aplicable, a nivell d'Estat, el del 84, hi ha una partida, el concepte 252, el mateix concepte, en el programa 64, servei 01, de la secció 16, Ministerio del Interior —per tant, el paral·lel a Governació—, en què hi ha unes despeses reservades, i no de l'ordre dels 9 milions, com és aquest cas, sinó de 160 milions i escaig. És cert que en l'Avantprojecte per al 85 —que suposo que en aquests moments ja està aprovat definitivament, o a punt de ser aprovat definitivament—, aquest concepte —estrictament aquest concepte— ja no hi figura, però en canvi hi ha una altra partida, d'una quantitat similar, de 172 milions, que nosaltres tenim la convicció que correspon a la mateixa necessitat —concretament, és també a la secció 16, evidentment, també al servei 01, al programa 221.A, al concepte 226.09.

Aleshores, per acabar —i com en alguna altra ocasió que s'havia plantejat aquest tema també havíem fet— em permetré fer una petita comparació entre la incidència, el cost per ciutadà, entre les dues partides. Aleshores, en el cas del Pressupost que ens ocupa en aquests moments, el del Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya significa 1,60 pessetes per habitant, mentre que a nivell del que he comparat és de 5,40 pessetes per habitant.

Per tant, doncs, nosaltres entenem que és una pràctica habitual, una necessitat reconeguda arreu del món, i, per tant, nosaltres ens oposarem a l'admissió o a l'acceptació d'aquesta esmena, i hi votarem en contra. I això mateix demanarem que facin les senyores i els senyors Diputats.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a votar aquesta esmena 194.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara ens toca l'esmena 204, del Grup Socialista. Per defensar-la, dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé.

El Sr. AYGUADÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, en aquesta esmena, evidentment, hi haurà una quantitat de diners que es treuen d'una partida per posar-la en una altra. Voldria fer un cert èmfasi d'on traiem els diners, perquè és tan important una cosa com una altra.

Fa ja uns anys va ser comprat, per part del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, un edifici que, en primer lloc, estava destinat a la construcció d'habitatges, per ubicar-hi, es deia en els Pressupostos de 1983, tots els serveis territorials de la Generalitat de Catalunya a Lleida. Es deia també que aquests edificis disposaven d'una superfície útil de 16.168 metres quadrats aproximadament i que el valor total del cost d'aquest edifici seria 342 milions de pessetes i escaig.

La veritat és que serien 242 milions de pessetes del cost de l'edifici, més una quantitat per a adequació d'aquest. En els Pressupostos de 1985 hi ha una partida de 100 milions de pessetes, que haurà de tenir la seva continuïtat en l'any 1986 fins una xifra total de 546 milions de pessetes. El total d'aquest edifici serà de 788 milions de pessetes. Si tinguéssim en compte..., i suposo que es finançarà del deute públic o dels dèficits que en aquests moments tenim i això significa uns interessos, aquest edifici ens costarà una vertadera fortuna. Una vertadera fortuna per tenir, exactament, 5.458 metres quadrats d'oficines útils —2.170 metres quadrats seran d'espais singulars—, i l'únic que es podrà ubicar en aquest edifici seran els Serveis Territorials del Departament de Governació: un auditori, una sala d'actes, etcètera. La veritat és que em sembla que 788 milions de pessetes per a 5.458 metres quadrats, 788 milions de pessetes, entre el que va costar l'edifici, senyor Macià Alavedra, més el que costarà l'adequació. Si només podran utilitzar-se 5.458 metres quadrats, si vostès fan una petita xifra, s'adonaran que el metre quadrat útil supera de molt les 130.000 pessetes/metre quadrat. Això, sense comptar-hi els interessos que això costarà. Si ho comparem amb el que costa a Lleida el lloguer, per exemple, de la Delegació d'Agricultura, que són més de 4.000 metres quadrats, que són quatre milions de pessetes l'any, resulta que la comparació d'amortització d'un edifici a l'altre significaria que necessitaríem uns cinc-cents anys per amortitzar l'edifici que vostès compren i volen adequar.

Senyores i senyors Diputats, permetin-me que jo inviti el Consell Executiu que es posi en contacte amb l'Ajuntament de Lleida, per exemple, per veure si, en tots aquells terrenys, de recuperació del Canyeret, o d'altres terrenys que han estat comprats, poguessin buscar un lloc per ubicar-hi tots els Serveis Territorials —tots els Serveis Territorials— de la Generalitat a Lleida, poguessin parlar amb altres institucions per aprofitar edificis que, en aquests moments, no tenen la utilitat que haurien de tenir, amb allò que abans el senyor Macià Alavedra ens parlava, de la racionalitat de l'Administració. Si hem de racionalitzar l'Administració, racionalitzem també els llocs on ubicarem tota aquesta Administració perquè, si no, d'aquí a uns anys ens trobaríem amb quantitat d'edificis que estarien

absolutament desocupats i tindríem un edifici —que, a més, estava construït per a habitatges— que no reuneix les mínimes condicions per tenir-hi un personal —en aquest cas, funcionaris— per treballar-hi.

El Sr. PRESIDENT: Prego l'Il·lustre orador que tingui en compte que tenia només tres minuts a la seva disposició i els ha consumit de sobres.

El Sr. AYGUADÉ: Procuraré acabar amb una rapidesa meridiana, sobretot per l'hora, perquè jo també estic extraordinàriament cansat. Diria que no estic en totes les condicions per defensar una esmena. Moltes gràcies, senyor President.

Deia que els diners es treuen d'una partida, que jo crec que està justificada, i van a una altra partida, que és a la subvenció del tren Lleida-la Pobla de Segur. Evidentment, les notícies de la premsa diuen que està salvat per un any, etcètera. Nosaltres pensem que hi hauria d'haver alguna partida de què es pogués treure aquesta quantitat de diners per salvar aquest tren i que, evidentment, a mi m'hauria agradat fer una intervenció molt més llarga sobre el tema, però recordar-los a tots, també a RENFE, a l'actual direcció de RENFE, allò que, fa molts anys, tot un conjunt de companys pintàvem en els túnels del mateix tren: que el tren és un servei i no un negoci, però és responsabilitat, en aquest cas, de tots nosaltres salvar aquell servei per a les comarques de muntanya, salvar el tren per a les comarques de muntanya, i, sobretot, estalviar-nos una despesa que serà absolutament inútil, desproporcionada i que els ciutadans de Lleida jo crec que en aquests moments ja es pregunten per a què serveix aquell *mamotreto*.

Evidentment, ja que està feta la compra, podria ser aprofitada per a altres serveis; per exemple, per al que, en un principi, havia estat destinada, que és per a habitatges.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Brevíssimament, ja que l'Il·lustre Diputat senyor Ayguadé ha dit que aquesta esmena consistia a treure diners d'un lloc i portar-los a un altre, i jo diria que aquesta esmena tracta de treure diners d'un lloc on no n'hi ha a un altre lloc, perquè el que sembla oblidar el meu Il·lustre contradictor és que aquesta partida va ser substancialment eixugada quan, en Comissió, es van votar i es van acceptar dues esmenes del nostre Grup; concretament, les esmenes 101 i 102 de l'ordenació de l'Informe de la Ponència, perquè —com suposo que recordaran, almenys les senyores i els senyors Diputats que eren membres de la Comissió— amb aquests diners i altres partides es dotaven les necessitats de més atenció, tant per a ensenyament especial com per a serveis socials a minusvàlids. Per tant, doncs, nosaltres entenem que, no havent-se fet un vot particular en aquest concepte econòmic, aquesta esmena no té objecte i, per tant, en cas de posar-se a votació, ens hi oposarem i hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passem, doncs, a votació l'esmena 204, defensada pel senyor Ayguadé.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 37 vots a favor, 55 en contra

i cap abstenció.

Ens toca, ara, l'esmena 221, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, agruparem la 221 amb la 229, 244, 250, 255, 256 i 259.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

El Sr. RIBÓ: Senyores Diputades, senyors Diputats, quan en Comissió nosaltres preguntàrem què eren 30 milions en la Direcció General d'Administració Local per a «cooperació científico-tècnica», se'ns va respondre que eren necessaris per als estudis per preparar la futura Llei Municipal de Catalunya: tema lloable i important.

El senyor Subirà ha dit aquest matí o aquesta tarda, quan encara era Portaveu sense afonia —de la qual esperem que es restableixi aviat—, que el senyor Alavedra tenia necessitat de molts dictàmens, perquè estava preparant temes tan importants com l'organització territorial de Catalunya. I això li deien a una companya meua de Grup, quan parlava d'unes partides d'estudis i dictàmens, independentment que estigués situat en un o altre Departament.

A nosaltres ens estranya que calguin tants diners en una partida a part dels estudis i dictàmens dels quals disposa el senyor Alavedra; aquesta no és «estudis i dictàmens», és «cooperació científico-tècnica». Per fer la Llei Municipal de Catalunya? Ens estranya, quan aquí s'ha dibuixat una fallàcia, al debat de la qual hem assistit —debat, diguem-ne, més important de tota l'estona pressupostària d'aquesta tarda— entre el senyor Alavedra i el senyor Nadal —que lamento molt que no sigui present—, sobre el Fons de Cooperació Municipal.

Ens estranya que al senyor Alavedra li facin falta tants diners sobre la Llei Municipal de Catalunya, perquè disposa de diners per a estudis i dictàmens i perquè, a més, segons ha dit ell —i ho ha dit en la mateixa sessió—, hi ha una negociació entre ell mateix, i ha citat Eduardo Martín Toval, no ha citat el Ministre d'Administració Territorial o altres que sabem que també participen en negociacions amb el senyor Alavedra, si és veritat el que vénen informant els mitjans de comunicació. A nosaltres ens sorprèn que es demanin diners per a aquesta Llei quan el nostre Conseller de Governació no ha informat gens ni mica aquesta Cambra sobre les seves negociacions amb el Govern del PSOE respecte a la Llei de Bases de Règim Local, que, senyores Diputades i senyors Diputats —perquè ningú em digui que me'n vaig de tema—, és el marc dins el qual s'ha d'inscriure la Llei Municipal de Catalunya.

Si fossin les negociacions del senyor Roca Junyent amb el senyor Martín Toval, diria que són perfectament desconnectables d'aquest Parlament quant a responsabilitats de govern, perquè és un Grup parlamentari amb el Secretari d'un altre Grup parlamentari; però, si són les negociacions del Conseller de Governació amb el Secretari del Grup parlamentari que dóna suport al Govern de Madrid, sí que, creiem, s'escau plenament la responsabilitat d'aquest Parlament.

No creuen, senyores i senyors Diputats, que el Parlament hauria de conèixer el contingut d'aquesta negociació? I, no creuen que no es pot respondre respecte a això dient que cal fer una interpellació o que cal fer un altre tipus de vehicle parlamentari per conèixer-ho, quan és un tema d'entitat que, a més, és de tanta entitat que ens demanen 30 milions perquè es

comenci a preparar la base científico-tècnica de la futura Llei Municipal? No creuen que nosaltres tenim l'obligació de demanar al Conseller de Governació que ens digui dins de quin marc legislatiu s'inscriurà aquesta possible Llei Municipal de Catalunya? Nosaltres considerem que aquesta és, mentre no es responguin aquestes preguntes, una despesa que va a compte d'aquella fallàcia: aparentar un enfrontament, aquí, amb el senyor Nadal, sobre el Fons de Cooperació i estar d'acord en la Llei de Bases de Règim Local amb el Govern del PSOE! Aparentar aquí que la culpa és de Madrid i estar d'acord, allà, amb la Llei que encotillarà la futura Llei Municipal de Catalunya! Com en altres temes, en parlarem una mica més endavant d'aquest Pressupost. O un o l'altre camí. El que ens sembla que no és «de rebut», i menys quan portem unes hores de debat parlamentari, és que se'ns vulgui aparentar una política inexistent.

Senyores Diputades i senyors Diputats, per això nosaltres hem presentat l'esmena a aquest concepte concret, que va acompanyada d'altres esmenes, en aquest paquet que hem fet, d'agrupar-les, com és la 229 —que correspon al tema d'ajudes extraordinàries a municipis, que per a nosaltres demostra de nou aquest llenguatge no utilitzable en els debats, perquè, mentre hom s'oposa a la partida d'una pesseta, de mil, de les que calgui, del reconeixement polític del Fons de Cooperació, malgrat que es diu que s'hi està d'acord, es plantegen 99 milions d'ajuda extraordinària als municipis. I va acompanyada de l'esmena 244, que per a nosaltres correspon també a aquest mateix límit i sobre la mateixa temàtica que, ho repetim, pot subratllar l'argumentació que en la Direcció General que ens ocupa s'estan fent uns preparatius per a una tasca que segurament no es podrà desenvolupar amb els marges d'actuació amb què es presenta verbalment.

Com que això només ho podrà dir el temps —al temps em remeto quan discutim recursos, quan discutim marcs legislatius, quan discutim bases de la Llei Municipal—, i com que el temps ho dirà, per això mateix retirem l'esmena, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, ara ens trobem amb l'esmena número 223, del Grup Socialista. Per defensar-la dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor ... (Pausa.)

El Sr. SANTIBURCIO: Senyor President, per anunciar la retirada de la 223 i també aprofitar per anunciar la retirada també de la 290 i la 294.

El Sr. PRESIDENT: També retirades. La 225, també del Grup Socialista.

El Sr. SANTIBURCIO: Aquesta, senyor President, ja està debatuda i votada.

El Sr. PRESIDENT: La 246, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, vull cridar l'atenció sobre una rectificació, que em sembla que havia estat ja detectada pel senyor Portabella, que a aquesta esmena li correspondria ser la 232 bis. Una vegada més, per error, situa l'esmena de l'Escola a prevenció d'incendis. No és tan incendiari parlar de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya perquè la preservin dins la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis... (Pausa.)

Senyor President, nosaltres, ara sí, demanàriem que es considerés que aquesta és una esmena de prou entitat per ser de-

fensada amb una certa extensió. *(Pausa.)*

Nosaltres presentem una esmena que és pràcticament de totalitat a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya o, millor dit, a la transferència de la Direcció de la Funció Pública cap a l'Escola. Podríem argumentar, en primer lloc, que per què li cal a l'actual Consell Executiu una Escola d'Administració Pública a Catalunya quan no hi ha una política de funció pública definida per aquest Consell Executiu. Podríem argumentar que, al nostre entendre, la política de funció pública de l'actual Govern de la Generalitat la fa cadascun dels secretaris generals tècnics de les Conselleries, davant de la inhibició de la Direcció General de la Funció Pública. Podríem argumentar-ho amb exemples, com el que ha tret el senyor García avui i vam treure nosaltres en d'altres debats, del concurs de la Direcció General; el podríem argumentar amb aquell de què vam parlar ja, al seu dia, de les bufandes de Política Territorial —que m'està bé d'informar-los que, havent estat repartides fa pocs dies, n'hi ha de molta entitat i n'hi ha de molt poca entitat, i el ventall torna a ser molt curiós i arbitrari. Però nosaltres ens volem cenyir a les qüestions purament de l'Escola. I, en aquest sentit, primer analitzarem què fa l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Doncs bé, si vostès tenen la molèstia de repassar-se l'índex d'activitats es trobaran —i suposo que després algú ens informarà amb més detall— amb un conjunt de seminaris, jornades, taules rodones, curs d'iniciació a la protecció de l'entorn, una sèrie de denominacions que correspondrien a un centre d'estudis especialitzats sobre aspectes molt especialitzats de la funció pública.

Si vostès, al damunt, tenen la molèstia —com, jo diria, tenen obligació de fer— d'agafar-se el llibre de programes —perdoni, senyor Culler, que tornem a citar el llibre de programes, perquè si vostè ens el tramet, que a més és obligació, és perquè el comprovem— i van a veure quin és el programa de l'Escola —a diferència de l'índex d'activitats, que eren superespecialitzades a molt alt nivell—, ens diu que l'Escola s'encarregarà de la selecció, formació i perfeccionament del personal. Selecció, formació i perfeccionament. Val a dir que una pàgina més endavant diu: «del personal contractat». Del personal diu: perfeccionament directiu i de l'Administració local. I després torna a altres activitats típiques d'aquells centres superespecialitzats. Ja suposo que, de forma realista, ho ceneix molt a quin tipus de personal.

Aquest mateix programa —i lamento ara que no hi sigui el senyor Subirà, però ja l'hi explicaran després vostès— té com a *gaffes* divertits que a la pàgina de resum econòmic, on tenim tots els programes de Governació —segons diu el total 8.000.000.134—, ens trobem, d'una banda, transferència a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya: 220 milions. I, més a sota —si vostès tinguessin el document ho podrien veure—: Escola d'Administració Pública de Catalunya: 227 milions. O sigui, per poder, suposo, figurar que es tenen més diners comptem dues vegades la partida de 220 milions, que ara volem esmenar. Comptin l'esmena per una de les dues vegades, i si volen apliquin a les dues vegades, però aquí no és error de fotocòpia; aquí ja és error d'ignorància a l'hora d'elaborar el programa del Departament de Governació i sumar les partides.

Si l'interessa, el senyor Escudé, comprovar-ho, és a la darre-

ra plana dels Plans de Governació, resum econòmic. Ho pot veure d'immediat.

Nosaltres, per tant, veient les activitats que es diu que es fan, veient els objectius que es proposen, que estan en contradicció amb aquestes activitats en la seva definició inicial, i veient el marc legal en el qual s'inscriu l'Escola, ens du a plantejar una esmena que ningú no pot interpretar: «és que el Grup del PSU està contra l'Escola». No, el Grup del PSU està contra aquesta Escola que vostès estan mantenint. Jo els volia dir que no hi hauria cap voluntat de tornar a presentar mai més aquesta esmena si hi hagués voluntat autonomista de fer una Escola d'Administració Pública de Catalunya de formació i selecció de funcionaris, senyor Alavedra. Però vostè sap, millor que jo, que amb el que ha negociat no podrà ni formar ni seleccionar funcionaris. I aquí està el taló d'Aquilles de la seva política de funció pública, senyor Alavedra. Vostè sap que darrere grans paraules sobre funció pública hi va la Llei de Mesures de la Reforma de la Funció Pública —que convido tots vostès a llegir-se—, i en aquesta Llei, que ens obliga, se'ns tanquen les portes per tenir una política autonòmica nacional de Catalunya sobre la funció pública. Vostès saben que en aquest sentit, doncs, quan podem presumir d'unes grans voluntats de construcció de l'autogovern resulta que mantenim una escola que pot ser alts directius, que pot ser personal contractat i reciclatge, que pot fer taules rodones i seminaris, però que no pot fer la tasca elemental d'una escola per a un autogovern: formació i selecció de personal, per negació explícita d'una Llei de Corts Generals de l'Estat.

Senyor Alavedra, vostè m'ho nega amb el cap. M'agradaria que ara m'ho demostrés i ens ho expliqués, i que com que ara no ens ho farà, m'agradaria que el dia que plantegem un recurs contra una llei que vindrà —que també toca aquest tema—, que és la Llei de Bases de Règim Local, sense passar-nos dels terminis del Consell Consultiu, aquell dia, en comptes de fer-me no amb el cap, ens pogués donar la raó sobre aquestes qüestions i fer costat a la possibilitat de defensar des de Catalunya aquelles lleis que estan —per negociació també de vostès— limitant la capacitat autonòmica sobre la funció pública.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, si la presentació d'aquesta esmena pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya fos la primera vegada, realment podríem intentar entrar en el debat que ens oferia —o que oferia, millor dit, més que a la meva modesta persona a l'Honorable Conseller de Governació— el portaveu del Grup comunista. Però és que, com saben les senyores i els senyors Diputats —almenys els que són membres des de la primera legislatura—, any darrere any, el Grup comunista ha fet una esmena a la totalitat, tant al Departament de Governació, a la Direcció General corresponent, que és d'on surten els diners i es transfereixen a l'Escola (*l'I. Sr. Ribó fa un gest des del seu escó*), i ... sí, senyor Ribó, aquest any han fet les dues esmenes, és l'esmena número 1.000... *(Pausa.)* Ah!, és la 69 de vostès. D'acord. Per tant, un any més han fet esmena doble, tant a la sortida dels diners de transferència de l'aportació de la Generalitat —que recordaré que, encara que bàsica i massiva, no és

única— a l'Escola d'Administració Pública i després esmena pràcticament a la totalitat en la recepció d'aquests diners mitjançant l'anul·lació de pràcticament tota la partida, si no recordo malament, deixant una partida simbòlica.

Per tant, doncs, una vegada més ens hem de referir al que és l'Escola sense entrar en aquest debat polític, perquè aquest debat polític es podria encetar ara amb tot el tema que ja ha sortit a bastament en aquesta Cambra en intervencions anteriors en relació amb tota la mobilitat jurídica que té en aquest moment aquesta qüestió dels funcionaris i de l'Administració local, etcètera, i, per tant, tornarem a les esmenes tradicionals i històriques.

Aquesta esmena, com deïem, el que fa és anul·lar la totalitat o pràcticament la totalitat de l'Escola, o almenys deixar-la inoperant. Per tant, més que justificar estrictament el perquè surten uns diners d'aquí, és millor que anem al fons de la qüestió i debatem —com feia, en definitiva, el senyor Ribó— l'Escola en ella mateixa.

Aleshores, en primer lloc, caldria citar alguns preceptes legals, perquè sembla que aquesta Escola és un caprici del Consell Executiu o del nostre Grup o de determinades forces polítiques. Aquesta Escola té un origen ben clar i ben determinat: un Decret del 14 de maig de 1979. Per tant, el Consell Executiu actual no era al davant dels destins de la Generalitat. Després hi ha un altre Decret, el 313, de l'any 82, de 22 de juliol, que sí, i, aleshores, hi ha un altre imperatiu legal que, curiosament —almenys en els anys anteriors i veig que avui, una altra vegada, ho fa el senyor Ribó—, omet totalment, que és la referència a la Llei de Normalització Lingüística, que recordaran les senyores i els senyors Diputats que hi ha un article, si no recordo malament és el 25, que estableix una obligació peremptòria a l'Escola d'Administració Pública de realitzar aquesta difusió, en el llenguatge administratiu i entre els funcionaris existents a casa nostra, una normalització també en el terreny de la llengua catalana.

Dit això, podríem passar a examinar, concepte per concepte, les partides del Pressupost de l'Escola i podríem anar veient el personal, el capítol II, concepte per concepte per justificar la necessitat de la dotació corresponent. Podria explicar que aquesta Escola, per un increment d'activitats, ha abandonat l'edifici, la seu anterior que tenia al carrer d'Hèrcules, i ha passat a l'avinguda Pearson 28, i està en previsió de traslladar de nou la seva seu dins de la mateixa avinguda Pearson.

Però bé, tot això són coses prou conegudes, són xifres, ja que intentem donar una explicació doctrinal del perquè. Perquè, en definitiva, el que es fa és posar en qüestió la necessitat de l'existència d'aquesta Escola. Jo voldria manifestar, espigolant entre els programes i les explicacions d'altres tipus que s'han donat, quina és la voluntat política del Consell Executiu i, per tant, en definitiva també del nostre Grup en relació amb aquesta Escola.

Evidentment, per a l'any 85 —és el Pressupost que estem debatent— tenim una voluntat política de potenciar l'Escola d'Administració Pública perquè entenem que ha de jugar un paper important dins de la modernització de l'Administració pública catalana. Val a dir que el tema de crear un cos de funcionaris, de servidors públics a Catalunya és una de les grans motivacions de la necessitat de l'autogovern i de l'autonomia.

Un altre tema és la clarificació de la normativa en matèria de

funció pública, i aquí entrariem —ja he dit que no hi entrariem— en tot el tema de la Llei de la Reforma de la Funció Pública, la Llei de Bases de Règim Local, etcètera. Per tant, doncs, nosaltres pretenem —i aquest Pressupost en dota materialment per a aquesta finalitat—, entenem que l'Escola durant l'any que ve assumeixi unes responsabilitats més grans, unes per decisió política i altres per una atribució legal. L'atribució política: tenim un compromís d'una oferta de reciclatge general per a tot el personal que presta funcions burocràtiques a la Generalitat; la previsió dels corresponents cursos de promoció, d'acord amb el que estableixi la normativa sobre funció pública; l'atenció preeminent a la formació dels directius com a peça clau de tota Administració moderna, etcètera. Entre les segones responsabilitats, aquestes de precepte legal: la de dur a terme la selecció de tot el personal de la Generalitat en règim de contractació administratiu; aquesta és una prioritat important, i en podríem anar citant més, però crec que ens estendríem excessivament.

Ja que he parlat breument, però amb certa extensió, de les necessitats econòmiques i, per tant, de la necessitat de comptar amb aquestes dotacions i, per tant, en definitiva, que del Departament de Governació surtin aquests diners necessaris i suficients per continuar funcionant l'Escola d'Administració Pública, voldria, per acabar, anar a les realitzacions concretes. Ja sé que el senyor Ribó ho ha devaluat d'entrada parlant que es fan concerts i que es fan simposis, seminaris; ara, pensi que és un tema important. Tinc aquí un dossier que va des de l'any 80 fins ara, que cada any hi vaig afegint nous fulls —en el debat del 84 no vam tenir ocasió perquè el senyor Ribó va retirar l'esmena—, i el 85, doncs, puc donar petita satisfacció al meu desig, com ell demanava, d'il·lustrar amb els treballs que fa l'Escola. També molt breument, perquè realment hi ha molts fulls, i valdria la pena —com he dit abans— separar el tema del català, perquè és un tema importantíssim; doncs, deixant de banda tota la qüestió de reciclatge quant a llenguatge administratiu català, tenim que...

El Sr. PRESIDENT: Il·lustre senyor Diputat, jo li prego que tinguin en compte que el Diputat esmenant només ha emprat set minuts i em sembla lògic que vostè només n'empri altres set.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, moltes gràcies, senyor President. Bé, doncs, acabaré donant una relació molt breu de les activitats de tot tipus perquè vegin els senyors Diputats a través d'aquest tast quina és la tasca ingent de l'Escola d'Administració Pública portada a terme durant aquests darrers mesos.

Hi ha un curs de perfeccionament directiu adreçat als subdirectors generals i caps de servei, a Barcelona, amb 37 persones; un seminari sobre problemàtica pràctica de les sessions municipals adreçat als funcionaris d'ajuntament, fet a Lleida; un seminari sobre confecció, desenvolupament i liquidació dels Pressupostos per a secretaris, interventors i dipositaris, fet a Manresa, una jornada sobre la coordinació financera estatal, etcètera, fet a Barcelona. Bé, podríem anar estenent aquest reguitzell d'activitats, que jo brindo amb una explicació privada posterior al senyor Ribó —suposant que no la tingui—, i, per tant, doncs, per tots aquests motius jo crec que abundantment i a bastament justificats, el nostre Grup s'oposara a l'adopció d'aquestes dues esmenes, tant si es voten junt com separat, i, per tant, hi votarem en contra i demanaríem a les senyores i seny-

ors Diputats que facin el mateix.

Moltes gràcies, senyores i senyors Diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, es tracta només d'una esmena. Anem a votar, doncs, l'esmena 246, i els qui hi estiguin a favor, que es posin de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 3 vots a favor, 66 en contra i 22 abstencions.

Ara passem a la 263, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, amb aquesta esmena pretenem dos objectius. Un és un canvi de denominació del concepte: en comptes de «formació de policies locals», el concepte passaria a ser «subvencions per a ajudes i suport tècnic de les policies locals»; i l'altre és un increment de 50 milions en aquesta mateixa partida —que ja els té—; en lloc de 50 passar a altres 50. En primer lloc, perquè l'any 84 no existia aquesta partida —ja ho vam argumentar quan vam discutir el Pressupost del 84—; en segon lloc, perquè és una partida important, tal com plantejava el senyor Alavedra en el debat anterior, sobre la possibilitat d'anar a la formació de policies locals i la seva coordinació; i, en tercer lloc, perquè ja queda desdoblada en el Pressupost el que és Escola de Polícies Locals i el que és, o seria, subvencions per a ajudes i suport tècnic de les policies locals; i, en cinquè lloc, perquè la mateixa Direcció General de Seguretat Ciutadana el 19 de juliol del 84 pren l'acord —del qual els puc brindar la còpia si no en disposen— de dir que es modificarà el sistema de subvencions seguit fins ara, destinat als recursos econòmics de què es disposa, a l'adquisició de mitjans tècnics a nivell municipal o comarcal; o sigui, de canviar justament el concepte que nosaltres volem canviar.

Per aquests dos motius demanem, primer, el canvi de concepte —com planteja la Direcció General de Seguretat Ciutadana— i, segon, dotar de més fons aquest concepte.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra l'Il·lustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Brevíssim, per compensar l'extensió de la meua intervenció anterior. Nosaltres ens oposedem a aquesta esmena per una raó molt senzilla: el que no ha explicat el senyor Ribó és que, aquests 50 milions, els pretenen obtenir incrementant el deute. No és el nostre propòsit, i més després de sentir les crítiques que s'han fet des de l'oposició a aquest tema, i, per tant, ens oposarem a l'esmena.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar, doncs, a la votació de l'esmena 263.

Els qui estiguin a favor d'ella, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 27 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Passem ara, ja, al Departament d'Economia i Finances, per al qual no queden més —si les meves notes són exactes— que les esmenes plantejades pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, la primera de les quals és la 268.

Per defensar-la dono la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, la 268, 71 i 73, alhora.

El Sr. PRESIDENT: 71 i què més?

El Sr. RIBÓ: 73.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIBÓ: La 268 es defensaria tota sola, només que pel concepte, senyores Diputades i senyors Diputats. Fixin-s'hi bé: el Govern ens demana 2.300.000 pessetes per a complement de secretàries d'alts càrrecs; no secretaries, complement per a les secretàries d'alta càrrecs. S'ha parlat ja d'hores extraordinàries, pagues extra, i ara ve un complement per a secretàries d'alts càrrecs. Podríem fer molta barrila amb aquesta partida (*rialles*), podríem parlar d'on es va a sopar, etcètera, però també podríem dir seriosament: primer, per què no posem complements de secretaris d'alts càrrecs?, que els Consellers també podrien anar a sopar amb els seus secretaris, o també hi podria haver una partida que no fos en aquest sentit discriminatòria (*rialles*) ni per als mascles que poguessin arribar a ser, en aquest lloc, un treballador de la Generalitat ni al revés, per utilitzar la denominació sempre femenina quan es tracta de tasques de secretaria.

Nosaltres, ens sembla que en podem dir que és una esmena tradicional, perquè altres Grups ho han fet altres anys, i no sé si el nostre propi Grup altres anys. La partida continua essent, si més no —perdoni l'expressió—, curiosa, potser secreta o reservada.

A continuació nosaltres intentem esmenar 8 milions de dietes a alts càrrecs que ens sembla exagerat en aquest moment concret.

I, per últim, 10 milions —i tot això està a l'entorn del 05.01—, 10 milions per a estudis i dictàmens, també una despesa exagerada.

A nosaltres, aquests tres conceptes, aquestes tres partides ens sembla —la primera per manca d'informació i les altres dues per exageració— que són esmenables per incorporar-les, senyore Escudé, al deute, perquè a nosaltres se'ns argumenta que volem incrementar el deute, però quan tenim partides, perdó, esmenes que van a reduir deute no se'ns diu res, no se'ns diu res de la nostra voluntat d'anar a reduir el deute. Per tant, també seria bo que es tingués en compte que som un Grup que intenta anivellar el que vol incrementar i el que vol reduir.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra el Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Bé, quant a la primera esmena —la que porta el número 70 d'origen, que és la que el senyor Ribó ha dit que no hi havia d'haver barrila, però immediatament ha procedit a fer barrila—, correspon a un acord del Consell Executiu, del 16 de desembre del 82, establint uns complements per major responsabilitat i dedicació horària d'aquestes persones.

Quant a la següent esmena —la que porta el número d'origen 71—, correspon a un Decret, el 291 d'enguany, que pretén facilitar els desplaçaments del personal destinat a la recaptació d'arbitris municipals i altres tributs.

I, finalment, l'esmena tercera —la que porta el número 72—

tracta de treballs específics o realització d'estudis i treballs que permetin una planificació i millora dels serveis tributaris a Catalunya, la qual cosa és de la màxima importància, i per això entenem que no és procedent suprimir-ho o reduir-ho per reduir el deute.

I, per acabar, dintre d'aquest ambient de barrila que deia el senyor Ribó, encara que el meu accent anglonormand ja no és el que era, els diria aquell emblema de la casa reial anglesa: «Honni soit qui mal y pense!»

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar a votar, doncs, aquestes esmenes, 268, 271, 273.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 32 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara ens trobem amb l'esmena 289, també del Partit Socialista Unificat. Per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Senyor President, agrupem la 289 amb la 293.

El Sr. PRESIDENT: 293?

El Sr. RIBÓ: Dos, nou, tres.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. RIBÓ: La primera d'elles és sobre la partida destinada a aperduaments d'aval. Ja ho hem discutit prou; no cansarem l'auditori amb arguments sobre unes partides indeterminades, que són ara indeterminades, quan vostès tenen autorització en l'articulat per ampliar crèdits en aquesta direcció i, per tant, no entenem, si són ampliables, per què volen determinar-ho en una partida, i, si no ho fossin, aleshores entendríem que anessin a fixar-ho en una partida.

I, en segon lloc, per l'arbitrarietat que trobem en els 100 milions de premis de cobraments de tributs. Perquè nosaltres, senyor Escudé, sense accents i suposant l'honestedat de la gent de bell antuvi, volem legislació nítida i transparent, i l'OIT, per exemple, quan es tracta de salaris, no admet complements estranys en les escales salarials; es posa tot, transparentment: retribució salarial amb tots els seus conceptes, sense donar entrada a conceptes que per si sols indueixen a altres motivacions. I, aquí, igual. Si s'han de recaptar tributs, es recapten, i no es va a buscar premis d'estímul a la recaptació, que de vegades —i aquí no és pensar malament perquè és a jutjat en alguns casos— han donat peu a la corrupció sobre el tipus de marge legal d'aquella dita «feta la llei, feta la trampa» que es pot abrigar darrera aquesta qüestió.

Nosaltres, per aquests dos motius, creiem que hi ha una correcció de caràcter democràtic i transparent a fer en aquests Pressupostos.

De tota manera, senyor President, retirem aquestes dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Bé, ara toca l'esmena 295, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, i a continuació hi ha la 296, del mateix Grup. L'Illustre Diputat senyor Ribó potser voldrà defensar-les conjuntament?

El Sr. RIBÓ: Sí, les defensarem conjuntament, senyor Presi-

dent. Són esmenes també de caràcter tradicional, perquè és tradicional constatar la reducció tan minsa que situa el Govern a la Direcció General de Programació. És clar, els Diputats novells en aquesta legislatura potser ja s'han adonat que a la crítica que sempre s'esmena el mateix li correspon la contracrítica que sempre es fa la mateixa política. Aleshores, és com un frontó, això; és a dir, la pilota va i torna.

Nosaltres, com que tornem a constatar que la Direcció General de Programació és la ventafocs del Pressupost, tornem a plantejar unes esmenes per potenciar-la, si més no, primer, pel que fa a personal, nosaltres passaríem aquests conceptes de la Direcció a entitats que poguessin realitzar propostes de programació econòmica. I, en segon lloc, nosaltres, sobre els estudis i dictàmens, creiem que la partida és d'una també entitat tan elevada, amb la desproporció d'objectiu polític que li dona el Consell Executiu.

Són esmenes, si ho volen vostès, que no tenen afany de precisió, de punt pressupostari; només, de denotar una altra vegada —i que potser és coherent amb la ideologia que sustenta l'actual Consell Executiu— que malgrat que existeix una Direcció de programació econòmica, no hi hagi cap voluntat de fer una tasca de programació econòmica.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra? L'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Bé, com ha dit el senyor Ribó, és una esmena tradicional. El que passa és que a vegades el Grup Comunista li donava molts diners, a aquesta Direcció General, i a vegades la suprimia totalment; vol dir que la política no és pas la nostra la que canvia.

Bé, aleshores jo diria que aquestes esmenes —com el senyor Ribó ha dit— són complementàries, i per a nosaltres són complementàries en tota lògica perquè la primera esmena, la número 75 d'origen, del Partit Socialista Unificat, fa referència al tema «Personal»; aleshores, nosaltres diem: aquest pagament previst en el Pressupost correspon al personal existent, que és el contractat durant l'any 84. Per al 85 no s'ha previst cap vacant ni cap increment; per tant, la partida, entenem nosaltres que és correcta, i no es pot ni reduir ni suprimir, i aleshores és quan ve la relació amb l'altra esmena, que és l'esmena amb què el Grup del Partit Socialista Unificat pretén reduir o suprimir els estudis i dictàmens de persones alienes al Departament, i fer una distribució proporcional entre tots els conceptes de la resta del Departament d'Economia i Finances.

Aleshores, dic que és coherent el concepte pressupostari perquè precisament perquè nosaltres entenem que la Direcció General aquesta és una Direcció General important —com diu també el senyor Ribó—, per a nosaltres és més operatiu no dotar-la d'una gran infraestructura fixa constant, sobretot per la gran diversitat, el gran pluralisme de temes en què ha d'intervenir aquesta Direcció General, i, per tant, doncs, seguint una política que ja hem seguit en altres aspectes també, aleshores, el que pretenem, a través d'això, és donar-li una flexibilitat de poder, a través dels estudis i dictàmens, reunir, demanar les necessàries ajudes i assessoraments tècnics en matèries concretes, i, per al tema més quotidià, aleshores ja hi ha el personal.

Per tant, com que són complementaris els dos conceptes, entenem que són plenament correctes i ajustats, i per això ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes, i anunciem que vo-

tares en contra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar, doncs, les esmenes 295 i 296.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 28 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.

Ara, entrem en el Departament d'Ensenyament, i la primera esmena que trobem és la 301, del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la, dono la paraula a la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, per defensar conjuntament les esmenes 301, 305, 339 i 351.

El Sr. PRESIDENT: La 304, no?

La Sra. VINTRÓ: No, senyor President.

(Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord. No hi ha res a dir.

La Sra. VINTRÓ: L'agruparé en un altre seguit d'esmenes. Bé, aquestes quatre esmenes del Departament d'Ensenyament fan referència a la voluntat del nostre Grup de traslladar, traspassar, transferir diners que estan assignats a diversos conceptes als ajuntaments, per tal que realitzin —o ajudar-los a realitzar— algunes d'aquestes tasques complementàries que els ajuntaments han de fer, atesa la migradesa de recursos que la Generalitat, des d'una manera centralitzada, té pel que fa als temes de l'educació.

A mi m'agradaria, en defensar aquestes quatre esmenes, que es tinguessin en compte tant els conceptes de baixes com els conceptes d'alta.

En primer lloc, hi ha l'esmena 301, d'una quantia petita —1.800.000 pessetes—, que es deduiria dels contractes per a tècnics assessors —tornem a un estimat capítol recurrent en els Pressupostos de la Generalitat. Nosaltres pensem que el Departament d'Ensenyament està suficientment dotat de personal, que hi ha tècnics excel·lents, altres de no tant però, en tot cas, suficients per poder assessorar el senyor Conseller. No entenem que calgui incrementar aquesta partida, i, per tant, proposaríem no disminuir la partida que els ajuntaments tenen per a l'organització d'activitats de formació i perfeccionament del professorat. Creiem que la tasca que els ajuntaments vénen realitzant per ajudar la millora qualitativa de les escoles no és una tasca petita ni a menystenir, i que seria bo que des del Parlament s'encoratgés aquesta tasca, en la mesura, ho repeteixo, que els recursos de la Generalitat no són massa generosos respecte a això.

La segona esmena pretén traslladar 7 milions de pessetes del capítol de transports i comunicacions, un capítol que l'any 84 tenia 29 milions, que l'any 85 en té 39, és a dir un creixement important. Nosaltres proposaríem mantenir —perquè les comunicacions són més cares d'any en any— un creixement prudencial, però passar 7 milions d'aquesta partida també als ajuntaments per a la tasca que els ajuntaments fan, concretament d'escoles de la natura.

Aquesta partida dotada l'any 84 amb 10 milions, i l'any 85 passa a 4 milions. A mi m'agradaria, en tot cas, que se'ns expli-

qués què ha passat; potser és que els ajuntaments han fet un mal ús dels diners que fins ara la Generalitat els donava per a les escoles de la natura. En tot cas, aquestes no són unes informacions que tingui aquesta Diputada; però, sense una justificació, és bastant incoherent que s'incrementi, en canvi, una partida de subvencions a entitats sense finalitat de lucre per fer escoles de la natura, i es retirin precisament aquests diners als ajuntaments, que sí que estan fent una tasca d'escoles de la natura.

Són, per tant, 7 milions de transports i comunicacions a escoles de la natura dels ajuntaments.

L'esmena 339 és una esmena que ja vaig defensar en els Pressupostos del 84, però almenys en els Pressupostos del 84 la Conselleria havia tingut encara el pudor —si se'm permet l'expressió— de deixar-la com un capítol obert, d'aquests ampliables, amb 1.000 pessetes. Era el concepte que es va crear l'any 83 per a la seguretat dels centres escolars.

En aquell moment se li donaren 500 milions; aquí se'ns va explicar —en les esmenes del 84— que els ajuntaments no foren capaços d'acollir-se a aquella ajuda. Jo ja vaig recordar, i ho repeteixo avui, que els ajuntaments havien aprovat els seus Pressupostos amb anterioritat als de la Generalitat, i això feia difícil que tinguessin la previsió pressupostària, encara que l'any següent sí que van fer aquesta previsió pressupostària, però llavors no s'hi varen poder acollir perquè resulta que la Generalitat ja no havia previst la partida, sense que això impliqui que les mesures de seguretat en les escoles siguin suficients, tot al contrari, i potser —no ho desitjo—, però potser haurem d'esperar una nova desgràcia en una escola perquè aquest Parlament, o el Grup que dona suport a la majoria, al Govern d'aquest Parlament i de la Generalitat sigui sensible al risc de la seguretat en els centres.

Nosaltres proposem dotar aquest Concepte amb 161 milions, procedents d'una partida que per a nosaltres no en té cap, de justificació, que és subvencionar la creació de places escolars en centres privats d'EGB.

Pensem que ja hi ha prou desviació de recursos cap a l'escola privada quan l'escola pública està tan mal dotada, i pensem que aquests 160 milions, doblats amb el conveni amb els ajuntaments, donarien 320 milions que, efectivament, no resoldrien els temes de seguretat, però que almenys demostrarien una sensibilitat pel que fa a aquests problemes.

I, per últim, l'esmena 351 pretén passar 19.999.000 pessetes, deixant, per tant, un crèdit obert de 1.000 pessetes, a possible ampliació —si aquesta partida ho requereix— que està prevista per a convenis amb instituts politècnics privats, i nosaltres pretenem passar-ho als ajuntaments també, per a l'aplicació del Decret d'educació compensatòria. Aquesta és una partida ja oberta, però oberta amb la quantitat simbòlica de 1.000 pessetes l'any 84; segueix amb el simbolisme l'any 1985, i nosaltres pensem que els temes d'educació compensatòria, que la feina que els ajuntaments estan fent facilitant locals, pagant professors per tal de fer aquesta educació, seria bo que també fos reconeguda des de la Generalitat, i que els Pressupostos contemplessin aquestes partides.

Per tant, aquestes quatre esmenes —ho repeteixo, senyor President— pretenen aquestes quatre transferències, dins del capítol d'Ensenyament, per tal de nodrir els recursos municipals que s'esmercen a millorar la qualitat educativa.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, pel que fa referència a l'esmena 301, hauria de dir, en primer lloc, que és una xifra estimativa i que fou insuficient la del Pressupost del 1984, que era de dos milions de pessetes. En segon lloc, es tracta de col·laboracions temporals per temes molt concrets, per a l'assessorament del Departament. En tercer lloc, que és un sistema que es regeix per la Llei de Contractes de l'Estat i, per tant, és diferent absolutament del de la partida que hi ha al capítol II.

Per tots aquests aspectes, nosaltres ens oposarem, lògicament, a l'esmena 301.

Pel que fa a l'esmena 305, per la qüestió de comunicacions, telèfons i correus, nosaltres, amb una esmena, la número 101, vam treure ja cinc milions de pessetes per passar-los a educació especial. Queden, doncs, en aquest moment, 34.500.000 pessetes, que són absolutament imprescindibles per al pagament de segells, telèfons, satais, mensafons, cotxes, tèlex, abonaments, etcètera —que aquí tinc tot un estudi, que està a la seva disposició, amb tots els comptes ben clars.

Pel que fa a l'esmena 339, creació de places d'EGB, de serveis transferits, sí, és una esmena que fa referència molt concreta a la nostra manera de veure l'escola, i que ja es va defensar quan vaig fer el torn en contra del mateix tipus d'esmena en els Pressupostos del 84. Però voldria també tornar a aclarir —ja ho vaig dir— el tema de la seguretat a les escoles. Hi va haver una primera fase en la qual els ajuntaments es van inscriure, i que va ser en certa manera difícil de dur a terme, perquè un seguit d'ajuntaments no tenien la possibilitat o, en fi, per determinades causes que no sabem exactament, no s'hi van adherir. Llavors, en veure que això no funcionava bé d'aquesta manera, es va incloure aquest aspecte en tot el que fa referència als RAMs.

I, pel que fa a l'esmena 351, el Govern, aplicant l'article 96 de la Llei d'Educació, ha dedicat 136.800.000 pessetes a convenis amb la FP amb ajuntaments com són els de Granollers i Mataró, per a la gratuïtat. Això ha estat molt positiu i, a partir d'aquí, al Pressupost del 83 hi va haver ja una quantitat de 20 milions de pessetes —i no fou esmenada, la qual cosa ens sorprèn, l'any 1983. El 84, per mancances pressupostàries, va quedar reduïda a una partida oberta de 1.000 pessetes, i aquest any repetim la mateixa quantitat perquè pensem destinar-la a aspectes com centres que també pertanyen als ajuntaments —un d'ells, per exemple, que hi està interessat, és el de Montcada i Reixac—, centres en règim de cooperativa, centres de mancomunitats i d'altres que puguin complir aquesta funció pública. De fet, és una xifra que nosaltres considerem baixa, perquè les peticions són molt elevades, i fem simplement la continuació de les partides pressupostàries del 83. I, lògicament, això es fa a través de convocatòria pública.

Per tots aquests aspectes, nosaltres ens oposarem a les esmenes presentades pels comunistes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Podem passar, doncs, a la votació d'aquestes quatre esmenes.

Els qui estiguin a favor d'elles, que facin el favor de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstinguin?

Les esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Ara, som a l'esmena 304, també del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. *(Pausa.)* La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó té la paraula.

La Sra. VINTÓ: Senyor President, per defensar conjuntament la 304, 306, 307, 309, 310, 311, 312, 314, 315, 321, 323, 343, 346, 347...

El Sr. PRESIDENT: Perdoni, no anem tan de pressa.

La Sra. VINTÓ: 315...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, des del 314. Hi vol tornar?

La Sra. VINTÓ: 314, 315, 321, 323, 343, 346, 347, 348, 352 i 353.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, moltes gràcies.

La Sra. VINTÓ: Bé, totes aquestes esmenes pretenen també una coherència amb un dels motius adduïts en presentar l'esmena a la totalitat de la secció 06. Són esmenes que pretenen incrementar les despeses dedicades al funcionament dels serveis. Són despeses que pretenen que els centres d'EGB, els centres de batxillerat, els centres de formació professional, l'educació permanent d'adults, l'acció especial, l'educació especial i l'educació compensatòria tinguin més recursos per fer cara a les necessitats d'aquests diferents tipus de centres.

En cada una d'aquestes esmenes hi ha uns increments i hi ha, evidentment, unes baixes. A mi em sap particularment greu que quan es contesta a aquestes esmenes —o, almenys, s'ha fet en l'anterior torn en contra— només es tinguin presents els capítols que es baixen, es donin, jo diria, unes explicacions poc convinents, perquè si en un cas s'han pogut reduir, se suposa que ja estava fet el càlcul, i ja estava ben fet, i aleshores resulta que ara m'haig de creure que el càlcul bo és el segon. Bé, doncs, em perdonaran, però jo sóc una persona d'escassa fe i, en aquest sentit, doncs, no m'ho crec, perquè no hi ha una argumentació, més que una paraula donada després d'un segon càlcul. Jo els puc demanar que facin el tercer càlcul, i tal vegada podrien sortir alguns milions més.

Per tant, nosaltres intentem —ho repeteixo— amb aquestes esmenes fer cara a quelcom que denunciàvem ahir: la insuficiència, en primer lloc, la disminució, en pessetes reals, des de l'any 83, de les despeses de funcionament dels centres d'EGB. I en aquest sentit, incrementem, o tractem d'incrementar, com ho intentàrem amb el Departament de Presidència, a partir de l'esmena 306, passar 17.795.000 pessetes de dietes de locomoció i trasllat d'alts càrrecs i personal, una partida que passa de 56 milions a 75 milions —és realment molta dieta per als alts càrrecs del Departament, senyor Conseller—; sense negar la possibilitat que els alts càrrecs puguin circular i tinguin dret a unes dietes, incrementem aquestes dietes amb el cost de la vida, no cal que l'incrementem per sobre, molt per sobre del cost de la vida, i passem els diners que sobren —i jo els invito que tinguin aquesta voluntat de reajustament que han tingut en altres partides— per passar a millorar el funcionament dels centres d'EGB.

Igualment, intentem aquesta mateixa operació amb l'esmena 346, que també va destinada a millorar el funcionament dels centres d'EGB, traslladant 20 milions d'una partida nova, una partida original —si més no, quant al seu títol—, que és «per al desenvolupament del prototipus en col·laboració amb

les universitats i centres docents». Confesso que m'és perfectament incompreensible la destinació d'aquesta partida, però, en tot cas, jo penso que per a aquesta possibilitat —i això passa per transferències a empreses comercials, industrials o financeres; ho entendria si passés directament a les universitats, però resulta que no, que passa per empreses comercials... I, en aquest sentit, nosaltres proposem traslladar aquesta partida al funcionament dels centres d'EGB. I, igualment, l'esmena 353 intenta passar 90 milions per a l'equipament de places de formació professional privada al millorament dels centres d'EGB.

Pel que fa als centres de FP, les esmenes són la 307, la 321, la 323 i la 352. A la 307, passem 15 milions d'un increment també absolutament desproporcionat que tenen els tribunals de concursos i oposicions. Aquí em permetran una anècdota, si ho volen, de tipus personal: el Conseller m'ha honorat, no sé si són dos o tres anys seguits, fent-me president dels tribunals de càtedres de grec de la Generalitat de Catalunya. Bé, no els explico el que he cobrat per fer de president d'aquest tribunal dos anys seguits, el mes de juliol, després d'acabar l'any; ho he fet molt gustosament i ho tornaré a fer sempre que el senyor Conseller ho cregui oportú. No tinc cap interès a incrementar el meu salari com a president del tribunal d'oposicions de càtedres; penso que els col·legues que hi participen tampoc hi tenen un interès especialíssim —la prova és que ho van fent— i que, en tot cas, aquest increment no està justificat, tret que ens anunciïn unes dietes espectaculars —que tampoc crec que sigui el cas—, ni tan sols comparables a les dels alts càrrecs. Per tant, jo penso que estaria bé acceptar la disminució d'aquestes dietes dels tribunals d'oposicions i concursos per millorar el funcionament dels centres de formació professional.

Hi ha una altra partida curiosa. Hem creat, o han creat, 15 milions per a borses de viatge per anar a aprendre idiomes a l'estranger. A mi, sincerament, m'agradaria que m'expliquessin com amb 15 milions pensen donar borses de viatge per anar a aprendre idiomes a l'estranger; suposo que tothom sap el valor de la pesseta, tothom sap el que costa una estada en un país estranger per aprendre una mica l'idioma, i amb 15 milions, evidentment, no anem a ensenyar res a ningú. Per tant, no fem una partida absolutament innecessària, perquè no arreglarà cap problema, i anem a millorar, una miqueta, també, el funcionament dels centres de FP.

Bé, hi ha una altra partida de 15 milions, que jo també vull passar a la formació professional, que és adquisició de màquines i altre equip dels alts càrrecs. Jo no sé si ara els alts càrrecs juguen amb maquinetes, però ja comprem molta informàtica en aquest Departament i en diversos Departaments de la Generalitat. Jo no acabo d'entendre, tampoc, aquests 15 milions no especificats per comprar màquines dels alts càrrecs, i proposo que les comprem als alumnes de FP, que segurament els seran molt útils.

I, també, 15 milions més per equipar les places privades d'ensenyaments artístics: prefereixo que aquests 15 milions vagin als centres públics de formació professional, enormement desatesos.

Pel que fa al batxillerat, hi ha les esmenes 310, 311, 315, que pretenen passar: 20 milions, la primera, procedents de publicacions i treballs; 20 milions, la segona, procedents del Servei d'Informàtica, i 30 milions, la tercera, que procedeix d'una partida nova, i en aquesta m'agradaria entretenir-m'hi,

si em permeten, uns minuts més.

L'esmena 315 ens explica, o crea, un concepte nou, just al costat d'un altre concepte que a nosaltres ens és particularment enfadós, i del qual ja hem parlat altres vegades —em refereixo al decret del CEDIP, aquell que només té un milió de pessetes. Bé, doncs, aquí hi ha un concepte nou, «Transferències corrents a institucions sense finalitat de lucre, a ajudes a institucions i entitats educatives», 30 milions.

Bé, jo no sé què són aquestes «institucions i entitats educatives»; en el Pressupost per programes, evidentment, no està explicat, i en la mesura que és una transferència a entitats privades no aclarides és voluntat del nostre Grup, evidentment, traslladar aquests 30 milions al funcionament dels centres de batxillerat, que el senyor Conseller sap fins a quin punt els directors, i en cartes reiterades, li han manifestat que necessiten més recursos per al funcionament dels seus centres.

Pel que fa a l'educació permanent d'adults, hi ha l'esmena número 309, que intenta ampliar el crèdit de la formació d'adults en 9 milions procedents d'«estudis i dictàmens aliens», la segona partida, els contractes dels tècnics assessors, d'una banda, els estudis i dictàmens de persones alienes, d'una altra, és a dir, estudiïn, però que estudiïn més ja els tècnics del mateix Departament. I també passar 4 milions de les activitats del Servei de la Direcció General d'Universitats, dels Serveis Centrals; nosaltres no esmenem per treure les transferències que la Direcció General fa, però la mateixa Direcció General, com a tal, en la mesura que no té competències encara, i, si les ha de tenir, 4 milions són absolutament ridículs..., bé, doncs, passar també aquest tema a educació compensatòria i incrementar en 1 milió el material per a l'educació permanent d'adults, procedent, aquest milió, de les subvencions a les escoles de la natura de tipus privat, i em remeto al que he dit abans sobre la disminució que han fet en els ajuntaments i, en canvi, que no l'han fet en aquests centres de tipus privat o en aquestes escoles de la natura, de tipus privat.

També intentem passar 3 milions de despeses diverses a l'acció especial pública, que ha disminuït aquest any, i passar també 16 milions a l'educació especial perquè creiem que és un altre dels nivells que no té gens l'atenció que el Departament li hauria d'adreçar.

Com poden veure, senyores i senyors Diputats, és un conjunt relativament ampli d'esmenes, que tenen un doble fil conductor: d'una banda, allà on es volen adreçar aquests diners, partides que, com vaig explicar ahir, han estat en alguns casos sensiblement disminuïdes en relació amb el funcionament de l'any 83; en altres casos, s'han incrementat, com és el cas del batxillerat, però la inflació deixa menys diners reals, i, l'únic que, efectivament, ha pujat —i així ho vaig reconèixer— era formació professional i educació especial, els dos que han pujat. Però en el cas d'educació especial, des de la misèria, no es pot dir que estiguin en condicions de suficiència, i a formació professional si, efectivament, hem de fer real el principi de la modernització, és encara molt insuficient la quantitat de diners que hi destinem. D'allà on surten els diners: se'm podrà dir que ja estan gastats, bé, aquesta vegada no se'm dirà, però se'm dirà que estan tan escrupolosíssimament calculats o comptats que no es poden modificar. Jo penso que, si aquesta és la resposta —i em temo molt que serà aquesta—, estem tots plegats perdent el temps, i bàsicament l'està perdent el senyor

Conseller, que avui sí que ens honra amb la seva presència, però una presència silent, que difícilment els qui es preocupen de l'educació podran entendre.

El Sr. PRESIDENT: L'Illustre Diputat senyor Descals té la paraula per a un torn en contra.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, en primer lloc voldria fer un aclariment, que tracta concretament de les despeses per al funcionament d'EGB, perquè s'ha repetit moltes vegades, aquí. En el concepte 259.10, de centres d'EGB, hi ha, efectivament, la quantitat de 479.000.444 pessetes; ara bé, jo voldria dir que, tot el que es fa per ensenyament assistit per ordinador també és EGB, i són 10 milions. Tots els centres d'acció especial —que són centres d'EGB reconvertits— també és EGB, i són 44 milions més. Els equips d'assessorament i d'orientació pedagògica, que ajuden les escoles per a la millora, tenen 9.460.000 pessetes més; en el programa de catalanització i la campanya de catalanització, que és també per a les despeses especials del funcionament dels serveis, hi ha 88 milions; als camps d'aprenentatge es dediquen 51.000 milions... (*remor de veus*), perdó, 51 milions, perdó. Als centres d'educació permanent d'adults, 10 milions, i als centres d'educació especial, per a aquest cas concret, 44 milions. La suma és de 737 milions, és a dir, el 14,5% d'augment en relació amb el Pressupost del 84, i és tot dedicat a despeses d'EGB.

Bé, fet aquest aclariment, passaria rapidíssimament a fer el torn en contra d'aquestes esmenes. La número 304, nosaltres la vam rebaixar de 10 milions de pessetes, però jo voldria dir que no està tan exactament calculat, sinó que són previsions, com és lògic; són previsions a principi d'any. La quantitat que queda, de 55 milions, és, en certa manera, potser serà insuficient, i tracta d'aspectes com neteja, calefacció i ventilació; s'han de tenir en compte, doncs, els tants per cent d'augment del fuel, de l'electricitat, de les empreses de neteja, d'escomeses per a nous edificis, etcètera.

Pel que fa a l'esmena 306, «Diètes d'alts càrrecs i personal», nosaltres també vam treure d'aquí una quantitat de 10 milions, que la vam dedicar a educació especial. Ara bé, la resta, 65 milions, són el quilometratge i les diètes dedicats a inspectors d'EGB, que això ja puja a 30 milions de pessetes; els components dels equips d'assessorament psicopedagògic, el SEDEC, els inspectors de batxillerat, els coordinadors de formació professional, el GOEP —és a dir, el Gabinet d'Orientació Educativa de Primària—, i fa referència, també, a les despeses dels Serveis Territorials i de la Universitat Laboral.

Pel que fa a l'esmena 307, «Assistència a tribunals d'oposició i concursos», bé, aquí es tracta que en aquest moment tenim tribunals d'oposició d'EGB, de batxillerat, de formació professional i també dels dotze centres incorporats de l'INEM, a més a més de les convocatòries, dels certificats d'educació primària, dels exàmens de graduat escolar, i a tot plegat, s'hi aplica el Decret 291/1984, del 13 de setembre, que regula l'actualització dels pagaments amb motiu de prestació de serveis a la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa a l'esmena 309, «Estudis i dictàmens», nosaltres justament vam presentar una esmena, que va ser aprovada en Comissió, a través de la qual demanàvem que s'hi afegissin 5 milions de pessetes, que eren absolutament imprescindibles, i, lògicament, tinc una llista aquí també, que no llegiré.

Pel que fa a l'esmena 310, «Publicacions, treballs i altres activitats», bé, d'acord amb les previsions del Gabinet del Conseller i de la Secretaria, aquesta quantitat —de fet, respectable— afecta un seguit d'aspectes que són molt importants per al desenvolupament d'unes tasques que van directament a afectar positivament l'escola. És una esmena que, en certa manera, ja vam discutir per al Pressupost del 84, i fa referència a publicacions —*Butlletí dels Mestres, Full de disposicions, Papers de Batxillerat*—, fotocomposició i impressió de documents d'educació especial, vocabularis, etcètera, disseny gràfic i muntatge, i correcció de català d'aquestes col·leccions, i treballs com tasques d'informàtica, intervenció de professionals, lletrats i procuradors, i d'altres, com anuncis de premsa, relacions públiques, etcètera, de què també tinc una llista aquí, ben detallada.

Pel que fa a l'esmena 311, «Servei d'informàtica», nosaltres en vam treure 10 milions, que els vam passar a educació especial, però creiem que la quantitat que queda, de 67 milions, és absolutament imprescindible per a la nòmina de 34.000 persones, per a la comptabilitat del Departament, per a estadística de centres d'EGB, batxillerat, formació professional, subvencions a centres i menjadors públics. És a dir, tot aquest tractament a través de la informàtica, i també producció de *software* i la informatització dels Serveis Territorials, que està per contractar.

Pel que fa a l'esmena 312, «Despeses diverses d'infraestructura», de tres milions de pessetes, el nostre Grup, a través de l'esmena 100, va disminuir la quantitat en 2 milions. Per tant, ara queden 9 milions —l'any passat era de 8 milions—, i serveix per pagar —també ho vaig explicar— tribunals per a accions jurídiques fora de Barcelona, referents a personal laboral. De fet, és una quantitat que, en aquest moment, doncs, és una previsió i lògicament és molt difícil de saber si serà absolutament necessària tota o no.

Pel que fa a l'esmena número 314, que fa referència a despeses de promoció, en realitat és tot allò que el Departament fa a través d'exposicions itinerants, Saló de la Infància, material pedagògic i exposicions d'escoles d'estiu.

Bé, voldria entretenir-me un moment en aquesta famosa partida dels 30 milions, que ha fet volar la imaginació de l'oposició. Bé, jo voldria dir que hi ha un autor alemany, que es diu Michael Ende, que va escriure, ja fa molt temps, un parell de llibres —entre altres que va escriure— que ara s'han convertit en un *bestseller* a Alemanya. L'un d'ells es diu *Momo*; canta el temps de la convivència, el que dediquem a escoltar els altres i les seves iniciatives, per escapar-nos de tot allò que és mecanització, excessiva programació, estalvi absurd del temps del viure per a noves programacions. L'estalvi absurd d'aquest temps personal dona als homes grisos, que són els dolents, els interessos perquè puguin viure del nostre tancament i de la nostra manca de comunicació, de la nostra robotització. L'altre, *La història inacabable*, que en aquests moments s'ha convertit en un film pèssim, canta la fantasia, el dret que tenim a tenir l'obligació de preservar-la, de salvar-la, de tirar-la endavant.

Doncs bé, potser, penso que això ha inspirat el Departament d'Ensenyament en aquesta partida (*remor de veus*) i, en certa manera, aquesta partida ve orientada per uns aspectes molt concrets que hi ha ara; és a dir, la canalització —escoltar i

dialogar — d'una sèrie d'accions disperses i que fan referència a activitats d'animació, com per exemple, teatre — que se n'ha fet ja a Valls, al Vendrell, a Reus —, que aplega milers d'alumnes, que entitats privades recullen a casa seva, i tiren endavant un programa en el qual no només hi ha tot l'aspecte del teatre, sinó que hi ha un aspecte molt gran de catalanització. Això ja ha estat fet, concretament al Vendrell, durant cinc anys.

Bé, aquests aspectes quedaven una mica desmarxats dintre del Departament d'Ensenyament, però és que, a més a més, hi ha altres aspectes, muntats per entitats com, per exemple, podrien ser aspectes de cinema — amb clubs de cine-fòrum, per a la sensibilització i la participació dels alumnes en aspectes i valors del cinema —, elaboració de vídeos en ateneus, en museus, en grups folklòrics — esbarts, diables, bastoners, castellers, falconers, orfeons —, i amb la televisió. I, després, hi ha un segon aspecte, que és el de la formació d'alumnes per a la gestió de biblioteques, per a tècniques del llibre, per a discos, valoració del còmic, etcètera. I, després, intentar, en un tercer lloc, mantenir unes partides per a la connexió amb organitzacions d'una manera puntual, per ajudar, per exemple, patronats d'acció social declarats d'interès públic i que estiguin en situacions precàries. Per tots aquests aspectes, lògicament, aquesta quantitat és una quantitat estimativa, que pot començar amb aquests inicis, i queda, lògicament, doncs, oberta a tot aquest aspecte que pugui ser el regne de la fantasia.

Bé, pel que fa a les altres esmenes, em penso que, en determinats moments, les hem discutides ja en el Pressupost del 84. Les borses de viatge: voldria insistir un moment que no es tracta de pagar borses individuals, sinó que poden molt ben ser — tal com s'ha fet en altres llocs de l'estranger — grups d'alumnes que van a un país, viuen amb famílies (*remor de veus*), i això pot molt bé ser, perquè es pot estructurar a través d'intercanvis internacionals i pot molt ben ser això. A més, creiem que la llengua s'aprèn d'una manera més segura quan es va a viure una temporada en el país on es parla.

Bé, jo voldria entretenir-me (*remor de veus*) en tots aquells aspectes, però em penso que ja fa estona que això està encès. Per tant, donaria per fet el torn en contra d'aquestes esmenes i, lògicament, hi votarem en contra.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem a votar aquestes esmenes, defensades per la senyora Vintro.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets. (*L'I. Sr. Lorda s'aixeca per parlar.*) Ah!, perdó.

El Sr. LORDA (*de l'escó estant*): Votació separada de la 315, per favor.

El Sr. PRESIDENT: Separada de la 315. Molt bé. Totes, menys la 315.

Els qui estiguin a favor de totes, deixant de banda la 315, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 27 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

I ara anem a votar l'esmena 315. Els qui estiguin a favor d'aquesta esmena, que es posin dempeus.

Els qui hi estan en contra?

Els qui s'abstenen?

L'esmena ha estat refusada per 32 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Ara ens toca, si les meves notes són exactes, l'esmena 316, d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la... (*L'H. Sr. Armet demana per parlar.*) Digui.

El Sr. ARMET (*de l'escó estant*): Un molt breu torn d'explicació de vot. Un brevíssim torn d'explicació de vot... (*Rialles.*) Crec que és l'única vegada que el Grup Socialista ha fet ús d'aquesta explicació de vot en tot el debat, no? Crec; en el debat, concretament, d'aquesta tarda. Debat d'aquesta tarda ho dic perquè el senyor Escudé és molt més minuciós que jo i, per tant, estem d'acord i quedem tots dos molt tranquils.

No el Grup Socialista voldria fer una intervenció en el sentit de dir que, evidentment, tot el que fa referència a una millora de l'equipament col·lectiu, de la inversió, de la qualitat de vida ho anem votant. Ho anem fent tant en votacions que donem suport a altres Grups parlamentaris com donant suport, evidentment, als nostres legítims posicionaments polítics. Estem arribant, en aquests moments, quasi a les dotze de la nit del dia 28 de desembre i arribem justament a l'equador d'esmenes d'aquest Pressupost. Nosaltres hem observat, d'una manera molt abraonada darrerament, quan el senyor Descals defensava les posicions del Govern, que cap de les nostres esmenes era tinguada en compte pel Grup majoritari de Convergència i Unió. Seria bo, en arribar a l'equador i atès que tenim molta feina, saber si aquesta posició continuarà d'aquesta manera, perquè jo els puc dir, com a responsable del Grup parlamentari Socialista, que faria una adequació estratègica de la resta d'esmenes que ens queda, si aquesta és la posició del Grup majoritari de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, si el senyor Subirà vol... (*Pausa.*) Ningú no vol prendre la paraula ara en relació amb això? El Diputat I. Sr. Marçal Casanovas té la paraula.

El Sr. CASANOVAS: Gràcies, senyor President. Surto aquí amb un complex de culpabilitat, amb ganes de demanar excuses perquè tothom defensa un enfilall d'esmenes i jo vinc aquí a defensar una esmena que ja ha estat mig defensada per un altre Grup parlamentari. Però, bé, la defensarem de tota manera. Aquesta esmena... Evidentment, nosaltres vam presentar l'esmena sobre aquests 30 milions destinats a ajudes a institucions i entitats educatives amb la finalitat que se'ns donés una informació sobre aquest ampli i eteri camp que abasta això de les ajudes a institucions i entitats educatives. Lamentablement no hem tingut tanta sort com en la nostra esmena d'abans, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en què se'ns van donar detalls i l'hem poguda retirar. En aquesta esmena lamento dir que l'intent d'explicació de l'Il·lustre senyor Descals m'ha deixat perplex, perquè, a part de parlar de literatura alemanya, a través de Michael Ende, ens ha parlat de per què servia — de premsa i corrents, evidentment, perquè l'esperaven els minuts —, de per què servia això que aquí diu: «Ajuda a institucions i a entitats educatives». I ens ha enumerat activitats d'animació, clubs de cine-fòrum, elaboració de vídeos per a ateneus, per a clubs de no sé què, patronats en situacions precàries. Vaja, això sembla que ho hagin abocat tot aquí, tot el que quedava: au, posem-ho aquí dins i bé, a veure què passa.

Realment, realment això nosaltres no ho podem votar mai, no ho hem fet, sentint-ho molt; hem votat ja el que havíem de votar i com que una esmena semblant — i per això hem demanat que es votés a part — posava aquests diners, potser amb

millor criteri que nosaltres, a escoles d'educació bàsica —nosaltres els posàvem a reducció del deute—, com que ja ho hem votat i està perdut, després d'aquesta explicació retiro aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Ara toca la 317, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata. (*La I. Sra. Vintró demana per parlar.*) Digui.

La Sra. VINTRÓ: Només és que, potser, en anar agrupant esmenes —jo no tinc cap inconvenient que ara passi la 317—, només vull fer constar que la 313, del meu Grup, no ha estat defensada perquè va amb un altre seguit d'esmenes agrupades, i potser en anar prenent nota això no ha constatat, però la 313 nostra no ha estat defensada.

El Sr. PRESIDENT: 315? No?

La Sra. VINTRÓ: 313.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, ho tindrem en compte. Bé, doncs, la Il·lustre Diputada senyora Marta Mata té la paraula.

La Sra. MATA (*de l'escó estant*): Sí, jo defensaré ara les esmenes, segons la sistematització que se'ns ha donat, números 317, 320, 322, 324, 330, 331, 336, 337. He de fer una mica d'atenció en aquesta 337: en la sistematització que s'ha fet s'ha escapat una petita errada, ha convertit en siameses dues esmenes que ni tan sols eren bessones. Per tant, doncs, serà 337 bis, que són la 400 i 404 nostres. I faria una incursió més enllà de la Conselleria, però respecte al mateix tema, que seria agrupar també l'esmena 371 i la 432. Es tracta..., jo demano que tinguin en compte que defenso totes aquestes esmenes, que són cinc temes relacionats —no, des d'aquí mateix ho faré—, relacionats, i, per tant, demanaria una petita longitud.

Els cinc temes són, en realitat, esmenes dedicades a la millora de la qualitat de l'escola pública, dues esmenes concretament destinades a associacions de pares, tres esmenes destinades a la Llei anomenada del CEPEPC, una esmena destinada a educació especial i, finalment, una última esmena dedicada a escola-bressol. Són aquests cinc els temes de què voldria tractar.

Bé, la Conselleria ens ha presentat no solament el Pressupost amb les seves partides xifrades, sinó un Pressupost per programes; dic un i en realitat he de dir dos, perquè s'ha presentat el del 84 i el del 85 pràcticament amb molts pocs dies de distància, i també seguint bastant, si no el procediment de la fotocòpia, potser el procediment, la composició electrònica, perquè els paràgrafs són pràcticament els mateixos: es canvien normalment les primeres paraules però després els finals gairebé no es canvien.

Concretament hi ha alguna petita diferència en el cas del programa respecte a ensenyament primari. Per exemple diu, l'any 84 diu: «pretén com a objectiu principal l'increment...», i, llavors, en canvi, en el 85 diu: «cerca com a objectius principals l'increment de places públiques...»; o sigui que hi ha unes diferències d'aquest estil. Però, en canvi, en el moment de parlar de l'escola privada diu, molt concretament: «igualment s'adreça al foment i sosteniment de l'escola privada, mantenint el nivell necessari», i aquí es diu, en canvi, el 85: «ahora conservar i fomentar l'escola privada mantenint el més adequat nivell possible, el règim de subvencions, etcètera».

És a dir, queda molt clar, en aquestes esmenes que nosaltres fem, que nosaltres passem partides destinades a l'escola priva-

da, les passem a l'escola pública. No són partides que vagin en demèrit de la qualitat de l'escola privada, sinó de l'extensió, de l'extensió de l'escola privada, com es diu aquí, el foment i l'extensió de l'escola privada, i, en canvi, passen a qualitat de l'escola pública.

La nostra preocupació respecte a l'escola pública no és només per la qualitat, que s'ajuda amb les partides corresponents a equipament, a material pedagògic, etcètera, sinó també amb les partides corresponents a un inici de participació, és a dir, a les dotacions per a les federacions d'associacions de pares. I, fins i tot, agafem una partida que hi ha a Cultura per a conferències i exposicions i la dediquem, precisament, a activitats per fer conèixer el país a les associacions de pares. Aquesta és la nostra esmena, concretament, 371.

Bé, després hi ha tres esmenes dedicades al compliment de la Llei anomenada del CEPEPC. Aprofito per dir que aquesta llei no és ni anomenada en els programes; és a les partides, però en el programa no se'n parla, d'aquesta llei. Jo diria que gairebé mereixeria un apartat del programa com un altre aspecte que ara diré. Crec que el compliment de la Llei del CEPEPC és una tercera via entre escola pública i escola privada, una via catalana, una via no pas intermèdia sinó que fa avançar, una via de responsabilitat, de responsabilització de la Generalitat respecte a l'escola i que té, com a Llei, unes grans qualitats. És Llei, és Llei per unanimitat d'aquest Parlament, és una actuació en compliment de la Llei del CEPEPC, amb la qual tots hauríem d'estar d'acord, i l'altra qualitat que té és que es fa en col·laboració amb els ajuntaments.

El quart tema és el tema, precisament, que correspon a aquesta esmena bis, a l'esmena 337 bis. No pretén altra cosa, aquesta esmena; és una esmena important, és una esmena que envaeix ja una partida que ha estat esmenada pel mateix Grup de la majoria i no pretén altra cosa que acostar-nos una mica a complir les mateixes orientacions pedagògiques que dona el mateix Departament en la seva circular de tècnica pedagògica del setembre del 1981 respecte a les escoles d'educació especial. Està calculat, i vostès ho saben, que segons aquesta circular tècnica els costos d'una aula, els costos d'una aula serien de 3.897.000 pessetes i que, en canvi, vostès n'hi posen, aproximadament, la meitat, en els seus Pressupostos. L'esmena que nosaltres posem és una esmena certament alta, de més de 400 milions de pessetes. Vostès n'han posat 280 i nosaltres, perquè el Departament pogués complir la seva circular, veuríem, estaríem d'acord, fins i tot, a rebaixar l'import de la nostra esmena, però nosaltres la mantenim, la mantenim; fins i tot demanaríem també que en anys successius l'educació especial constés com un punt concret del programa de la Conselleria per poder-nos evitar aquest anar buscant d'aquí d'allà, que sapiguéssim què vol dir educació especial.

I, finalment..., ah!, hi ha una cosa també molt possible: nosaltres traïem el fons de la nostra partida de la subvenció a l'escola privada, però és que va a subvenció a escola privada i vostès tenen possibilitats de fer-ho, fins i tot diríem que tenen possibilitats d'incloure l'ajut a l'escola privada d'educació especial en el compliment de la Llei del CEPEPC, perquè hi ha diverses escoles d'educació especial que han demanat integrar-se a la xarxa pública.

Finalment, defenso l'última esmena, l'esmena 432, la de l'escola-bressol, que és una esmena tradicional en nosaltres, i

que, bé, em penso que és molt adequada.., no l'havíem pogut defensar mai en el dia dels innocents, i és molt adequada perquè, bé, dic, és una esmena que pretén portar la construcció d'escola-bressol de la Conselleria de Sanitat a la Conselleria d'Ensenyament; és a dir, la consideració de l'escola-bressol de la Conselleria de Sanitat a la Conselleria d'Ensenyament. Jo ja sé que en tal dia com avui, encara dins del sol, dins de l'hora solar —l'hora del sol que diuen els pagesos, oi?—, en tal dia com avui commemorem la matança dels innocents. Jo no dic que el Consell Executiu mati els innocents, però sí que els nens petits (*rialles*), però sí que..., no, el que passa és que els posa en unes institucions dependents de Sanitat, com si s'haguessin de curar d'aquesta cosa tan terrible (*rialles*) que és viure o de desinfectar, que és el que va aconsellar el senyor Pasteur, i és el que és fa, oi? Nosaltres voldríem posar-los en escoles-bressol per educar-los, encara que aquesta esmena tingui el mateix tractament que una innocentada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Des de l'escó mateix. Bé, aquesta sèrie d'esmenes, algunes d'elles són exactament les que hi havia en el Pressupost del 84 i vénen orientades a disminuir o a eliminar tot allò que fa referència a les subvencions. Per exemple, doncs, els centres docents experimentals, que nosaltres, doncs, hi hem posat 10 milions seguint exactament el que diu la llei que es va aprovar ara fa poc temps aquí en la primera legislatura.

Pel que fa als centres privats de pre-escolar, nosaltres ja vam fer el torn en contra quan es va presentar aquesta mateixa esmena en el Pressupost del 84.

Pel que fa als estudis i dictàmens, nosaltres també ja vam aportar una esmena a través de la qual posàvem 5 milions més en aquest aspecte, i ja s'ha dit també quan he fet el torn en contra del Grup parlamentari del PSUC.

Bé, i en els altres aspectes penso jo que ja, en certa manera, durant els Pressupostos del 84 havíem fet el torn en contra.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, podem passar a la votació de les onze esmenes defensades per la Il·lustre senyora Marta Mata.

Els qui estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 31 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

I ara esmenarem la nostra errada de passar per alt l'esmena 313. La Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintró té la paraula per defensar-la.

La Sra. VINTRÓ: Gràcies, senyor President, per agrupar en una sola intervenció les esmenes 313, 318, 319, 325; una que no li puc donar el nou número perquè és una errada en passar de la sistematització anterior a l'actual i que era la 421, però que no té número en la situació actual; la 355 i la 338.

Bé, aquest conjunt d'esmenes tenen una pretensió que també és coherent...

El Sr. PRESIDENT: Em permet la senyora Diputada,

sembla que a aquesta, de què vostè no té el número nou, ha estat atribuït el 349 bis.

La Sra. VINTRÓ: 349 bis, moltes gràcies. Dic que aquest conjunt d'esmenes tenen una pretensió també comuna, que és la millora pedagògica adreçada als centres públics.

La primera d'elles, la 313, pretén passar 5 milions per a adquisició de mobiliari del Departament a la formació i perfeccionament del professorat que desenvolupen les universitats a través dels instituts de ciències de l'educació. Pensem que l'increment que ha sofert aquesta partida només de 6 milions, des del 84 al 85, de 123 a 129, no és un increment massa elevat i que, en canvi, els 9 milions que tenia pressupostats el mobiliari i que ara són 16 ens semblen més desproporcionats, i, per tant, intenem equilibrar el tenir alguna cadira menys o alguna taula menys en el Departament d'Ensenyament per tenir alguna possibilitat més de fer formació del professorat a través dels ICEs de les universitats.

La 372, és una esmena exacta a una altra que vaig presentar en el Pressupost del 84, que sense eliminar la possibilitat que reconeix una llei d'aquest Parlament que els centres privats puguin fer experimentació, sí que creiem més important reforçar les possibilitats d'experimentació dels centres públics i passem, dels 10 milions que hi ha assignats en els centres privats, 5 als 21 milions que tenen assignats els centres experimentals públics. Vull fer constar que aquesta és una partida que s'ha incrementat en 1.800.000 pessetes però que pensem que és absolutament insuficient si de debò es vol ajudar a l'experimentació en els centres públics.

L'esmena 319 tracta d'eliminar el milió de pessetes que aquest Pressupost assigna al Decret dels CEDIP. No reiteraré aquí els arguments que ja exposarem la senyora Marta Mata i jo mateixa en relació amb la interpellació i la moció subsegüent, però sí, en canvi, ens sembla que valdria la pena que els equips d'assessorament i orientació psicopedagògica, dels quals el senyor Descals en la seva intervenció anterior em deia que ajuden també a la millora del funcionament dels centres d'EGB, i aleshores ha fet tota una explicació en relació amb l'increment de les partides del funcionament d'aquests centres, sense dies, és clar, perquè, si no, els números ja no li quadrarien, que aquestes partides ja existien en el Pressupost del 83 i, per tant, no es poden sumar dues vegades... Per tant, nosaltres proposem que aquest milió vagi a incrementar els recursos dels equips d'assessorament i orientació psicopedagògica, que tenen només 9 milions de pessetes. És a dir, tot el que dedica el Pressupost d'Ensenyament per a l'assessorament i l'orientació psicopedagògica d'un Pressupost de 100.000 milions són 9 milions de pessetes, i nosaltres proposem que siguin 10, és a dir, que ens movem igualment en les xifres del ridícul.

L'esmena 325 intenta incrementar les despeses elementals de conservació i reparació ordinària dels centres d'EGB, BUP i formació professional i artística a partir d'una partida que no es va gastar l'any 83. La partida és «Despeses derivades de la creació, transformació i entrada en funcionament de nous centres docents o nous serveis.» L'any 83 tenia 28 milions. Segons el resultat d'aquest Pressupost que hem pogut consultar, no es va gastar ni una pesseta d'aquests 28 milions; per tant, no deuen existir, aquestes necessitats. L'any 84 se n'hi van destinar tres; el mateix Departament era conscient que no servia de res la partida i la va pràcticament eliminar. Resulta que l'any 85 en

torna a posar 27 milions, perdó, 30 milions; nosaltres n'hi deixem 3 i passem aquests 27 milions a una activitat que segur que fa falta que tingui diners com és la de reparacions ordinàries dels centres, passant 17 milions a EGB, 5 milions a BUP i 5 milions a formació professional.

I, per últim, la penúltima, perdó, l'esmena 421, que no recordo quin és en número nou que m'ha dit el President...

El Sr. PRESIDENT: 349 bis.

La Sra. VINTRÓ: ...349 bis, gràcies, pretén passar unes despeses de promoció de l'ensenyament professional, que està en 10 milions; l'any 83 en tenia 6, d'aquests 6 es varen gastar 150.000 pessetes —tornem a estar, per tant, en una partida innecessària o, en tot cas, no ben gastada, ni totalment gastada—, i pretenem passar aquests 4 milions als centres de recursos i camps d'aprenentatge. Efectivament, tenen 51 milions —com ens recordava el senyor Descals—, però aquests centres, si realment volem que siguin operatius i que tinguin una possibilitat d'influir en les escoles públiques de la zona en la qual estan ubicats, pensem que incrementar-los en 4 milions no els faria cap mal.

La darrera esmena pretén no canviar xifres, sinó simplement una explicació d'on van destinats els 1.362 milions de transport col·lectiu i de menjador escolar. La partida diu, simplement, «ajuda a transport col·lectiu, ajuda a menjador escolar i escoles-llar». Nosaltres voldríem que s'afegís a aquests dos conceptes el qualificatiu o el complement: «dels centres públics». Pensem que és una partida enormement important, però precisament perquè són molt importants 1.362 milions de pessetes, voldríem que aquesta partida anés destinada clarament al transport col·lectiu i als menjadors dels centres públics.

Aquestes són les esmenes que intenten, repeteixo, una millora pedagògica dels centres; aquestes reparacions ordinàries, incrementar-les; i les bones condicions físiques són també un motiu de millor qualitat pedagògica.

I voldria acabar la meua intervenció amb una breu explicació de vot sobre l'esmena 404, anterior, del Grup Socialista, referent a l'increment de diners per a la subvencions a les escoles especials privades. Jo vaig defensar des d'aquesta tribuna en l'anterior Pressupost una esmena aproximadament de la mateixa quantitat. Pensem, seguim pensant que, malgrat l'increment que ha sofert en els Pressupostos del 85, aquests centres estan encara lluny de rebre l'atenció del Departament que mereixen i per això l'hem votada favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra té la paraula l'Illustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President, de l'escó estant. Pel que fa a la 313, és un tema d'aquests que ha sortit sobre mobiliari i despeses diverses.

Pel que fa a la 318 i la 319, són coincidents amb les esmenes presentades pel Grup parlamentari dels socialistes, i fan referència als centres docents experimentals i als CEDIP.

Pel que fa a la 325, és una partida que s'utilitza per posar en funcionament els nous centres, com és, per exemple, a vegades, el tema de les escomeses, el tema dels clavaguerams o diversos aspectes que en un moment determinat, i acabats els centres, no estan encara totalment a punt per poder-se posar en funcionament.

Pel que fa a l'esmena 338, que el Grup del PSUC vol introduir-hi la paraula «centres públics», és que, de fet, ho

són, centres públics. L'única cosa que hem fet aquí amb una esmena és treure una quantitat de 699 milions i passar-ho a transport escolar, el concepte 02.03, i la resta és per a famílies, que són beques de transport individuals.

I pel que fa a la quantitat dels menjadors de llars escolars, té un augment substancial, per una raó, i és que s'ha augmentat fins a 175 pessetes per dia el pagament dels menjadors, i fins a 190 per a la qüestió dels minusvàlids.

Pel que fa a l'esmena 355, és una esmena que vol eliminar la quantitat de diners dedicats a la informàtica per a centres privats, la qual cosa nosaltres també ja fem en una esmena, però, lògicament, ho dediquem a un altre concepte, que és educació especial.

Per tots aquests aspectes, nosaltres votarem en contra de les esmenes del Grup del PSUC.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Bé, procedirem ara, doncs, a votar les esmenes que acaba de defensar la senyora Vintó i que acaba de tenir-hi un torn en contra el senyor Descals.

Els qui estiguin a favor de les esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 31 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Ara, si les meves notes són certes, hem de passar a l'esmena 326, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Per defensar-la té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Eulàlia Vintó.

La Sra. VINTRÓ: Senyor President, per defensar conjuntament la 326, 329, 335 i 350.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. VINTRÓ: Bé, aquestes quatre esmenes intenten incrementar els Pressupostos de la secció d'Ensenyament pel que fa a les construccions i reparacions escolars.

A mi em sembla particularment greu que la proposta que fa aquest Pressupost signifiqui teòricament 6.000 milions, però signifiqui en realitat només 1.400 milions. I dic «signifiqui en realitat 1.400 milions» perquè els altres 4.500 milions estan ja compromesos per acabar obres escolars iniciades l'any 82, l'any 83 i l'any 84.

Jo tinc una enorme curiositat per veure el pla quadriennal de construccions escolars que el senyor Conseller sembla que ens presentarà el mes de febrer, i tinc una enorme curiositat per veure'l perquè també espero que aquest Pla quadriennal vagi acompanyat de les previsions pressupostàries; perquè, si no és així, senyores i senyors Diputats, perdrem tots plegats el temps. I no només el perdrem nosaltres, sinó que el perdrà tot el poble de Catalunya, que està esperant que efectivament s'arreglin les escoles públiques d'aquest país.

El senyor Conseller, el seu Director General de Programació i Inversions, en declaracions a diversos mitjans de comunicació al llarg dels darrers mesos, han fet circular xifres tan importants com 25.000 milions de pessetes per resoldre els dèficits estructurals de les construccions públiques de Catalunya. Bé, si aquesta és la xifra, i aquesta xifra —si la recordo bé— feia només referència a la substitució d'allò que avui s'anomena «aules habilitades», però que en realitat són instal·lacions que no mereixen ni el nom d'«aula» —ni de bon tros, moltes vegades, el d'«habilitada»—, són simplement indrets on es co-

Hoquen els infants durant anys —durant anys, hi ha infants que van començar l'escolarització obligatòria als sis anys en un d'aquest tipus d'equipament, i acabaran l'escola en un equipament d'aquest tipus, que no mereix, ho repeteixo, el nom d'«escola»... Bé, doncs, deia el senyor Conseller que feien falta 25.000 milions per resoldre aquests dèficits d'equipament. Però, a aquests dèficits d'equipament, cal afegir-hi les necessitats en formació professional, les necessitats en batxillerat, les necessitats en educació especial, les necessitats —encara que en la Generalitat ningú les planifiqui— dels sants innocents, que recordava fa uns moments la senyora Marta Matà.

Doncs, bé; si aquesta és l'afirmació de dèficit que fa el mateix Departament, a mi em costa molt d'entendre que es vulgui començar a corregir aquest dèficit amb un Pressupost de 6.000 milions, del qual, ho repeteixo, només 1.400 podran, tal vegada, destinar-se a noves construccions escolars, o a la substitució d'aquestes aules habilitades que no reuneixen cap mena de requisit. I dic «potser només 1.400» perquè dins d'aquests 1.400 hi ha rams; hi ha obres d'ampliació i millora, que no són tampoc nova creació escolar; i també tinc entès que hi ha la voluntat de destinar part d'aquests milions a equipaments, la qual cosa ens deixa amb unes xifres que no arribarien als 1.000 milions de pessetes, i amb 1.000 milions de pessetes, senyores i senyors Diputats, no es comencen ni s'acaben deu centres escolars als preus d'avui.

Per tant, aquestes quatre esmenes que jo ara defenso intenten d'incrementar aquests recursos —absolutament insuficients— del Departament d'Ensenyament en 3.283 milions. Aquests 3.200 milions procedeixen, d'una banda, de deute públic, 1.100 milions de deute públic, dels quals 700 es destinarien a EGB, 210 a batxillerat i 190 a formació professional; i, d'una altra banda, a la disminució de la partida de 1.486 milions per subvencionar un nivell no obligatori, privat —la FP/2 privada—, dels quals 1.000 milions anirien per a EGB, 400 per a batxillerat i 86 per formació professional.

Amb aquestes esmenes, nosaltres pensem que l'increment que ha sofert el capítol de construccions es complementaria i quedarien, llavors, 4.500 milions per acabar escoles ja iniciades, i en quedarien 4.700-4.500 per començar a fer escoles noves que anessin a eixugar aquests dèficits.

L'esmena 329, d'altra banda, pretén també que aquest Pressupost permeti complir la Llei del CEPEPC, i hem de recordar-ho cada vegada perquè, efectivament, la majoria d'aquest Parlament té una notable voluntat d'oblidar allò que va votar en una llei. La Llei del CEPEPC, o la integració de l'escola privada en l'escola pública, té, en el Pressupost que presenten vostès, 70 milions. Em sembla que no cal fer tampoc gaires discursos per demostrar que amb 70 milions poques escoles privades integrarem a la xarxa pública.

Nosaltres pretenem que una partida, que diu: «Construcció d'altres centres» —que no sabem tampoc massa bé quins són— i està dotada amb 260 milions, vagi a incrementar els 70 milions, i tinguem com a mínim 330 milions per fer escoles.

Senyores i senyors Diputats, jo sé que aquestes quatre esmenes seran rebutjades exactament igual que abans. Jo sé que a aquestes hores del vespre estem tots bastant fatigats. Jo sé que el senyor Conseller d'Ensenyament està preocupat pels temes d'ensenyament, però jo tinc, després d'assistir a aquest debat, d'escoltar els arguments que m'ha donat el senyor Descals

—amb tota cordialitat cap a ell—, de no escoltar ni un sol posicionament del senyor Conseller d'Ensenyament, que per a aquest Consell Executiu l'ensenyament no és un tema important.

El Sr. PRESIDENT: L'Il·lustre Diputat senyor Descals, per a un torn en contra.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President. Pel que fa a l'esmena 326, jo penso que se n'ha parlat a bastament, i el senyor Escudé ja ho ha dit ben clar, que no hi havia possibilitat de comprometre'ns més en el tema del deute públic.

Pel que fa a l'esmena 329, voldria dir que aquests 260 milions destinats a aquests edificis són, en certa manera també, partides que tenen més d'una anualitat i que comporten una sèrie d'aspectes, com el Centre de Recursos d'Informàtica i el Centre de Recursos d'Idiomes del Departament.

Pel que fa a l'esmena 335, és una posició nostra, que ja va ser discutida en el Pressupost del 84 i que es refereix a les subvencions als centres privats de pre-escolar.

I, pel que fa a l'esmena 350, són tota una sèrie d'aspectes que fan referència també a la formació professional de segon grau, que tant en el debat pressupostari del 84 com en el del 85 vaig deixar clar que eren absolutament per a nosaltres necessàries per poder escolaritzar tota una sèrie d'alumnes dels catorze als divuit anys.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Passarem, doncs, a votar les quatre esmenes defensades per la senyora Vintó.

Els qui estiguin a favor d'elles, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 28 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Sembla que ara pertoca l'esmena número 327, del Grup Socialista. Per defensar-la, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor González.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, les últimes respostes del senyor Descals són realment un al·licient de cara a la defensa de les esmenes. Jo defensaré, senyor President, les esmenes 327 i 328; totes dues estan lligades al mateix tema. Una fa referència a BUP i l'altra a formació professional.

Aquestes dues esmenes són unes esmenes tradicionals presentades pel Grup Socialista, i en algun moment fins i tot han format part del document pressupostari. Si vostès miren el Pressupost de la Generalitat de l'any 82 trobaran que el títol de la partida de l'article 62 inclou també la compra de terrenys, a més del que ja diuen els del 83 i els del 84.

Com veuran, les esmenes 327 i 328 no proposen cap modificació de la despesa; el que proposen, solament, és que el programa de construcció, instal·lació i equipament de centres de batxillerat i de formació professional —articles 62 i 63 de la secció 02— incloguin també la compra de terrenys.

No ens aturarem, doncs, en les xifres d'inversió d'aquestes dues Direccions Generals. És cert que, en el cas del BUP, s'assoleix un nivell per sobre del que va ser la inversió en l'any 83 —133 milions, exactament— i que, en el cas de formació professional, encara ens queden 260 milions per sota dels del 83.

Com sempre, evidentment, la formació professional és la

que porta la pitjor part, fins i tot en Comissió es va aprovar una esmena de Convergència que rebaixava 23 milions més la formació professional. Jo sé que el senyor Conseller no estarà d'acord que el més castigat sempre és la formació professional, però és que tenen mala sort fins i tot quan fan fotocòpies o quan fan documents. En el paper que li agrada tant al senyor Colomines, que és el Pressupost per programes —allò del PP 01, etcètera—, resulta que quan es fa el llistat dels programes, entre el 5 —que és l'ensenyament universitari— i el 7 —que és catalanització— hi ha el de formació professional. Després, quan es fan les fitxes dels programes a continuació, no sé per quina raó desapareix el de formació professional. És a dir que, fins i tot fins a quin nivell de mala sort, el tema de la formació professional és perseguit dintre del Departament.

De totes maneres, tornem al que era el motiu de la nostra esmena, que era incorporar la compra de terrenys a la denominació del concepte 62. I és que, com totes les senyores i els senyors Diputats saben, quan es construeix un centre d'EGB els ajuntaments estan obligats a posar els terrenys. I això té una certa lògica, ja que el centre d'EGB difícilment tindrà un àmbit superior al local, i després, una vegada construït, el centre passa a ésser de propietat municipal. En el cas..., És diferent en el cas de formació professional i en el cas de BUP, ja que els centres poden tenir —i de fet tenen, en moltes ocasions— un àmbit superior al local i, una vegada construïts, són propietat de la Generalitat. No és, doncs, lògic que el Departament d'Ensenyament exigeixi —de fet, ho està fent, durant el temps que... des del moment dels traspassos— que els ajuntaments hagin de posar els terrenys per a la construcció del centre de formació professional i de BUP. I, en qualsevol cas, la instal·lació dels centres de formació professional i de BUP no pot estar condicionada per la disponibilitat de terrenys dels ajuntaments. El Departament està fent, en la seva exigència, una normativa *de facto* que no consta als papers, que no està publicada, però que obliga els ajuntaments, aprofitant-se dels importants dèficits existents a l'ensenyament, a assumir moltes vegades responsabilitats que estan per sobre de les seves possibilitats. Des d'aquesta perspectiva, la transferència de l'ensenyament mitjà a la Generalitat ha suposat dificultats per part dels ajuntaments, ja que el Ministeri, normalment, posava i comprava els terrenys.

El que pretenem amb aquesta esmena és incloure la compra de terrenys en els programes d'inversió, compra que feia el Ministeri sense ésser una càrrega per al municipi, i que, almenys en alguns casos, no estaria malament que ho fes també el Departament d'Ensenyament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Descals, per a un torn en contra.

El Sr. DESCALS (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Bé, en primer lloc, jo voldria dir que el Departament ha estat sempre obert a converses amb ajuntaments que tenen problemes en aquest aspecte, però, ara com ara, sembla que no és prou adequat que això pugui ser admès. Sí que va ser admès en el Pressupost del 82, però no va ser admès ni en el Pressupost del 83 ni en el Pressupost del 84. Per una raó: perquè suposaria dedicar diners a la inversió, de la inversió, o de la construcció, i, per tant, la minoració de determinats aspectes en el tema de l'atur.

Per altra banda, en aquest moment, el Departament no ha tingut problemes, en aquest aspecte, perquè els ajuntaments han ofert —exceptuant-ne alguns, que tenen autèntiques dificultats— els terrenys adequats per a aquestes construccions. I, ho torno a repetir, el Departament està sempre obert per tenir converses sobre aquest aspecte.

Per tant, i per tot això que acabo de dir, ens oposarem a l'esmena presentada o a les esmenes presentades pel Grup parlamentari dels Socialistes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, anem, doncs, a votar aquestes dues esmenes defensades pel senyor González.

Els que estiguin a favor d'aquestes esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 30 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Ara tenim en porta l'esmena 332, del Grup Socialista. Per defensar-la, l'Il·lustre Diputat senyor Lorda.

El Sr. LORDA: Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, abans de tot els demano perdó per haver vingut directament de la Mesa a la tribuna.

Si m'ho permet el senyor President, jo diria que ofereixo al tallant afilat de la destrat del botxí tres formoses esmenes, tres. (*Rialles.*) Es tracta de... porten el número 332, 333 i 334. Bé, el que tenen en comú aquestes tres esmenes és que graviten sobre una baixa, que és la de l'ensenyament assistit per ordinador, i els 9 milions que s'extrauen d'aquest concepte es distribueixen entre tres modalitats d'ensenyament, que són l'educació especial, l'educació permanent d'adults i la d'acció especial.

Si hi ha un gran nombre d'analfabets entre la població adulta de Catalunya, i si hi ha un nombre encara més elevat de semianalfabets —i aquí tinc un retall de premsa ben recent, del setembre del 84, on es proclama que 28.000 veïns de l'Hospitalet, majors de catorze anys, són analfabets, i un de cada tres ciutadans, és a dir 74.621 persones, no tenen títol educatiu de cap mena, és a dir, no han acabat els estudis d'ensenyament primari—, si hi ha un contingent important de ciutadans la integració dels quals a la normalitat de la vida social és dificultada bé per deficiències físiques o psíquiques, bé per diferents graus d'inaccessibilitat al sistema educatiu ordinari, són aquestes persones, en aquestes situacions, les que mereixen una atenció especial. Nosaltres creiem que la mereixen, una assenyalada prioritat. Per això proposem, mitjançant aquesta esmena, mitjançant les tres esmenes, que part dels diners del dictamen dedicat a l'ensenyament assistit per ordinador passi a augmentar el finançament dels centres d'educació i d'acció especial i dels centres d'educació permanent d'adults, que tenen, els tres, un denominador comú, que és l'atenció a aquelles persones que es sostrauen o són sostretes del sistema d'educació ordinari.

Considerem que l'atenció a aquests centres és d'una major urgència, atesa la situació social deficitària sobre la qual es projecten, que no pas l'aplicació de nous mitjans tecnològics a l'ensenyament en general. I no perquè nosaltres siguem enemics de la introducció de noves tecnologies: en som fervents partidaris, també. No es tracta, doncs, d'una qüestió, d'una actitud de principi, sinó que es tracta d'una qüestió d'oportunitat. No és oportú, encara, al nostre país, en el domini de la tutela edu-

cativa, que les despeses destinades a innovacions tecnològiques de caràcter més o menys experimental es facin a costa d'aquelles que poden resoldre, aquí i ara, problemes ben concrets de desigualtat i discriminació socials.

S'ha dit sovint —si bé és cert que els saberuts de sempre ho han titllat d'ingènua simplificació— que abans d'anar a la Lluna i d'invertir quantitats de diners literalment astronòmiques en l'exploració dels espais siderals, calia atendre i satisfer les necessitats més peremptòries de tots els habitants de la Terra. La disjuntiva entre aventura tecnològica i necessitat urgent i immediata està portada, en aquest cas, a les seves màximes proporcions; però reduïda a la introducció de l'ordinador al sistema d'ensenyament català, en aquests moments, mentre determinats sectors socials requereixen un tractament urgent, l'eficàcia del qual pot prescindir molt bé de l'electrònica, conserva el mateix signe: és afavorir els afavorits i perjudicar els perjudicats. Nosaltres, allò que proposem és afavorir el perjudicat sense perjudicar l'afavorit, amb vista a una major igualtat.

Aquest és el sentit, en darrera instància, de les nostres esmenes, que els demanem que vulguin acceptar, sobretot a la majoria, a aquest bosc petrificat.

Moltes gràcies, senyor President, senyores Diputades i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Per a un torn en contra, l'Illustre Diputat senyor Descals.

El Sr. DESCALS (*de l'escó estant*): Gràcies, senyor President. Jo penso que no es tracta exactament d'afavorir els afavorits, sinó que es tracta de progressar perquè tothom surti afavorit.

El tema és el següent: aquests 10 milions de pessetes destinats per a ensenyament assistit per ordinador són simplement la continuació d'un programa, en el qual hi ha alguna infraestructura, que són deu aules fixes amb miniordinadors, una unitat mòbil amb miniordinadors i nou aules fixes amb microordinadors. A més a més, això suposa el benefici de 12.000 alumnes.

Per altra banda, això suposa unes despeses de funcionament, pel transport de la unitat mòbil, el manteniment, el *hardware*, i les assegurances, per valor de 2.800.000 pessetes, l'elaboració de materials de reforçament, dossiers de treball, fitxes de recuperació, per 1.400.000 pessetes, i la producció de programes propis, la creació de grups de treball per cada *courseware*, d'anglès, geografia, català, naturals, geometria i *software*. Total, 10 milions de pessetes.

Això creiem que és totalment imprescindible i, lògicament, *there's nothing to cut up, Sir. (Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar, doncs, aquestes tres esmenes defensades tan eloqüentment pel senyor Lorda.

Els qui estiguin a favor de les esmenes, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 30 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Pertoca ara d'emprendre l'esmena 340, del Grup Socialista. Per defensar-la, té la paraula el senyor...

El Sr. MANUEL NADAL (*de l'escó estant*): El senyor Nadal, des de l'escó mateix. Defensaré les esmenes 340, 341 i 342.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, en aquest Pressupost de la modernitat en què es fan defenses tradicionals, aquesta vol ser una esmena postmoderna, en el sentit que si la modernitat és el programa d'introducció del vídeo a les escoles, el Grup Socialista defensa suprimir aquest programa i potenciar els programes del Centre de Documentació i Experimentació i Promoció de Noves Tècniques Educatives, és a dir, un programa molt més avançat que no el que se'ns proposa. En el sentit que nosaltres ens temem que aquest programa d'introducció del vídeo a les escoles respon a uns interessos molt personals, o a unes obsessions d'una determinada Direcció General, la Direcció General de Batxillerat, i que també ens temem molt que tingui una sortida o una solució final semblant a la que va patir la introducció de la informàtica a la formació professional, amb la compra d'uns ordinadors d'Israel, que ningú no sap quina fi han tingut. Aquesta va ser una mala compra.

Jo no voldria sospitar —però em temo que podria haver-hi alguna cosa d'aquest tipus— que aquest programa serveixi com a premi, com a estímul, com a regal de reis o com a regal del tió a aquelles escoles, a aquells instituts que tinguin millor relació amb la Direcció General de Batxillerat. Nosaltres proposem de suprimir aquest programa, i que aquests diners, aquests 25 milions de pessetes vagin a aquests centres de documentació i experimentació o a aquesta promoció de noves tècniques educatives, que podran servir per tots els instituts de Catalunya.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, el senyor Descals.

El Sr. DESCALS: En primer lloc, voldria dir que aquest programa es va iniciar l'any 1982. En aquest moment, formen part del pla més de cent escoles i també hi ha la formació de professors perquè puguin tirar endavant aquest pla. Aquests 25 milions de pessetes comporten la continuació d'aquest pla, que, per altra banda, fou, ha estat un èxit, ja que s'ha, fins i tot, obtingut un primer premi en el festival internacional d'Oviedo. Nosaltres creiem que això forma part de la modernitat, no té res a veure ni amb interessos ni amb obsessions, i, lògicament, per tots aquests conceptes, nosaltres votarem en contra de la vostra esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Anem a votar, doncs, aquestes tres esmenes defensades pel senyor Manuel Nadal.

Els qui hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

Les esmenes han estat refusades per 31 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Sembla que la pròxima —però voldria que, en això, m'assessoressin els esmenants— és la 349. És realment així? El senyor González té la paraula per defensar-la.

El Sr. GONZÁLEZ NAVAS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, l'esmena 349, la 356 —em penso que és l'última d'aquest Departament— i el vot particular 354. Començaríem al revés, començaríem pel vot particular, i que quedi clar, d'entrada, que el manteniment d'aquest vot particular no implica, per part nostra, l'acord amb el Projecte del Govern, sinó que era l'única via reglamentària per defensar la nostra esmena 356, després de l'aprovació d'una esmena de Convergència i Unió que afectava la mateixa partida. Tan sols dir —ja que el

torn en contra de la partida que nosaltres preteníem suprimir ja el va fer Convergència en treure la partida—, només recordar que era de 22.800.000 pessetes i que es deia «equips d'informàtica a centres privats». Em sembla que, ara, ja, els centres privats no tenen necessitat d'aquest equip d'informàtica, i és el mateix Grup que dóna suport al Govern qui elimina aquesta partida. La nostra proposta és que aquests 22,8 milions serveixin per augmentar la partida 764.01, que és «Ajuda per a la primera instal·lació a alumnes que acabin la formació professional de segon grau per decret de cooperatives», que pensem que està infradotada ja que tan sols puja a 10 milions de pessetes. Jo crec que a ningú d'aquesta Cambra se li escapa la importància que té l'atur juvenil i les dificultats dels joves per trobar el primer treball, així com la necessitat de dotar-se d'instruments que permetin la incorporació del jove al món del treball. Aquesta ajuda a la primera instal·lació pot ser una via, però crec que 10 milions és una quantitat massa reduïda perquè tingui la més mínima significació. Amb l'altra esmena, que és la 349, pretenem suprimir la partida per a l'«Equipament de la creació de places escolars», és de 105 milions, per augmentar la partida «Experiència pilot d'educació compensatòria», que també està absolutament infradotada. Aquestes esmenes, esmenes d'aquest tipus de la 349, són poc freqüents per part dels Socialistes en qualsevol Departament que no sigui Ensenyament, ja que el que pretenen és suprimir una partida del capítol VII —transferències de capital— per finançar una de l'article 25, que són «Despeses de funcionament del servei». És allò del keynesianisme *trasnochao* de què parlava l'altre dia el senyor Cullerell, o del progressisme que, de vegades, s'ha de lligar a les despeses de funcionament, segons el senyor Cullerell deia dels senyors Borrell i Boyer. De tota manera, em penso que aquesta esmena la votaria el senyor Boyer i que el senyor Cullerell em temo que no la votarà; és a dir, el progressisme, aquesta vegada seria una possibilitat de demostrar-lo. De tota manera, és normal que aquestes coses passin en Ensenyament, ja que, de fet, el que pretenem amb aquesta esmena és passar del capítol VII, que és ensenyament privat, a l'article 25, que és escola pública. Però anem al contingut concret de l'esmena. Nosaltres pretenem ampliar una partida de caràcter quasi testimonial, com n'hi ha moltes en aquest Pressupost, que és «Experiència pilot per a educació compensatòria», de sis milions i mig a 100,6 milions. L'educació compensatòria està dirigida als joves de catorze a setze anys, que ja no estan en EGB i que no poden començar formació professional. Recordem que, a nivell d'Estat, el programa sobre aquest tema és de 2.000 milions de pessetes i que en un país com el nostre, amb un alt índex de fracàs escolar, hem de fer un major esforç dirigit a aquests nois en un moment tan crític de la seva vida. Per finançar aquest augment proposem la supressió del concepte 662, per a l'«Equipament de la creació de places escolars», dintre de l'article «a empreses comercials, industrials o financeres». Jo sé que el senyor Descals, si és que ho fa igual que en Comis-

sió, i no tal com ho està fent en les últimes intervencions, sortirà a dir que part d'aquesta partida va destinada a les escoles municipals; jo em remeto al que diu exactament el document pressupostari, que parla..., no sé, si realment la voluntat era aquesta, no costava res, dir que era per a les escoles municipals i, en qualsevol cas, hi havia també la possibilitat de fer-ho via article 73 i no via article 76. De fet, tenint en compte com està l'escola pública, com està un sector tan desfavorit com la formació professional, que es doni subvenció a l'escola privada o a l'ensenyament privat, encara té un passi; ara, que es fomenti la creació de places escolars en la privada amb diners públics... A més, amb 105 milions, quan hi ha programes com el de formació professional rural, de dos milions i mig, o aquest mateix, d'educació compensatòria, de 6,6 milions, creiem que, realment, és una provocació. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Per al torn en contra, el senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Gràcies, senyor President. En relació amb l'esmena 354. Nosaltres vam presentar una esmena a través de la qual volíem incrementar en 22.800.000 pessetes els centres d'educació especial. Voldria deixar ben clar, i perquè consti, que aquesta quantitat va destinada exclusivament a la subvenció de la creació de places d'educació especial. Pel que fa a l'esmena 349, que són dues partides —una de 15 milions, i, l'altra de 90 milions—, els 15 milions van especialment dedicats a centres d'ensenyaments artístics, dels quals n'hi ha vint-i-set que són municipals, dos de la Diputació, a Tarragona, concretament. Es tracta, simplement, d'una ajuda en el moment que aquestes escoles la demanen per comprar material, i només se'ls subministra el 50% d'ajuda, i amb un màxim de mig milió de pessetes. Pel que fa als 90 milions, és simplement l'aplicació d'un decret per a qüestions de serveis transferits, i es tracta que, amb aquests diners, aquestes escoles puguin aconseguir una millora tecnològica i de tallers. Tot això, lògicament, va dedicat a les escoles de formació professional, i torna a entrar en la línia aquella, que dèiem abans, d'intentar de trobar llocs en l'escola, per als nois de catorze a divuit anys. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Bé, podem passar, doncs, a votar aquestes tres esmenes, o, més ben dit, dues esmenes i un vot particular. Els qui estiguin a favor d'aquest conjunt de textos, que es posin drets. Els qui hi estiguin en contra? Els qui s'abstenen? Aquestes esmenes, aquest conjunt de textos ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 70 en contra i cap abstenció.

Amb això hem acabat les esmenes corresponents al Pressupost d'Ensenyament. I, com que és l'hora que és, haurem de deixar-ho per demà. Per tant, dono les gràcies als senyors Diputats per la seva magnífica resistència i per aquest magnífic i reconfortant espectacle d'aquesta sala tan plena, amb més de cent parlamentaris, a la una de la matinada. I, amb això, doncs, suspenem la sessió, fins demà a dos quarts de deu.

(Són tres quarts d'una de la matinada i deu minuts.)